

KAYIP KITA MU

James Churchward

NK

KAYIP KITA
MU

JAMES CHURCHWARD

NOKTA KİTAP

KAYIP KITA MU
James Churchvvard

Genel Yayın Yönetmeni: Oya Uğur
Editör: Ahmet Seyrek
Çevirmen: Volkan Altınova
Bilgisayar Uygulama: Deniz Karatağ
Kapak Tasarım: Deniz Karatağ
Film-Grafik: Seval Grafik
Baskı-Cilt: Melisa Matbaası

Baskı: Eylül 2012

ISBN: 978-605-5698-06-5

Çifte Havuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Davutpaşa/İstanbul
Tel: 0 212 674 97 23

Sertifika No: 12088

NOKTA KİTAP

Perpa Alışveriş Merkezi 11. Kat B Blok NO: 1559 Okmeydanı/İstanbul
Tel: 0 212 221 73 96 - 97 Fax: 0 212 220 07 96

www.noktakitap.com.tr/e-mail: info@noktakitap.com.tr

KAYIP KITA
MU

JAMES CHURCHWARD

NOKTA KİTAP

James Churchward

GİRİŞ

Bu çalışmadaki tüm bilimsel gerçeklerin temeli, iki grup antik tabletin tercümelerine dayanıyor. Bunlar uzun yıllar önce Hindistan'da keşfettiğim Naacal Tabletleri ve yakın zamanda William Niven tarafından Meksika'da keşfedilen, 2500'den fazla taş tablet içeren büyük bir koleksiyon. İki grubun da kökeni aynı, çünkü ikisi de Kutsal İlhamlı Mu Metinleri'nden alıntı.

Naacal Tabletleri, Naga harf ve sembolleriyle yazılmış ve efsanenin dediğine göre anayurtta yazıya dökülmelerinin ardından önce Burma'ya, daha sonra da Hindistan'a getirilmiş. Tarihe göre Naacallerin 15.000 yıldan daha uzun bir süre önce Burma'dan ayrılmış oldukları gerçeği, tabletlerin aşırı derecede eski olduğunu doğruluyor.

Meksika tabletlerinin nerede yazılmış olduğu ise sorun teşkil ediyor. Çoğunlukla kuzey veya Uygur sembol ve karakterleriyle yazılmışlar. İki grup tabletin de üzerlerinde bulunan asıl yazılarsa anayurdun, yani Mu'nun alfabesinde. Meksika'da mı yazıldılar, yoksa anayurtta yazılıp daha sonra mı Meksika'ya getirildiler, bunu söyleyemem. Öte yandan, aralarındaki bazı tabletlerin gösterdiği üzere 12.000 yaşından daha eskiler. Meksika Tabletleri'nin içinde Mu'dan bahseden ve benim Naacal yaratılış

hikâyemdeki eksik halkaları bağlayan birçok tablet buldum. Bunların ayrıntılı incelemeleri, deşifreleri ve çevirileri de Mu hakkındaki bu yazıya eklenmiştir.

Amerika'da bulunan bu tabletlerin değindiği konular ise oldukça ayrıntılı biçimde anlatılan Yaratılış ve yine aynı şekilde detaylı işlenen Yaşam ve kaynağı binden fazla tablette anlatılan "Dört Büyük Kozmik Kuvvet"in köken ve işleyişleri ve son olarak da Kadın'ın Yaratılışı.

Doğu'da karşıma çıkan Naacal Tabletleri çeşitli konuların, oldukça fazla eksik halkaya sahip parçalarıydı. Meksika Tabletleri sadece Naacal Tabletlerini doğrulamakla kalmıyor, bu eksik halkaların çoğunu da ortaya çıkarıyor.

Uzun yıllar boyunca, deneyler vasıtasıyla bu tabletlerde anlatılanların gerçekliğini olabildiğince kesin biçimde kanıtlamaya uğraştım. Elli yıldan uzun bir zamanı bu oldukça dikkat çekici Naacal Tabletleri'nde yazanları kanıtlayabilmek için inceleme, araştırma ve keşifler yaparak geçirdim. Henüz doğru çıkmamış olan birine rastlamış değilim.

Meksika Tabletleri'nin de tıpkı Naacal benzerleri gibi, bir zamanlar dünya üzerinde birçok yönden bizden üstün ve modern dünyamızın yeni yeni farkına varmaya başladığı bazı temel unsurlar bakımındansa bizden çok daha ileride olan, tahmin edilemeyecek kadar eski bir uygarlığın varlığını, şüpheye yer bırakmayacak biçimde ortaya koyduğunu memnuniyetle görüyorum. Bu tabletler, başka antik kayıtlarla beraber Hint, Babil, Pers, Mısır ve Maya uygarlıklarının, ilk büyük medeniyetin sönmeye yüz tutmuş olan korlarından ibaret oldukları gerçeğine tanıklık ediyor.

Bu kitabın ilk baskısına altyapı sağlamış olan Doğu Naacal Tabletleri geçmişte kalmış insanların harika bir tarihçesiydi. Niven'in Meksika Taş Tabletleri de bunlar kadar, belki de daha da harika ve bilgilendirici. Bu tabletler, insanlığa ait ilk kayıtların Mısır'da veya Fırat Nehri havzasında değil, Mu'nun ilk kolonilerini kurduğu Kuzey Amerika ve Doğu'da bulunacağı görüşümü kanıtlamış oluyor.

Burada bu kitabın yazılmasına yardımı ve katkıları bulunan Londra'daki British Museum'a; Honolulu'daki Bernice P. Bishop Müzesi'ne; New

York’taki The American Weekly’ye; Los Angeles, Kaliforniya’daki E. A. Salisbury’ye; Oakland, Kaliforniya’daki Samuel Hubbard’a ve Austin, Teksas’taki William Niven’e; ayrıca Hindistan ve Tibet’teki, adları bu eserde kendi istekleriyle gizli tutulan manastırlara minnettarlığımı ve teşekkürlerimi sunuyorum.

I. BÖLÜM
ALFA - BAŞLANGIÇ

Cennet Bahçesi Asya'da değil, Pasifik Okyanusu üzerindeki, çoktan suya gömülmüş olan bir kıtadaydı. Yaratılış'ın Kitabı Mukaddes'teki hikâyesi, yedi gün ve yedi gecenin bu efsanevi öyküsü, ilk olarak Nil veya Fırat Havzası halklarından değil, bu batık kıtadan, insanoğlunun anayurdu olan Mu'dan geldi.

Bu iddia, Hindistan'da keşfettiğim çoktandır unutulmuş kutsal tabletlerin üzerindeki karmaşık kayıtlar ve başka ülkelerde bulunan benzerleri sayesinde kanıtlanıyor. Bu kayıtlar, 64 milyon nüfuslu bu ülkenin, günümüzden elli bin yıl önce, birçok yönden bizden daha gelişmiş bir uygarlık kurduğunu anlatıyor. Belgeler diğer birçok konunun yanında, insanoğlunun Mu'nun gizemli topraklarında yaratılışından da bahsediyor.

Bu bilgileri, başka antik medeniyetler hakkındaki yazılı belgelerin, tarih öncesi harabelerin ve jeolojik bulguların ortaya çıkardığı kayıtlarla karşılaştırdığımda, tüm bu uygarlıkların kültürlerini tek bir ortak atadan, Mu'dan almış olduklarını gördüm. Bu sebeple, Kitabı Mukaddes'teki yaratılış hikâyesinin bugün bildiğimiz hâlinin, Mu'nun beş yüz asrı aşan

tarihinden bahseden bu tabletlerden derlenen etkileyici hikâyelerden evrimleştiğinden emin olabiliriz. Yaratılışın bu orijinal hikâyesinin ortaya çıkış öyküsü bizi elli yıl önceye götürüyor.

Hindistan'da kıtlık zamanıydı. Bir üniversite tapınağının başrahibine yardım çalışmalarında asistanlık ediyordum. Başlarda bundan haberim olmasa da bu kişi arkeolojiye ve antik kayıtlara büyük ilgi duyuyordu ve bu konularda başka kimsenin sahip olmadığı bir birikime sahipti.

Bir gün benim tuhaf bir kabartmayı deşifre etmeye çalıştığımı fark etmesi sonucu dikkatini çekmemle hayatımda görmüş olduğum en sağlam dostluklardan birinin temeli atılmış oldu. Bana o tuhaf yazıtın sırlarını nasıl çözeceğimi öğretti ve beni daha zorlu işlere hazırlayacak şekilde eğitmeyi teklif etti. İki yıldan uzun bir süreyi, rahip dostumun insanoğlunun orijinal dili olduğuna inandığı ölü bir dili büyük bir azimle öğrenerek geçirdim. Bana bu dilin Hindistan'da sadece iki başrahip tarafından daha bilindiğinden bahsetti. Görünüşte basit olan yazıtların çoğunun yalnızca Kutsal Kardeşler, yani anayurttan kolonilere kutsal yazıtları, dini ve bilimi öğretmeleri için yollanan bir rahipler kardeşliği olan Naacaller için özel olarak tasarlanan gizli anlamlar içermeleri büyük zorluk yaratıyordu.

Bir gün bir konuşma sırasında bana tapınağın gizli arşivlerinde birtakım antik tabletler olduğundan bahsetti. İçeriklerinin ne olduğunu bilmiyordu, çünkü sadece muhafazalarını görebilmişti. Konumu gereği yazıları incelemesine bir mani olmasa da o bunu hiç yapmamıştı, çünkü bunlar el sürülmemesi gereken kutsal kayıtlardı. Bu gizli yazılardan bahsederken merakımı yeni bir boyuta taşıyan bir şey söyledi. İnsanoğlunun efsanevi anayurdundan, gizemli diyar Mu'dan daha önce bahsermişti. Şimdi ise değerli tabletlerin Naacaller tarafından ya Burma'da ya da kayıp anayurtta yazıldıklarına inanıldığını itiraf ederek şaşkınlığımı daha da arttırıyordu. Yazıların Hindistan'ın yedi Rishi (kutsal) şehrinden birinden alınmış devasa bir koleksiyonun yalnızca küçük bir parçası olduğunu öğrendiğimde, onları görmek yönündeki sabırsızlığım da arttı. Çoğunun kaybolduğuna inanılıyordu. Yine de eskinin tozlarla kaplı hâlde karanlıkta bekleyen bu antik parçalarını görme fırsatım hâlâ vardı.

Günler boyu bu gizli hazineye ulaşmanın bir yolunu keşfetmeye çalışsam da dostum, onları görme isteğimi nazik ama kararlı bir biçimde geri çevirmeyi sürdürdü.

“Oğlum” diyordu, sesinde bir parça hüzünle, “eğer elimde olsa bu arzunu yerine getirirdim ama bu mümkün değil. Onlar muhafazalarından çıkarılmaması gereken kutsal emanetler. Dileğini yerine getirmeye cesaret edemem.”

“Ama bir düşün. Doğru şekilde muhafaza edilmemiş ve bu yüzden muhafazaları içinde parçalanıp dağılıyor olabilirler.” dedim. “En azından güvende olup olmadıklarını anlamak için onlara bakmamız gerekir.”

Fakat bu tartışma da bir sonuca varmadı. Altı ay geçmişti. Merak veya tabletlerin durumu hakkındaki endişesi rahip dostum karşısında galip gelmemi sağlamıştı. Bir akşam önündeki masada antik tabletlerden ikisi, bir kumaş parçası üzerine bırakılmış hâlde duruyordu. Uzun zamandır saklı duran tabletleri merakla inceledim. Görünüşe bakılırsa güneşte pişmiş kilden yapılmışlardı ve aşırı derecede tozluydular. Tabletleri büyük bir dikkatle temizledikten sonra, dostumun yardımıyla öğrenmekte olduğum ölü lisanla yazılmış olan sembolleri çözmeye koyuldum.

Şans o akşam benden yanaydı, çünkü o iki değerli kil parçası öyle önemli bilgiler veriyordu ki, ikimiz de onların Mu’nun gerçek kayıtları olduğu konusunda hemfikir olduk. Öte yandan, anlattıkları tarih ikinci tabletin sonunda, oldukça ilginç bir noktada ve beklenmedik bir şekilde sonlanıyordu. Başrahip bile tabletin geri kalanını görmek yönündeki merakını bastıramamıştı.

“Bu işi burada bırakmamız imkânsız, oğlum.” dedi. “Yarın tabletlerin geri kalanını getireceğim.”

Şansımıza, getirdiği diğer tabletler aynı seriden değildi. Bambaşka bir konuya değiniyorlardı ve birbirini takip eden tabletleri bulmak için tümünü dışarı çıkarmamız gerekiyordu. Bu bir sorun yaratmadı, çünkü tabletlerin çoğu saklama koşullarının yetersizliği yüzünden kırılmıştı. Bunları macunla onardık. Onları tekrar kutulara yerleştirirken her tableti yumuşak kağıt ve pamukla sardım.

“Oğlum” dedi rahip, “inanıyorum ki bu hatıraları korumamı öğütleyen kutsal bir uyarı, senin ağzından bana iletildi.”

Hemen ardından tabletlerin aylar süren ve yoğun bir konsantrasyon gerektiren çevirisine başladık, fakat sonunda ödülümüz bu çabamızın hakkını verecek türdendi. Yazılar detaylı bir şekilde dünyanın ve insanın yaratılışını ve insanın ilk kez ortaya çıktığı yeri, yani Mu’yu anlatıyordu.

İnsan hakkındaki büyük önem taşıyan bir sırrı açığa çıkardığımı fark ettiğimde diğer kayıp tabletleri aradım fakat bu çabam boşunaydı. Hindistan’ın her yerindeki tapınakların başrahiplerine kendimi tanıtan mektuplar yolladım ama her seferinde soğukluk ve şüpheyle karşılandım.

“Bahsettiğin tabletleri hiç görmedim.” diyordu her biri ve şüphesiz de doğruyu söylüyorlardı. Dostum gibi, muhtemelen sadece muhafazaları görmüşlerdi.

Bir keresinde kayıp kayıtları arayışım sırasında Burma’daki antik bir Budist tapınağını ziyaret ettim.

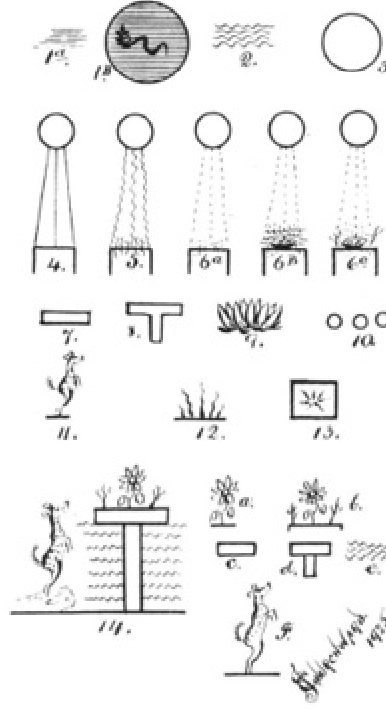
“Nerden geliyorsun?” diye sordu başrahip, bana saklı bir şüpheyle bakarak.

“Hindistan’dan.” diyerek yanıtladım.

“O hâlde Hindistan’a geri dön ve onları bizden çalan hırsızlardan onları sana göstermelerini iste.” dedi, ayaklarımın önündeki toprağa tükürdü ve arkasını dönüp uzaklaştı.

Bu başarısızlıklar az da olsa cesaretimi kırmışsada tabletlerden zaten oldukça değerli bilgi edindiğimden dolayı başka eski uygarlıklardan kalma yazıları incelemeye ve onları Mu hakkındaki efsanelerle karşılaştırmaya karar verdim.

Bunu yaptığımda erken dönem Yunan, Kalde, Babil, Pers, Mısır ve Hindistan medeniyetlerinin şüpheye yer bırakmayacak biçimde Mu Uygarlığı’nın ardılları olduklarını öğrendim. Araştırmalarımı sürdürdüğümde bu kayıp kıtanın Hawaii’nin kuzeyinde bir noktadan güneyde Fiji ve Paskalya Adası’na kadar uzandığını ve şüphesiz insanoğlunun ilk yaşama alanı olduğunu keşfettim. Bu güzel ülkede, daha sonradan dünyaya

James Churchward tarafından çizilmiştir.
Naacal Tabletleri’nde bulunan bazı ilgi çekici sembol ve desenler

yayılan bir halkın yaşadığını ve ülkenin topraklarının 12.000 yıl önce korkunç depremlerle denize gömülerek bir ateş ve su girdabı içinde yok olduğunu öğrendim.

Dünyanın yaratılışının orijinal bir hikâyesi de öğrendiklerim arasındaydı. İnsanın ilk var olduğu yer Mu kıtasıydı. Bu hikâyeyi Mu’dan başlayıp, kaybolan kıtadan göç edenlerin yerleştiği Hindistan’a, Hindistan’dan Mısır’a, Mısır’dan Musa’nın onları kopyaladığı Sina Tapınağı’na ve Musa’dan da Ezra’nın (Üzeyir) 800 yıl sonraki hatalı çevirilerine kadar takip ettim. Bu, Mu’nun gelenekleriyle bugün bildiğimiz yaratılış hikâyesi arasındaki büyük benzerlikleri gördüklerinde konuya yakından incelememiş olanlara bile akla yatkın gelecektir. Tabletlerde yazılanları açıklamaya başlamadan önce, bunların üzerinde bulunan desenleri, açıklamaları ve çevirileriyle birlikte göstereceğim.

Desen 1a. İnce, düz, yatay çizgiler. Boşluk anlamına gelen sembol.

Desen 1b. Boşlukta yol alan yedi başlı yılanı temsil ediyor, figürün çevresindeki çember ise evreni.

Desen 2. Dalgalı yatay çizgiler. Dünyevi suların sembolü.

Desen 3. Çember, güneşin bir resmi. Güneş tanrısal özelliklerin genel bir sembolüydü.

Desen 4. Güneşten uzanan ince dikey çizgiler, dünyanın ışık kuvvetine benzerlik gösteren ve harekete geçtiklerinde dünyaya ışık veren güneş kuvvetlerini temsil ediyor.

Desen 5. Güneşten uzanan dikey dalgalı çizgiler, dünyanın ısı kuvvetine benzerlik gösteren güneş kuvvetlerini temsil ediyor. Bu kuvvetler karşılaşıyor ve dünyanın ısı kuvveti aktif duruma geliyor.

Desen 6a. Güneşten uzanan dikey kesik çizgiler, dünyanın yaşam kuvvetine benzerlik gösteren güneş kuvvetlerini temsil ediyor.

Desen 6b. Dünyanın sudaki kozmik yumurtalarda bulunan yaşam kuvvetiyle çarpışıp onları hayata getiren, benzer güneş kuvvetlerini temsil ediyor.

Desen 6c. Dünyanın topraktaki kozmik yumurtalarda bulunan yaşam kuvvetiyle çarpışıp onları kuluçkadan çıkaran, benzer güneş kuvvetlerini temsil ediyor.

Desen 7. Bu, eskiler tarafından Mu'ya verilen bir geometrik sembol. Aynı zamanda Mu hiyeratik alfabesinin (M.Ö. 2500 yılı civarında, hiyerogliften aşamalı olarak doğan Mısır yazısına verilen ad) hiyeroglifteki formel resim yazısını, aynı ilkelere dayanan yuvarlak hatlı bir yazıya dönüştürmüştür. M harfi; Moo, Ma ana, yurt, arazi, ülke ve ağız anlamlara geliyor.

Desen 8. Tau Mu'da dirilişin sembolüydü. Bu, Güneyhaçı Takımyıldızı'nın bir resmi. Tau aynı zamanda "öne çıkarma, açığa çıkma" anlamlarına da gelir.

Desen 9. Lotus, Mu'yu temsil eden çiçekti. Söylendiğine göre lotus dünya üzerinde açan ilk çiçekti ve bu sebeple anayurdun sembolik çiçeği olarak kabul edilmişti.

Desen 10. Üç, Mu'yu simgeleyen sayı olarak seçilmişti. Bunun sebebi kıtanın, birbirinden dar boğazlar veya denizlerle ayrılmış üç kara parçasından oluşmasıydı.

Desen 11. Keh -sıçrayan geyik- Naacal Tabletleri'nde sık rastlanılan bir figür ve ilk insanı temsil ediyor. Bu hayvan sıçrama yeteneği yüzünden ilk insanın sembolü seçilmişti, zira insan dünyaya gelişimini tamamlamış bir hâlde gelmiş, yaşamın doğal gelişim sürecinden geçmeden, ilk ve asıl hâliyle dünyaya "sıçramıştı." Başka bir deyişle, özel bir yaratımdı.

Desen 12. Bu, Mu'da ateşin antik sembolüydü. Çizgiler, tabanda kalın başlayıp, gittikçe dalgalanıp incelerek uçta bir nokta hâlini alıyor.

Desen 13. Bu desen, dağların yükselişini ve gaz kemerlerinin şekillenmesini anlatan bir tablette ortaya çıkıyor. Bu sayede Mısırlıların ateş ve kutsal scarab (bok) böceği sembollerini nereden aldıklarını da öğrenmiş oluyoruz. Naacaller bu sembolleri Hindistan'dan Mısır'a taşıdılar. Mısır'ın ateş sembolü, Naga'nın değiştirilmiş hâlinden başka bir şey değildi. Mısırlılar Naga'ya bir kabza eklediler ve onu bir kılıç hâline getirdiler.

Mısırlıların yaptığı bu değişikliğin veya düzenlemenin sebebini kestirmek güç değil. Hiyerogliflerinde iki çeşit ateşi tasvir etmek istediler: Yeraltı dünyasının alevleri ve gerçek alevler. Bunu kendi tabirleriyle "alevler içindeki dipsiz bir uçuruma düşen" ve "batarken her yanı alevlerle sarılan" anayurdun yıkımının kaydını tutabilmek için yaptılar. Bu sembol, Mısır'ın kutsal kitabı Ölüler Kitabı'nı inceleyen bölümde de görülecek.

Desen 14. Bunun tüm Naacal Tabletleri'ndeki desenler arasındaki en ilgi çekenlerden biri olduğunu düşünüyorum. Bu desen, insanoğlunun Mu diyarında dünyaya gelişini temsil ediyor. Bunu, öncelikle sembolleri ayrı ayrı sunarak, parçalara ayrılmış biçimde inceleyeceğim.

Lotus, Mu'nun sembolü olan çiçek.

Mu'nun rakamsal karşılığı olan üç adet bitki.

M harfi, Mu'nun rahip alfabesindeki karşılığı.

Tau; dirilişin, "meydana çıkma, öne çıkma" ve "açığa çıkma"nın sembolü. Tau'nun baş kısmı olan Mu alfabesinin M harfi, aynı zamanda yurt anlamına da geliyor, dolayısıyla bir yurt ortaya çıkıyor.

Suyun sembolü. Ortaya çıkan yurt sularla çevrilmiş durumda.

Keh, yani ilk insan.

Bu desende, ortaya çıkan ülkenin adı, yani Mu, üç kez A, B ve C sembolleriyle söyleniyor. F’deki insan, ruhundaki bütün coşkunlukla “sıçrayarak” dünyaya gelmekte. Bu desen, Mu hakkındaki bilginin peşinden dünyayı gezmemin sebebiydi.

Tabletlerin birçok konudan bahsettiklerini ve her konuyu açıklamak için birden fazla tablet gerektiğini fark ettim. Her seri en az iki, en fazla on altı tabletten oluşuyordu. Şansımıza, bulduğumuz tabletlerden ikisi, çeşitli sembol ve hiyerogliflerin anahtarı niteliğindeydi. Tabletleri şu şekilde düzenledim.

Seri 1: İnsanın ortaya çıkışı da dahil olmak üzere yaratılışın tasviri.

Seri 2: Dağların “yeraltının alevleri” (gazlar) sayesinde yükselişi ve diğer gazların düzenlenişi hakkında bilgi.

Seri 3: Evrenin her yanına yayılmış olan büyük kuvvetlerin köken ve işleyişleri.

Seri 4: Dünya’nın temel büyük kuvvetinin kökeni ve işleyişi, bu gücün iki kısmı ve bu kısımlar arasındaki farklılıklar.

Seri 5: İki ana bölümden birinin alt bölümü; dünyanın büyük atomik kuvvetinin kökeni ve işleyişi.

Seri 6: Yaşamı yaratan ve devam ettiren kuvvetin kökeni ve işleyişi. İki ana bölümden birinin alt bölümü.

Seri 7: Yaşamın kaynağı, tanımı ve yaşam formlarının, dünya geliştikçe geçirdikleri kaçınılmaz değişimler.

Seri 8: İnsanın yaratılışı, tanımı ve diğer yaratılanlardan farklı olmasının sebepleri.

Seri 9: İnsanın dünya üzerinde ortaya çıkışı ve bu çıkışın gerçekleştiği, tabletlerde “İnsanoğlunun Anayurdu” denilen yer. Bu tabletlerin uzun, muhtemelen Mu’nun ilk çağlarını anlatan bir serinin yalnızca başlangıcı olduğuna şüphe yok.

Seri 10: Bu seri, her biri diğer tabletlerin iki katından daha büyük olan iki tabletten oluşuyordu. Bu tabletler, diğer tabletlerdeki yazı ve desenlerin çözülebilmesi için anahtar görevi gördü.

Tüm tabletlerin tercümesiyle sonuçlanan işi başlatan da işte bu serilerin ilk iki tabletiydi. Öte yandan, eğer anahtar görevi taşıyan o tabletlere sahip olmasaydık tabletlerin geri kalanını tercüme etme şansımız yok denecek kadar az olacaktı. Anahtar olmasaydı yazılanların yarısını bile tercüme etmiş olabileceğimizi sanmıyorum. İşimiz, yaşlı rahibin geçmiş hakkındaki hayret verici bilgisiyle iyice kolaylaşmıştı. Gizli yazının ilk satırını anlar anlamaz yazının geri kalanını çözebiliyordu. Bana, diğer bazı tapınaklarda da antik şehirlerin yıkımı sırasında kurtarılan benzer kayıtlar olduğuna inanıldığından bahsetti. Tabletler yukarıdaki sırayla ele alındığında, ilk karşılaşılan sözler şunlardı:

"Başlangıçta, evren sadece bir ruh veya özden ibaretti. Her şey yaşamdan yoksun, donuk, sessiz ve suskundu. Uzayın enginliği ıssız ve karanlıktı. Sadece Yüce Ruh, Büyük Ezeli Güç, Yaratıcı, Yedi Başlı Yılan dipsiz karanlığın içinde yol alıyordu.

O, alemler yaratma arzusu duydu ve alemler yarattı. O, dünyayı ve üzerindeki canlıları yaratma arzusu duydu ve dünyayı ve üzerindekileri yarattı."

Dünya ve üzerindekilerin yaratılışı da şu şekilde gerçekleşti: "Yedi Başlı Yılan'ın yedi üstün zihni, yedi emir verdi." (Burada Naacallerin ezoterik anlamlarını kullanacağım, çünkü bunlar okuyucu için en rahat anlaşılabilir olanlar. Halk dilinde olanlar ise tamamen sembolik ve kolay anlaşılır türden değil.)

İlk algının verdiği emir şuydu:

"Şekilsiz, boşlukta dağılmış duran gazlar bir araya gelsin, o gazlardan bir dünya şekillensin. Ve gazlar fırıldanan dönen bir kütle hâlinde bir araya geldiler."

İkinci emir:

“Gazlar katılaşsın ve dünyayı oluştursun. Ve gazlar katılaştı; bir kısmı daha sonra suları ve gökyüzünü oluşturmak için dışarıda kaldı; bir kısmı da yeni dünya tarafından sarıldı. Karanlık çökmüştü ve hiç ses yoktu; çünkü daha ne gökyüzü oluşmuştu, ne de su.”

Üçüncü emir:

“Dışarıda kalan gazlar ayrılsın ve gökyüzü ile suları oluştursun. Ve gazlar ayrıldı. Bir kısmı suları oluşturdu ve sular dünyanın yüzünü, hiç toprak görünmeyecek şekilde sardı. Suları oluşturmayan gazlar gökyüzünü oluşturdu.”

“Gökyüzü, içinde ışığı barındırıyordu.”

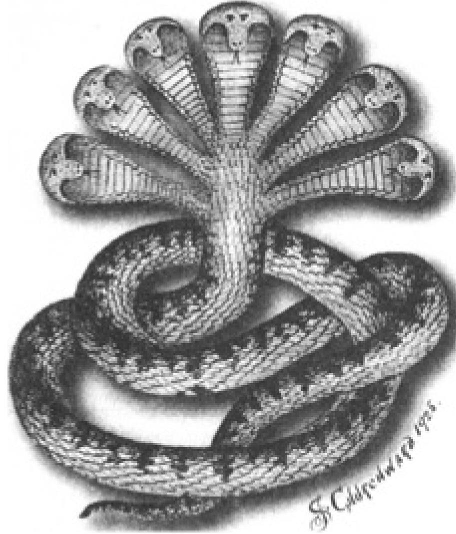
“Ve güneşin ışınları gökyüzündeki ışığın ışınlarıyla karşılaştı. Işık doğdu ve dünyanın yüzünü aydınlattı.” (Fig. 4)

“Gökyüzü, içinde sıcaklığı da barındırıyordu.”

“Ve güneşin ışınlar gökyüzündeki sıcaklığın ışınlarıyla karşılaştı ve ona hayat verdi. Artık dünyanın yüzünü ısıtacak sıcaklık vardı.” (Fig. 5)

Dördüncü emir:

“Dünyanın sardığı gazlar toprağı suyun üzerine yükseltsin.

Narayana: Yedi Başlı Yılan, Yaratıcı’nın
ve Yaratılış’ın Sembolü.
Nara, “Kutsal Olan”; Yana, her şeyin yaratıcısı.

Naacaller, yedi üstün zihin ve Vedânta da yedi zihinsel boyut anlamına geliyor.

Ve yeraltının alevleri, toprağı, onu kaplayan suların üzerinde belirene dek yükseltti ve kuru toprak ortaya çıktı."

Beşinci emir:

"Sulardan yaşam doğsun. Ve güneşin ışınları, suların çamurunda dünyanın ışınlarıyla karşılaştı ve orada kozmik yumurtalar (canlı hücreler) oluştu. Bu kozmik yumurtalardan, emredildiği gibi yaşam doğdu."

Altıncı emir:

"Karada yaşam doğsun. Ve güneşin ışınları, kuru toprağın tozlarında dünyanın ışınlarıyla karşılaştı ve onlardan kozmik yumurtalar meydana geldi. Bu kozmik yumurtalardan da karada yaşam doğdu, tıpkı emredildiği gibi. (Fig. 6c) Ve tüm bunlar olup bittikten sonra yedinci zihin konuştu: Bize benzeyecek olan insanı yaratalım ve ona, bu dünyayı yönetmesi için güçler bahşedelim."

"Ve sonra Narayana, Yedi Başlı Zihin, evrendeki her şeyin Yaratıcısı insanı yarattı; onun bedenine yaşayan, ölümsüz bir ruh yerleştirdi ve insan, zekasıyla Narayana'nın benzeri oldu. Ve yaratılış böylece tamamlandı."

Bu yedi emir şüphesiz yedi zaman dilimini de temsil ediyor. Bu zaman dilimi belirli bir süreyle ölçülmüyor. Bir gün anlamına gelebileceği gibi bir yıl, hatta bir milyon yıl anlamına da gelebilir. Dolayısıyla bu tabletler yaratılışın ne kadar süre aldığı hakkında bir fikir vermiyor. Tabletlerde kayıtlı olanların gerçekleşmesi milyonlar veya on milyonlarca yıl sürmüş olabilir. Burada anlatılmak istenen şey, basitçe, dünyanın yedi zaman diliminde yaratıldığı; Kitabı Mukaddes efsanesinin anlattığı gibi yedi günde değil.

Naacal kayıtlarının yaratılıştan bahseden bu giriş kısmının, Kitabı Mukaddes'te anlatılan hikâyeye benzerliği şaşırtıcı boyutta. Hikâyenin devamındaki farklılıkların boyutu için de aynı şey söylenebilir. Yaratılış efsanelerine tüm dünya halklarında oldukça sık rastlanıyor ve her efsanede

birbirinin aynısı olan o kadar çok kısım buldum ki, buradan varılabilecek tek sonuç, tüm bu efsanelerin ortak kökenli olduğu ve Mu'da ortaya çıktığı.

Yedinci emir tercüme etmesi en güç olandı. Başta deşifre etmek kolay olsa da eskilerin kullandığı kelimelerin tam karşılığı olan güncel kelimeler bulmanın imkânsız olduğunu gördük. "Ruh" veya "öz" insan bedenine yerleştirilen şeyi tanımlamak için bulabildiğimiz en yakın karşılıklardı. "Yaşayan" sözü orijinal metinde kastedilen anlamı tam olarak karşılamıyor olabilir. Öte yandan "ölümsüz" sözü, kuşkusuz tam olarak doğru. Fakat "bize benzeyecek olan" gerçekte ne anlama geliyor? Şüphesiz burada kastedilen "bizim suretimizde" değil. Bu söz, bir anlamda düşünceye ve mistik güçlere karşılık geliyor, bu da "ona dünyayı yönetmesi için güçler bahşedelim." sözüyle destekleniyor.

Kitabı Mukaddes, "Tanrı'nın nefesi"nden bahsederken sembolik anlatımın güzel bir örneğini kullanıyor. Bunun anlamının Tanrı'nın sunduğu özel güçler olduğu açık ve bu yüzden de bahsedilen Tanrı'nın bir parçası olarak görülebilir, tıpkı bir yaprağın, ağacın bir parçası olması gibi. İnsan, Tanrı'dan gelmiştir ve geldiği yere dönmelidir.

Naacal Tabletleri'ni tercüme etmek oldukça zordu, çünkü çok fazla desen ve resimle çok az yazı içeriyorlardı. Bazı aşınmış ve parçalanmış kısımların anlamlarını ortaya çıkarmak da mümkün değildi. Ayrıca günümüz dillerinde karşılığı olmayan bazı kelimeler karşımıza çıkıyordu.

Çalışmalarımızın başlarında rahip dostum bana antik tablet ve yazıtları deşifre etmenin, Naga-Maya adıyla tanımladığı dil hakkında bilgi sahibi olmadan mümkün olmadığını açıkladı; çünkü Mu ile ilgili tüm antik yazılar bu dille yazılmıştı ve tüm Naacal yazıları, yalnızca Naacallerin ve onların eğittiklerinin bildiği ezoterik veya gizli anlamlar içeriyordu. Dostum bu gizli dilin anahtarını elinde tutuyordu ve nasıl kullanıldığını bana öğrettikten sonra bu dil, benim için birçok tuhaf kapının kilidini açan "açıl susam" sözü oldu.

İki yıldan uzun süreyi bu antik dili öğrenerek ve ara sıra şifre çözümüyle uğraşıp kendi gelişimimi takip ederek geçirdim. Yaşlı Hintli dostum ve öğretmenim, işimiz bittiğinde bana şöyle dedi: "Oğlum, genel anlamlara

ulaştık, ince detaylara değil.” Burada açık yüreklilikle itiraf etmem gerekir ki, bu sevgili, yaşlı nazik dostum olmasaydı, bu tabletlerin anlamlarını çözmem asla mümkün olmazdı.

Bu tabletlerin ve benzerlerinin öğretilerinin yansımalarını eski Hint edebiyatında, ayrıca başka eski edebi eserlerde de buluyorum. Örnek olarak:

Hindu: Manava Dharma Sastra, Kitap 2, sloka 74: “Başlangıçta yalnızca Adite denilen Sonsuzluk vardı.” Kitap 1, mısra 8: “Bu tohum bir yumurta oldu.” Kitap 1, sloka 10: “Başlangıçta görülen evren yalnızca karanlıktı.” Kitap 1, sloka 9: “O, önce suları yarattı ve o sulara bir yumurta bıraktı.”

Rig Veda, sloka 3, sayfa 316-317 (M.Ö. 2000-2500): “Bu yumurtada, Ulu Varlık’ın zihni, onun tüm insan ve tanrıların sevecen anası olan tanrıça Maya ile birlikteliği sonunda, Buddha’nın formunda vücut buldu.” (Bu aynı zamanda 1700 yıl sonra ortaya çıkacak olan Adem ile Havva hikâyesiyle uyuşuyor.) Sayfa 3: “Onun dışında hiçbir şey yoktu, her şey karanlıktı.” Sayfa 4: “O ki havadaki ışığı seçip ayıran.”

Aitareya-A’ram-’ya, sloka 4-8: “Başta bu evren bir ruhtan ibaretti, canlı veya cansız hiçbir şey var olmamıştı. ‘Alemler yaratmayı arzuluyorum,’ diye düşündü ve alemleri, ışığı, ölümlü varlıkları, içinde ışığı barındıran gökyüzünü, çürüyüp giden toprağı ve suların hâkim olduğu derinlikleri yarattı.”

Yucatan-Nehuatl: “Gökyüzünün parçaları ilahi oklarla vurulunca hayatla doldular. Maddenin hareketini belirleyen ısı, onun içinde gelişti.”

Yazılı ve sözlü tarihin anlattığı gibi, bu kitapların antik tapınak kayıtlarından derlenerek yazıldıkları ve tapınak kayıtlarının da dini ve bilimi öğreten Naacaller tarafından yazıldığı konusunda en ufak bir şüphe yok.

Güney Hindistan’da tapınaklarda antik yazılarla dolu kütüphaneler var, fakat görünüşe bakılırsa bunların hiçbiri Sanskritçeden öteye gitmiyor. Başrahiplerle beraber bunların bir kısmı üzerinde çalıştım, tümü Sanskritçeydi ve dini konular hakkındaydı. Hiçbiri tarihi önem taşıyan

bilgiler içermediğinden onları incelemeye devam etmek için yeterli sebep göremedim.

Yaratılış efsanesinin, dünyanın farklı bölgelerinde oldukça fazla varyasyonu bulunuyor. Şüphesiz bunun sebebi kuşaktan kuşağa aktarılış biçimleri. Kulağa ürkütücü gelse de en bilimsel versiyonu ve Naacal efsanesi hariç, diğer tüm efsanelerden farklı olarak jeolojik araştırmalarla desteklenebilir olanı Güney Denizi Adaları'nda yaşayan ilkel ve yamyam ırklar arasında, özellikle de Marquesas yerlilerinde bulunuyor.

Hintliler, Kaldeliler, Mısırlılar, Mayalar ve Yunanlılar, ilerleyen zamanlarda yaratılışı tanımlarken bilimsel kısımları attılar ve gerçekleri, sembolleri kullanarak, nedenler ve açıklamalar olmadan kaydettiler. Bunun sebebini İskenderiyeli Klemens çok güzel açıklıyor:

"Mısırlılar ne sırlarını herkesle paylaştılar ne de ilahi gizemlerini dinsizlere anlatarak değersizleştirdiler. Bunun yerine, onları tahta çıkacak varise veya erdemi ve bilgeliğiyle kendini kanıtlamış rahiplere sakladılar." Diğer bir deyişle, ezoterik anlamlar açık açık paylaşılmadı.

Musa'nın Kitabı Mukaddes'te bulunan hâliyle kaleme aldığı Mısır yaratılış efsanesinin; Naacallerin yedi kutsal ilhamlı yazıyı, dini ve bilimi öğretmek için Mısır'a gittiklerinde Hindistan'dan geldiği kesin. Dolayısıyla bugün Hristiyan dünyada pazar günleri kiliselerde anlatılan dramatik öykünün kökeni kayıp kıta Mu'ya dayanıyor.

Bu bölümü Naacal yaratılış öyküsündeki iki eksik halka ve Niven'in Meksika Taş Tabletleri'nden ikisi ile sonlandıracağım:

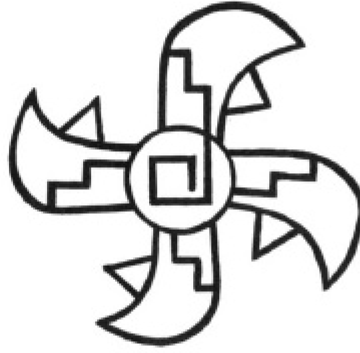
Tablet 1231. Bu Niven'in 2600 tabletlik koleksiyonundaki en ilginç ve her açıdan en değerli tabletlerden biri, çünkü bu evrenin hareketleri ve işleyişinin bir anahtarı.

1231 numaralı tablet, antik yazıların en eskisinden günümüze kadar sayısız isim ve kisve altında, insanoğlunun Yaratıcı ve Yaratılış'a dair geliştirdiği anlayışta büyük yer tutan Kutsal Dörtlü'nün sembolü.

Naacal yazıları Kutsal Dörtlü'nün, Yaratıcı'nın evrendeki kaostan düzen ve yasa yaratan emirleri olduklarını söylüyor. Bu görevi tamamladıklarında

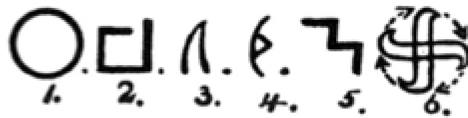
fiziksel evrenin idaresi onlara verildi. Meksika Tabletleri de tam olarak aynı şeyi anlatıyor.

Naacal Tabletleri boyunca sembolik isimlerle anılıyorlar. Kutsal Dörtlü’nün Yaratılış’ın İlk Dört Büyük Emir’i dışında

Tablet No 1231

ne olduklarını açıklayacak Naacal tableti kayıp. Kutsal Dörtlü’ler Emir olduklarından yerine getirilmeleri için bir şeye yöneltilmeleri gerekiyordu. Peki bu şey neydi? Şimdiye kadar antik yazıt ve kayıtlar arasında bu sorunun cevabına rastlamamıştım, fakat bu tablet gereken bilgiyi sağlıyor. Bunun benim bir teorim olduğunu düşünenler için, 1231 numaralı tabletin açılımını, deşifre edilişini ve tercümesini gösteriyorum.

Anahtar

1. Bu diyagram veya desenin merkezindeki çember, güneşin, yani Ra’nın bir resmi. Bu, dini öğretilerde kullanılan ilk üç sembolden biriydi. Tek Tanrıcı anlamı yüzünden de aralarında en kutsal olandı.

2. Çember içinde anayurdun hiyeratik (M.Ö. 2500 yılı civarında, hiyerogliften aşamalı olarak doğan Mısır yazısına verilen ad. Hiyeroglifteki

formel resim yazısını, aynı ilkelere dayanan yuvarlak hatlı bir yazıya dönüştürmüştür) alfabesinin H harfi bulunuyor. Rahip sınıfına ait olduğundan sembolik bir anlam taşıyor ve Kutsal Dörtlü'yü temsil ediyor. Çemberin içinde olduğundan Yaratıcı'nın içinde. Dolayısıyla Kutsal Dörtlü, Yaratıcı'nın bir parçası. Onun ağzından çıkıyor, onun güç ve enerjisiyle var oluyorlar. Kutsal Dörtlü, Dört Büyük Temel Kuvvet'in böylece doğrudan Yaratıcı'dan geldikleri anlatılıyor. Yani eskilerin dediği gibi, "Onun arzuları," "Onun istekleri" ve "Onun emirleri."

3. Bu Kuvvet'in bir sembolü. Tabanı gücün kaynağını, ucu da gücün işleyişi sırasında aldığı yönü gösteriyor. Bu desende güç batıdan doğuya yol alıyor.

4. Dört Kuvvet'in her birinin üzerinde bir ok veya mızrak başı bulunuyor. Bu etkinliğin sembolü, gücün ölmediğini ve batıdan doğuya yönelik dönüşünü sürdürdüğünü gösteriyor. Eskiler bunu anlayıp şöyle dediler: "Bu görev tamamlandığında fiziksel evrenin idaresi onlara verildi."

5. Bu sembol Mühendis kelimesini oluşturuyor. Bu kelime Dört Kuvvet'in her birinin içinde yazılı. Dolayısıyla burada Dört Büyük Mühendis-Dört Büyük Temel Kuvvet olarak adlandırılıyorlar. Temel Kuvvet olmalarının sebebi doğrudan Yaratıcı'dan geldiklerinin gösterilmiş olması.

6. Bu sembol dört gücün birleşmesiyle oluşuyor. Tümü batıdan doğuya hareket ediyor ve uçları evreni temsil eden bir çember oluşturuyor.

Dolayısıyla bu güçler evrendeki her cismin hareketlerinden sorumlu. Sembol dönmekte olan tüm cisimlerin batıdan doğuya gittiğini ve oluşturdukları tüm yörüngelerin batıdan doğuya doğru, dolayısıyla da bir merkez etrafında olduğunu anlatıyor. Sembolik olarak da ifade edildiği gibi Merkez, Yüce Sonsuzluk olan Temel Kuvvet, yani Tanrı.

Bu tasvirin simgesel anlatımı göz önüne alındığında, bahsedilen merkez evrendeki herhangi bir konuma karşılık gelmiyor. Merkezin asıl karşılığı olan O, Tanrı, Merkezde Olan, emirleriyle evrendeki her cismin doğrudan veya dolaylı olarak -örneğin başka kuvvetlerin veya bunların işleyişi sonucu

ortaya çıkan, bazıları muhtemelen atomik güçler olarak da adlandırılabilecek aracılar vasıtasıyla- hareketini sağlıyor.

Niven'in 2600 tabletinden en az 1000 tanesi Dört Temel Kuvvet'in işleyişine ayrılmış. Sonuncu sembol olan 6 numaraya ise sık rastlanıyor. Henüz bu sembolü değerlendirirken onu Svastika ile karıştırma hatasına düşmemiş bir arkeolog bulabilmiş değilim.

Tablet 998. Bu, Temel Büyük Manyetik Kuvvetler'den birine değiniyor. Büyük Manyetik Kuvvet'in evrenin her tarafında var olduğunu gösteriyor.

Tablet No 988

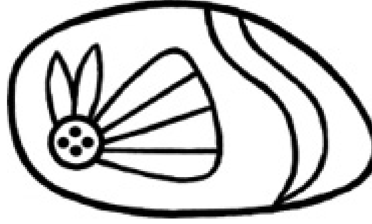
Anahtar

Evren iki dış çemberin arasında tasvir edilmiş. Merkezdeki çember Yaratıcı'yı temsil ediyor. Evren boyunca akan kavisli çizgiler güce ait. Çizgilerin kavisli olması dönmekte olan bir merkezden çıktıklarında görülen bir durum. Hareket yönleri batıdan doğuya doğru, bu gücün aktığı yönü gösteren Kuvvet sembolüyle anlatılıyor.

Bunun Dört Büyük Temel Kuvvet'ten biri olduğu, üzerine iliştirilen Kutsal Dörtlü'nün alfabetik sembolü ile belirtiliyor. Dolayısıyla 1231

numaralı tablette olduğu gibi yine Dört Büyük Temel Kuvvet’in Yaratıcı’dan geldikleri gösteriliyor.

Tablet 339. Niven’in Meksika Taş Tabletleri koleksiyonundan.

Tablet No 339

Bu taştaki resim, Düzen ve Yasa’nın bir kelebek tarafından yaratılış ve idaresinin oldukça sanatsal bir betimlemesi.

Anahtar

Taşın kenarlarını takip eden uzatılmış çember evreni, sonu olmayan boşluğu temsil ediyor. Kelebeğin başı içinde dört disk bulunan bir çember. Çember Yaratıcı’yı, diskler ise 4 sayısını temsil ediyor, yani Kutsal Dörtlü’yü. 4 ve 1’in toplamı olan 5 ise tam Tanrısallığın sayısal karşılığı.

Kelebeğin kafasındaki iki anten düzen ve yasayı temsil ediyor.

Kanat iki şekilde değerlendirilebilir. Beş çizgi tüm Tanrısallık ve aradaki dört boşluk da Kutsal Dörtlü.

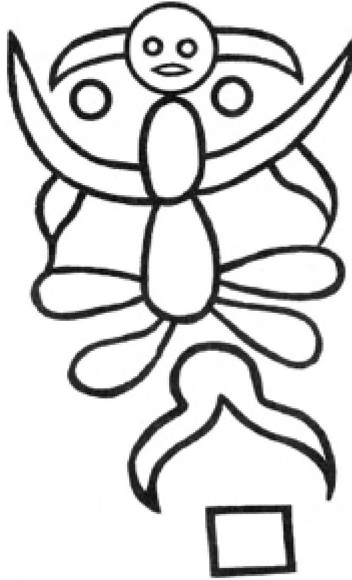
Bir dil evren boyunca uzanıyor. Dil, konuşmanın ve emretmenin sembolü; dolayısıyla düzen ve yasanın evrene hüküm sürmesi “emri” iletiliyor. Emri taşıyan ise kelebek.

Anlamı: Yaratıcı’nın emriyle, Kutsal Dörtlü evrende Düzen ve Yasa’nın tohumlarını atıyor.

İnceleme fırsatı bulduğum Naacal Tabletleri erkeğin diğerlerine kıyasla özel olan yaratılışıyla sonlanıyordu. Devamını getirecek tabletler yoktu. Bu koleksiyonda hikâyeyi eksik kılan başka birçok kayıp halka vardı; çünkü

kadının varoluşu ve insanın bir ırk olarak tamamen ortaya çıkışıyla ilgili bilgi verilmiyordu. Yakın zamana dek bu konuda efsaneler haricinde hiçbir şey bilinmiyordu. Öte yandan efsaneler çok sayıda ve evrenseldi.

Tablet 1584. Bu tablet Kutsal İlhamlı Mu Metinleri'nin, bendeki Naacal Tabletleri'nin sonlandığı Yedinci Emir'den sonrasını anlatıyor.

Tablet No 1584

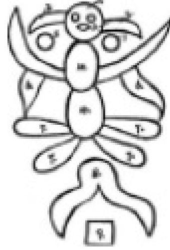
Öte yandan Naacal ve Meksika Tabletleri arasında bir fark var. Naacal tabletlerinin anayurtta doğrudan Kutsal İlhamlı Yazılar'dan kopyalandığını bilsek de Meksika Tabletleri'nin nerede yazıldıkları hakkında bir fikrimiz yok.

Kutsal Metinler'den alıntı yapan 1584 numaralı tablet Naacal Tabletlerin'den on binlerce yıl sonra yazılmış, üstelik ne yazanların uzmanlığı ne de nerede yazıldığı hakkında bir bilgi vermiyor. Büyük olasılıkla Amerika'da, çünkü Kutsal Metinler'i içeren ve anayurtta yazılan tabletlerin tümü kilden yapılmıştı. Meksika Tabletleri ise taş üzerine kazınmış.

Meksika Tabletleri'nin doğudakilerden çok daha ileri bir tarihte yazılmış olması; içeriklerinin anayurttaki orijinalleriyle birebir aynı mı kaldığı, yoksa zamanın onlara yeni bir kozmogoni aşılayıp, esas detaylardaki küçük

değişikliklerle onları daha modern bir rahip sınıfının görüşlerine uyacak bir hâle mi soktuğu sorusunu akla getiriyor.

1. İnsanoğlunu temsil eden bir insan başı. Gözler cansız ve donuk, dolayısıyla ölüm hâlinde, yani antik tabletlerde bahsedilen uykuda resmedilmiş. Eskiler insanın gerçekten ölebileceğine inanmazdı. (Ruh)

Anahtar

2. Kozmik Kuvvetler'in sembolleri burada insanoğluna "dünyayı yönetmesi için" bahşedilen güçlerden birini temsil ediyor.

3. Bu güçler insanın başından çıktıkları için, söz konusu güçlerin zihinsel oldukları anlatılmış oluyor.

4. Vücut iki kozmik yumurtadan oluşmuş. Üstteki yumurta başla, alttakiyse onun alt kısmıyla bitişik, dolayısıyla vücudun bir ikiz olduğu söyleniyor.

5. Boynun iki yanında birer tane olmak üzere iki çember var. Yaratıcı'nın sembolü, bu yaratılışın bir bakıma bizzat Yaratıcı'nın kendisi tarafından gerçekleştirildiğini anlatıyor. Çemberler "zihinsel" anlamını pekiştirmek için başa yakın resmedilmiş.

6. Yukarıdaki yumurtanın iki yanından çıkan birer enerji ve onlara bağlı olan, aşağıya doğru hareket eden ve uçları kuluçkadaki başka kozmik yumurtalara dokunan ve onlara yaşam verecek olan ikincil enerjiler görünüyor.

7. Daha önce de bahsedildiği gibi vücudun alt kısmı bir kozmik yumurtadan oluşuyor. Bu kozmik yumurtadan çıkan dört yumurta, alt kısmın dişi karakterde olduğunu gösteriyor.

Başka yumurtalar yerine yalnızca enerji oluşturduğu için, erkek olduğu görülen üstteki yumurtanın enerjileriyle vücudun alt kısmını oluşturan yumurtanın meydana getirdiği kozmik yumurtalar arasındaki ilişki, insanın kozmik güçlerinin ebeveynlerden çocuklarına geçerek varlığını sürdürdüğünü gösteriyor.

8. Bu sembol bir makas veya ayırıcı bir güç. Birbirleri üzerine kapanan ve aralarında kalan her şeyi ayıran bir çift güç tasvir ediliyor. Bedeni ölüm sırasında ayırarak erkek ve kadını yaratan güç de buydu.

Sonuçta hikâyenin tümü şu hâle geliyor: İlk insan iki öze sahipti. Bu ilk yaratım, ilk adam uykuya (bugünkü anlamıyla ölüm) yatırıldı. Uykusunda özler ayrıldı ve ilk insan iki oldu: Bir adam ve bir kadın. Bundan sonra, erkek ve kadın çoğaldı. Bu ilk çiftten tüm dünya insanla doldu.

Bu ürkütücü bir efsane ve üzerinde yeterince düşünmeyenler için doğru olması mümkün değil. Oysa bu efsane çağlar boyunca tekrarlandı ve günümüzde de bizim tarafımızdan tekrarlanmayı sürdürüyor.

Kitabı Mukaddes’ten şu kısımları paylaşıyorum:

Yaratılış, Bölüm 2, Ayet 22: “Ve Rab Tanrı, Âdem’den aldığı kaburga kemiğinden bir kadın yaratarak onu Âdem’e getirdi.”

Bölüm 3, Ayet 20: “Ve Âdem karısının adını Havva koydu, çünkü o bütün yaşayanların annesiydi.”

Kitabı Mukaddes’teki bu hikâye, kelimesi kelimesine değil, sembolik bir anlatımla ve farklı bir dilde de olsa bu tabletin üzerinde yazanların aynısını anlatıyor. Hem bu hikâye hem de Meksika’daki, aynı kaynaktan, Mu’nun Kutsal İlhamlı Metinleri’nden alıntı.

Benzer bir efsaneye Güney Pasifik Okyanusu’ndaki Polinezya Adaları yerlileri arasında da rastlanıyor. Onların efsanesi ise şöyle:

“Taaroa, kızıl toprak Araea’dan adamı yarattı ve onun burnuna soluğunu üfledi. Adamın kemiklerinden kadını yarattı ve ona Evi[1] adını verdi.”

Yunan filozofu Eflatun şöyle yazıyor: “Başta insanlar erkek ve kadın aynı bedende var olmak suretiyle yaratılmışlardı. Her bedenin dört kolu ve dört bacağı vardı. Bedenleri yuvarlaktı ve yuvarlanıp duruyorlar, kendilerini

elleri ve ayaklarıyla hareket ettiriyorlardı. Zaman geçtikçe tanrılara karşı saygısızlık yapmaya başladılar. Kurban sunmayı bıraktılar ve hatta yuvarlanarak Olimpos Dağı'na çıkıp tanrılara saldırarak onları tahtlarından indirmekle tehdit etmeye başladılar. Tanrılardan biri hepsini öldürelim, 'bizim için tehlikeliler!' dedi.

Bir diğeri, 'Hayır, benim daha iyi bir fikrim var. Bedenlerini ikiye bölelim, böylece sadece iki kolları ve iki bacakları olur. Yuvarlak olmazlar ve yuvarlanamazlar. Sayıları iki katına çıkacağı için bize şimdikinin iki katı kurban sunarlar. En önemlisi de her biri diğer yarısını aramakla o kadar meşgul olur ki bizi rahatsız edecek vakit bulamazlar, dedi.'

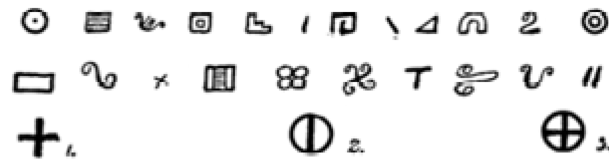
İkinci tanrı bilge olandı. Onun fikri işe yaradı. Her yarım insan, erkek veya kadın, diğer yarısını, 'ruh eşini' aramaya öylesine daldı ki, diğer her şey bir kenara bırakıldı."

Hindu: Rig Veda, Langois'in tercümesinde, sloka 3, sayfa 316-317'de şöyle diyor: "Bu yumurtada, Ulu Varlık'ın zihni, Buda'nın formunda temsil edildi; onun, tüm tanrıların ve diğer varlıkların (yaşayan veya ölü) sevecen anası olan Tanrıça Maya ile birlikteliği sonunda, bütün varlıklar yaratılmış oldu."

Çinli Lao Tzu, M.Ö. 500'de "Taote-King"de şöyle yazıyor: "Mantık, Tao, Bir'i yarattı. Bir, iki oldu; ikisi birlikte üçü oluşturdu ve üç de bütün varlıkları."

Doğu ülkeleri ilk insanın çift özlü yaratılmasıyla ilgili birçok efsaneye sahip. Çoğu ayrılmanın uyku (ölüm) sırasında gerçekleştiğini söylüyor.

Bu kozmogoni hakkında yorum yapacak değilim. Kendi sonuçlarına varmak okuyucuya kalıyor.

Sık kullanılan sembolleriyle
Mu Hiyeratik Alfabesi

1 Evi Polinezya dilinde Eve-i şeklinde telaffuz ediliyor. Benzer efsanelere Mısır yazılarında da rastlanılıyor.

II. BÖLÜM
KAYIP KITA

Mu'nun, insanoğlunun anayurdunun yıkımının hikâyesi gerçekten de tuhaf. Bu hikâye sayesinde Güney Denizi Adaları'nda yaşayan beyazların gizemi çözülebilir ve Pasifik'in ortasında bir uygarlığın nasıl geliştiği ve sonra nasıl yalnızca bir gece içinde tamamen yok olduğu öğrenilebilir. Yıllar önce bilim insanları Pasifik Okyanusu'nun ortasında Mu gibi devasa bir kıtanın varlığına şüpheyle yaklaşırlardı. Fakat o günden bu yana böyle bir kıtanın gerçekten de bir zamanlar var olduğuna dair kayıtlar ortaya çıktı ve karşılaştırmalar yapıldı. Bu konuda çeşitli kanıtlar mevcut.

Öncelikle, ilk bölümde de anlattığım gibi Hindistan'da bir tapınakta bulduğum ve deneyimli rahip dostumun yardımıyla deşifre ettiğim kutsal tabletler var. Bu tabletler bana Mu hakkındaki ilk ipuçlarını sağladı ve dünya çapında bir arayışa başlamama neden oldu. Tabletler, Naacaller tarafından ya Burma'daya da anayurtta yazılmıştı ve Naacallerin aslında Pasifik'in merkezindeki ülkeleri olan anayurttan geldiklerini söylüyordu. Bunun yanı sıra insanın yaratılışı ve bu ülkede ortaya çıkışının hikâyesini anlatıyorlardı. Maya, Mısır ve Hindistan'da daha ileri tarihlerde tutulmuş

kayıtların tanımlayıp anlattığı bu Mu ülkesinin yıkımı, yerkabuğunun depremlerle parçalanıp alevler içindeki dipsiz bir uçuruma düşmesi şeklinde. Daha sonraysa Pasifik’in suları ülkenin üzerini kaplıyor ve bir zamanlar kudretli bir medeniyetin bulunduğu yerde tek kalan şey sular oluyor.

İkinci olarak, ona antik tapınak kayıtlarını okuyan, Ayhodia’daki Rishi Tapınağı Başrahibi Narana’nın dikte etmesiyle, bir bilge ve tarihçi olan Valmiki tarafından yazılan Hindu destanı Ramayana gibi klasikler de dahil olmak üzere, başka antik elyazmaları tarafından da Mu’nun varlığı onaylanıyor. Bir bölümde Valmiki, Naacallerden “Doğdukları yer olan doğudan Burma’ya geldiler” diyerek bahsediyor, yani Pasifik Okyanusu’nun yönünden. Kutsal tabletlerin ve Valmiki’nin hikâyelerini doğrulayan başka bir belge ise şimdi British Museum’da bulunan Troano Elyazması. Bu, Yucatan’da yazılmış antik bir Maya kitabı. “Mu Ülkesi”nden bahsederken Hindistan, Burma ve Mısır’da karşımıza çıkan sembolleri kullanıyor. Başka bir kaynak ise Troano Elyazması ile yaklaşık olarak aynı zamana ait bir Maya kitabı olan Codex Cortesianus. Ayrıca Lhasa Belgeleri; Mısır, Yunanistan, Orta Amerika ve Meksika’da yüzlercesi daha ve batı eyaletlerimizdeki uçurum yazıları da var.

Üçüncü olarak, konumları ve üzerlerini süsleyen semboller sayesinde insanoğlunun anayurdu olan kayıp kıta Mu’dan bahseden harabeler söz konusu. Bazı Güney Denizi Adaları’nda, özellikle de Paskalya, Mangaia, Tongatabu, Panape ve Ladrone (Manana) Adaları’nda, bizi Mu’nun zamanına götüren eski, taştan tapınak harabeleri ve diğer yıkıntılar bulunuyor. Uxmal, Yucatan’da yıkık bir tapınaktaki kitabelerde “Batı Toprakları, geldiğimiz yer”in hatırası saklanıyor. Ayrıca Mexico City’nin güneybatısındaki etkileyici bir Meksika piramidi, kitabesinde anlattığı kadarıyla aynı “Batı Toprakları”nın yıkımını temsil eden bir anıt.

Dördüncü olarak Mısır, Burma, Hindistan, Japonya, Çin, Güney Denizi Adaları, Orta ve Güney Amerika ve bazı Kuzey Amerika yerli kabilelerinde ve diğer başka antik medeniyet merkezlerinde keşfedilen eski sembol ve geleneklerdeki evrensellik söz konusu. Bu sembol ve gelenekler öyle büyük

bir benzerlik gösteriyorlar ki tek bir kaynaktan, Mu’dan geldikleri şüphesiz. O hâlde artık bu bilgilerin ışığında Mu’nun yıkımının hikâyesinin izini sürebiliriz.

Öğrendiğimiz kadarıyla bu kıta, Hawaii’nin kuzeyinden güneye uzanan devasa, iniş çıkışlı topraklardan oluşuyordu. Paskalya Adası ve Fiji’ler arasında bir çizgi güney sınırını belirliyordu. Doğudan batıya 5000 mil, kuzeyden güneye 3000 mil genişliğindeydi. Kıta, birbirlerinden dar boğaz veya kanallarla ayrılmış üç kara parçasından oluşuyordu.

I, IV ve V. bölümlerde gösterilen kayıtlara dayanarak, bu kıtayı bir zamanlar olduğu gibi tasvir etmeye çalışacağım:

Eskiden, çok eskiden, uzak zamanlarda -binlerce yıl önce, yine de tarihsel olarak adlandırdığımız çağların kıyısında- Pasifik Okyanusu’nun ortasında, şimdi “yalnızca su ve gökyüzü bulunan”2[2] yerde büyük bir kıta ve bugün Güney Denizi Adaları olarak bilinen küçük ada grupları vardı.

Bu, “göz alabildiğine uzanan çayırları”[3] olan “güzel”[4], tropik bir bölgeydi. Vadi ve çayırlar, zengin otlaklar ve sürülmüş tarlalarla kaplanmış, “alçak tepelikler”[5] ise gür, tropik bitki örtüsünün gölgesindeydi. Bu dünyevi cennetin topraklarında hiçbir dağ veya sıradağ yoktu, çünkü dağlar daha toprağın derinliklerinden yükselmemişti.

Bu büyük ve zengin topraklar, dolambaçlı yataklarıyla ağaçlı tepelerin etrafından ve bereketli çayırların içinden geçerek akıl almaz kavisler ve kıvrımlar çizen birçok geniş ve sakin ırmak ve dereyle ayrılıyor ve sulanıyordu.

Gür bir bitki örtüsü tüm diyarı yumuşak, tatlı ve huzur verici yeşil bir örtüyle sarıyordu. Ağaç ve çalılardaki parlak, hoş kokulu çiçekler manzaraya renk ve detay katıyordu. Uzun yapraklı palmiyeler okyanusun sahillerini kuşatıyor ve nehir kıyılarını takip ederek adanın millerce içine doğru sıralanıyordu. Büyük, tüysü eğreltiler uzun kollarını nehir kıyılarından uzatıyordu. Rakımın düşük olduğu vadilerde nehirler genişleyerek, sığ ve parıltılı sularının yüzeyini kıyılarda zümrüt yeşilinin

üzerindeki rengarenk mücevherler gibi süsleyen sayısız, kutsal “lotus çiçeği”[6] ile bezenmiş göllere dönüşüyordu.

Serin nehirlerin üzerinde kelebekler, gösterişli kanatlarıyla ağaçların gölgesinde süzülüyor ve kendi renkli güzelliklerinin yansımasını doğanın aynasında görmek ister gibi, perileri andıran kanat çırpışlarla inip çıkarak uçuşuyordu. Çiçekler arasında bir o yana, bir bu yana atılan sinekkuşları, kısa uçuşlarında, güneşin ışıkları arasında canlı mücevherler gibi parıldıyordu.[7]

Çalı ve ağaçlarda öten tüylü kuşlar, tatlı namelerinde birbirleriyle yarışıyordu.[8] Hareketli ağustos böceklerinin cırıldamaları göğü kaplıyor, diğer tüm seslerin üzerindeyse çekirgelerin hararetle “makaslarını bilerken” çıkardıkları ve tüm dünyaya her şeyin yolunda olduğunu duyuran sesleri yer alıyordu.

Kudretli mastodon ve fil sürüleri, büyük kulaklarını böcekleri kovmak için savurarak, ilkel ormanlarda geziniyordu.[9] Bu büyük kıta, üzerinde neşe ve mutlulukla hüküm süren “64 milyon insana” ev sahipliği yapıyordu.[10] Tüm bu yaşam, zengin yuvasında sevinçle doluydu.

Geniş, “pürüzsüz yollar” her yönde örümcek ağları gibi uzanıyordu, yapımlarında kullanılan taşlar o kadar mükemmel işlenmişti ki aralarında ot bile bitmiyordu.[11]

Anlatılan zamanda, 64 milyon kişi, her biri diğerinden farklı ama tümü tek bir idare altında toplanmış en az “on kabile” veya “halk”tan oluşuyordu.[12]

Birçok nesil önce halk bir kral seçti ve adının başına Ra ekini getirdi. Bu kişi, “Ra Mu” adıyla başrahip ve imparator oldu.[13] İmparatorluk ise “Güneş İmparatorluğu” adını aldı. Halkın dini inancı tekti, semboller vasıtasıyla Tanrı’ya ibadet ediliyordu. Herkes, eninde sonunda geldiği “yüce kaynağa” dönecek olan ruhun ölümsüzlüğüne inanıyordu.[14]

Tanrı’ya duydukları huşu öyle büyüktü ki onun adını asla ağızlarına almıyor; dua ve yakarışlarında ona daima semboller aracılığıyla hitap

ediyorlardı. Onun tüm yüce özelliklerini simgeleyen kolektif bir sembol olarak “Güneş Ra” kullanılıyordu.[15]

Başrahip olarak Ra Mu, dini öğretilerde Tanrı’nın temsilcisiydi. Ra Mu’ya tapılmaması gerektiği, onun sadece bir temsilci olduğu iyice öğretiliyor ve anlaşılıyordu.

O devirde Mu halkı son derece medeni ve aydındı. Dünya yüzünde yabanilik yoktu, hiç de var olmamıştı, çünkü tüm dünya insanları Mu’nun çocuklarıydı ve anayurdun egemenliği altındaydılar.

Mu ülkesinde baskın olan ırk beyaz veya buğday tenli; geniş, zarif, koyu renkli gözleri ve düz siyah saçları olan, son derece güzel insanlara sahip beyaz bir ırktı. Bu beyaz ırkın haricinde, sarı, kahverengi veya siyah tenli insanlar da bulunsa da bunlar baskın değillerdi.[16] Mu’nun bu kadim halkı, gemileriyle dünyanın çevresinde “doğu okyanuslarından batıdakilere ve kuzey denizlerinden güneydekilere seyahat eden büyük denizcilerdi.” Aynı zamanda taştan büyük tapınaklar ve saraylar yapan tecrübeli mimarlardı.”[17] Büyük dikili taşlar yontup onları anıt olarak yerleştirdiler.

Mu ülkesi dinin, bilimin ve eğitimin beşiği olan başlıca yedi büyük ve önemli şehre ev sahipliği yapıyordu.[18] Ülkeyi oluşturan üç kara parçasının üzerine yayılmış hâlde başka birçok büyük şehir, kasaba ve köy bulunuyordu.

Şehirlerin çoğu, gemilerin dünyanın dört bir yanına ulaştığı, ticaretin beşiği olan nehir ağızlarına kurulmuştu. Mu ülkesi tüm dünya medeniyeti, eğitimi ve ticaretinin kaynağı ve merkeziydi; diğer tüm ülkeler onun koloni veya sömürgeleriydi.

Kayıtlara, yazıtlara ve hikâyelere göre insanoğlunun ortaya çıkışı Mu ülkesinde gerçekleşmişti ve bu sebeple ülkenin ismine “Kui Diyarı” adı eklenmişti.[19] Çatısız, zaman zaman “saydam” olarak tanımlanan büyük yontma taştan tapınaklar şehirleri süslüyordu. Çatısız oluşları, Ra’nın ışınlarının, yakaran ve dua edenlerin başlarına ulaşmasını sağlamak içindi, yani Tanrı’nın onların dualarını kabul edişini temsil eden bir semboldü. “Zengin sınıflar mücevherler ve değerli taşlarla süslü kıyafetler

giyiyorlardı. Birçok hizmetkârın hazır bulunduğu ihtişamlı saraylarda yaşıyorlardı.”[20]

Dünyanın her yerinde koloniler kurulmuştu. Maharetli denizciler olduklarından, gemileri farklı koloniler ve anakara arasında sürekli yük ve yolcu taşıyordu.[21] Serin akşamlarda muhteşem kıyafetli, mücevherlerle süslü erkek ve kadınlarla dolu eğlence gemileri görülebilirdi. Bu gemilerin ikmalini sağlayan uzun kayıklar, mutlu yolcuların şarkı ve kahkahalarına müzikal bir ritim kazandırıyordu.

İşte bu büyük ülke, gücünün zirvesinde, dünya medeniyetinin, bilimin ve ticaretin beşiğiyken; büyük, taş tapınaklar inşa edilmiş ve devasa heykellerle abideler dikilmişken[22] bir şok yaşadı ve toprakları korkunç bir felaketle sarsıldı.

Dünyanın derinliklerinden yükselen gümbürtülere eşlik eden depremler ve yanardağ patlamaları kıtanın güneyini sarstı.[23] Güneye bakan kıyılar boyunca yükselen devasa dalgalar karanın içlerine kadar ilerledi; önlerinde duran birçok güzel şehir de yok olup gitti. Yanardağlar ateş, duman ve lavlarını püskürttü. Topraklar engebesiz olduğundan lav akıp gitmedi, bunun yerine koniler hâlinde birikerek şimdi güneydeki adaların bazılarında gö-

Mu’nun Batışı

“Tapınak ve saraylar çöktü ve yere yıkıldı.”

rülen volkanik kaya yığınlarını oluşturdu.[24] Sonunda yanardağ patlamaları sona erdi. Yanardağlar söndü ve bugüne dek süren bir uykuya daldı. Volkanik faaliyetlerin sona ermesinin ardından Mu ülkesi halkı yavaş yavaş korkularını atlattı.

Yıkılan şehirler yeniden inşa edildi ve ticarete yeniden başlandı. Bu felaketten nesiller sonra, bu doğa olayı tarihin silik bir parçası hâlini aldığında, Mu bir kez daha depremlerin kurbanı oldu. "Tüm kıta, okyanus dalgaları gibi kabarıp yuvarlandı. Toprak, fırtınadaki bir ağacın yaprakları gibi titreyip sarsıldı. Tapınak ve saraylar çöktü ve yere yıkıldı, anıtlar ve heykeller devrildi. Şehirler harabeden farksızdı."[25]

Toprak kabarıp iner, titreyip sarsılırken yeraltının alevleri üç mil çaplı[26] bulutları delen bir hüzme hâlinde havaya yükseldi. Orada, göğü kaplayan yıldırımların kollarıyla buluştular. Kalın, siyah bir duman perdesi ülkenin üzerini örttü. "Devasa tufan dalgaları kıyılara vurup[27] ovalara uzandı." Önlerinde duran tüm şehirler ve canlıları beraberlerinde yıkıma sürüklediler. "Kaçanların acı dolu çığlıkları göğü sardı. İnsanlar tapınaklara ve sığınaklara koşsalar da ateş ve duman onları sürdü; parlak kıyafetleri ve değerli taşlarıyla kadınlar ve erkekler haykırdılar: Mu, kurtar bizi!"[28]

Batan güneş, tüm diyarı kaplayan duman perdesinin altında ufukta kendini gösterdiğinde, kızıl ve öfkeli ateşten bir topu andırıyordu. Ufkun ardında kaybolduğundaysa, yalnızca düşen yıldırımların araladığı bir karanlık çöktü.

Mu, "Gece boyunca"[29] yarılıp parçalandı. Kulakları sağır eden gümbürtülerle ölüme mahkûm kıta sulara gömüldü. Aşağı, aşağı ve aşağı düştü, cehennemin ağzına, "bir ateş çukurunun içine." Parçalanan kıta o büyük ateş uçurumuna yuvarlanırken "alevler yükseldi ve her yanını sardı."[30] Alevler kurbanlarını aldı. "Mu ve 64 milyon insanı kurban edildi."[31]

Mu alevli uçuruma düşerken başka bir doğa gücüne yenik düştü: 50 milyon mil karelik bir su kütlesine. Her yandan devasa dalgalar yükseldi.

Bir zamanlar kıtanın merkezi olan yerde buluştular. Orada köpürüp kaynadılar.

Mu, insanoğlunun anayurdu, tüm mağrur şehirleri, tapınak ve sarayları; sanat, bilim ve irfanıyla artık geçmişin bir rüyasından ibaretti. Üzerini kaplayan su, kefeni olmuştu. Kıtanın yaşadığı felaket, dünyanın ilk büyük medeniyetinin yok oluşunun ilk adımıydı.

Mu'nun yıkımı, neredeyse 13.000 yıl boyunca dünyanın büyük bir bölümünün karanlığa gömülmesine neden oldu. Artık bu karanlık aralanıyor olsa da hâlâ belirsiz olan noktalar var. Kıta parçalanıp battığında, ilerleyen bölümlerde açıklanacak bazı jeolojik sebepler yüzünden bazı kayalıklar ve toprak parçaları suyun üzerinde kaldı. Bunlar adaları ve takımadaları oluştursalar da dipteki volkanik faaliyetler tarafından çentikli ve dağınık bir hâle sokulmuşlardı.

Tüm bu kayalar ve toprak parçaları, artık etraflarındaki çamurlu, fokurdayıp köpüren suların yatağı hâline gelmiş olan diyarın, ülkelerinin, insanoğlunun anayurdu Mu'nun batışından sağ kurtulan insanlarla tıka basa dolmuştu.

Kıtayı ve üzerindekileri yutan sular, acımasız görevlerini yerine getirmenin memnuniyetini yaşar gibi sakinleşti. Bu sular Pasifik Okyanusu'nun sularıydı. Tarihte hiçbir isim bu kadar ironi barındırmış mıdır?

Kaynayan denizin ortasındaki bu adalarda Mu'nun halkından sağ kalanlar birbirlerine sokulup depremlerin sonlanmasını beklediler. Tapınak ve saraylarının, gemilerinin ve yollarının çökerek okyanus tarafından yutulduğuna şahit olmuşlardı. Nüfusun neredeyse tamamı afetin kurbanı olmuştu. İnsanoğlunun anayurdunun yıkımından sağ kalan az sayıda insan, ne kadar sefil durumda olduklarını fark ettiler. Hiçbir şeyleri yoktu: Ne alet, ne giyecek, ne barınak, ne yiyecek; yalnızca bir parça toprak. Çevrelerinde yanan çukura doluşup kaynayan sular fokurdayıp köpürüyor, tepelerindeyse yoğun bir buhar, duman ve kül bulutu dostane ışığı engelleyip, geçit vermez bir karanlık örtüsü yaratıyordu. Karmaşada can veren dostlarının umutsuz

çığlıkları hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. Açlık ve korunaksızlığın sebep olacağı bir ölümle yüzleşen felaketzedeler için dehşet dolu anlardı. Pek azı bu korkunç durumdan sağ kurtulabildi; çoğu sefalet içinde can verdi.

Suya batmamış olan bu küçük kara parçalarını bugün Güney Denizi Adaları olarak biliyoruz; bu adaların yerlilerinden bazıları da Mu halkının uzaktan akrabaları olduklarını iddia edebilir. Bir süre sonra hava dumandan ve kükürt gazlarından nispeten arınmıştı. Güneş, bulutların arasından uzanarak manzaraya baktı. Yeni oluşan adalar, hayatta kalacak kadar şanslı -veya şanssız- olan, dehşet içindeki erkek ve kadınlarla doluydu. Büyük Tufan'dan bu yana dünyanın yaşadığı en büyük afetten sağ kurtulanlar acınası hâlde olmalıydılar. İnsan bazılarının umutsuzlukla ellerini ovuşturduğunu; diğerlerinin birbirlerine sarılarak, hissiz ve hareketsiz, amaçlarını kaybetmiş bir hâlde ve donuk gözlerle bir zamanlar bir kıtanın bulunduğu yere baktıklarını gözünde canlandırıyor.

O güzel diyara ne olmuştu? O artık Pasifik Okyanusu'nun sularının derinliklerinde yatıyordu. Bir zamanlar insanın hüküm sürdüğü yer artık balıkların ve tuhaf, sürünen şeylerin yuvasıydı. Çiçeklerin yüzlerini güneşe döndüğü yerde artık yosunlar büyüyecek; mercanlar, insanların maharetli elleriyle saraylar inşa ettiği yerde resiflerini oluşturacaktı. Yok olup giden şehirlerin sokaklarını aşındıran on milyonlardan geriye yalnızca yeni oluşan çorak adalardaki bir avuç insan kalmıştı. Her şey yitip gitmişti! Onları ne bekliyordu? Açlığın getirdiği yavaş bir ölüm dışında hiçbir şey. Anakaradan binlerce mil uzakta; salları, gemileri veya yiyecekleri olmaksızın bir avuç toprağın üzerine doluşmuşlardı.

Bu şartlar altında ne olduğunu hayal etmek kolay. Şüphesiz çoğu, katıksız dehşet yüzünden aklını kaybetti; diğerleri ölümün gelip onları bu dayanılmaz acıdan kurtarmasını diledi. Hayatta kalmaları için tek bir yolları vardı: Barbarlığın en berbat hâline düşmek ve bir süreliğine de olsa birbirlerinin sırtından yaşamak.

Eğer bulabilirlerse, ölü hayvanların derileri ve sert ağaçların yaprakları, kıyafetleri olacaktı. Savunma ve saldırı için taşlar, mızraklar ve oklar kullanacaklardı. Kesici aletlerini çakmak taşlarından ve deniz

kabuklarından elde etmek zorundaydılar. Asıl sorunsa nereden yiyecek bulacaklarıydı. Şüphesiz çoğu korunaksızlıktan, korkudan ve açlıktan öldü ve öldüklerinde bedenleri, sağ kalanlar için besin kaynağı oldu. Yamyamlığın ve yabaniliğin ilk adımları da bu şekilde atıldı. Sonuçta, en ileri medeniyetten geride kalanlar, vahşiliğin en aşağı hâline düşmek zorunda kaldılar ve bu çağlar boyunca bu şekilde devam etti.

İnsan, bu kültürlü varlıkların bu şekilde beslenme fikrine duydukları tiksinti ve nefreti hayal edebiliyor. Kendilerini insan eti yemeye zorlayana dek birçoğunun öldüğünü düşünmek zor değil. Yine de yıllar ilerleyip nesiller birbirini izledikçe, biçare adalıların önceleri sıkıca tutundukları ve çocuklarına aktardıkları gelenekleri de sönükleşti ve sonunda unutuldu. Eski ihtişamları tıpkı Pasifik'in güvenilmez sularının Mu'yu yeryüzünden sildiği gibi akıllarından silinip gitse de adalıların unuttuğu bu geçmiş, bir gün kim olduklarının öğrenilmesini sağlamak için bıraktıkları işaretlerle varlığını sürdürdü ve böylece de değişmez bir hüküm yerine getirilmiş oldu.

Mu'nun yıkımının dünyanın karanlığa gömülmesine neden olduğundan bahsettiğimde bunu mukayese amaçlı kullanmıştım. Koloni imparatorluklar bir süre daha anayurdun medeniyetini devam ettirse de onun desteğinden yoksun kalınca bunlar da zamanla zayıfladı ve sönüp gitti. İşte yeni, şimdiki medeniyet de bu küllerden doğdu.

2 Lhasa Belgesi.
3 Paskalya Adası Tableti.
4 Yunan kayıtları.
5 Troano Elyazması.
6 Çeşitli kaynaklar.
7 Güney Amerika kayıtları.
8 Paskalya Adası Tableti.
9 Hint ve Maya kayıtları.
10 Troano Elyazması.
11 Paskalya Adası Tableti.
12 Troano Elyazması.
13 Lhasa Belgesi ve diğerleri.
14 Ibid.
15 Maya ve diğerleri.
16 Troano Elyazması, Codex Cortesianus ve diğerleri.
17 Valmiki.

18 Lhasa Belgesi.
19 Troano Elyazması ve kitabeler.
20 Lhasa Belgesi.
21 Valmiki.
22 Adalardaki yıkıntılar.
23 Paskalya Adası ve diğerleri.
24 Ibid.
25 Troano Elyazması, Codex Cortesianus ve Lhasa Belgesi.
26 Hawaii, Niuafou ve diğerleri.
27 Yunan kayıtları.
28 Lhasa Belgesi.
29 Codex Cortesianus ve Troano Elyazması.
30 Mısır.
31 Troano Elyazması.

III. BÖLÜM
İNSANOĞLUNUN DOĞDUĞU YER

İnsanoğlunun dünya üzerinde ortaya çıkış yerini Mu diyarında bulduğumuza şüphe yok. Birçok kaynak, bu diyarın Kitabı Mukaddes'te bahsi geçen Cennet Bahçesi olduğunu ve Amerika'nın batısı ile Asya'nın doğusu arasında, dolayısıyla Pasifik Okyanusu'nda bulunduğunu kesin olarak kanıtlıyor.

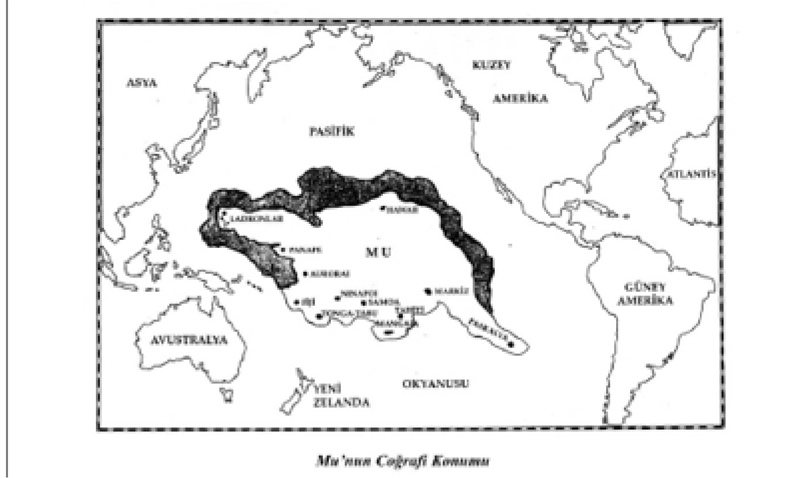
Benim incelediğim veriler de anayurdun Pasifik Okyanusu'nda bulunduğunu gösteriyor, çünkü verilerin çoğu kaybolan kıtanın gerçek kalıntılarından oluşuyor. Su altına batmamış bölgelerde hâlâ tapınakların, kültürel mirasların, heykellerin ve kutsal sembollerin kalıntıları bulunuyor ve yazılı kayıtlarla kitabeler, bu hatıraların Mu kökenli, çoktan ortadan kalkmış bir uygarlığa ait olduğunu anlatıyor. Bu kalıntıların güvenilirliği birçok şekilde; yazılı kayıtlar, kitabeler, diller, töreler ve geleneklerle doğrulanıyor.

Bu kesin kanıtlara dayanarak tarih öncesi uygarlığın bulunduğu yeri tespit etmiş bulunuyorum. Kanıtların çoğunu taştan tapınaklar, anıtlar ve

heykeller; kesilmiş, işlenmiş ve nakledilmeyi bekleyen taş blokları ve bu taşların çıkarıldığı taş ocakları sağlıyor. Bu taş ocaklarında tamamlanmamış heykeller bulundu. Bu keşifler Güney Denizi Adaları'nda gerçekleştiği için, bu adaların geçmişte, şimdi batmış olan bir kıtanın parçaları olduğu gerçeği kesin biçimde kanıtlanıyor.

Troano Elyazması'nın tahmini yaşına dayanan kanıt ve veriler, Mu diyarının tarih çağlarının kıyısına dek, yani yaklaşık 12.000-12.500 yıl önceye kadar varlığını sürdürdüğünü gösteriyor. Kalıntıların bulunduğu ve geleneklerin sürdürüldüğü adaları göz önüne alarak Mu'nun Pasifik Okyanusu'ndaki konumunu gösteren bir harita çizdim. Ne batı, ne de kuzey kıyı şeridinin yerini gösteren bir bilgi mevcut. Çeşitli kayıtlar bu kıtanın, birbirinden dar boğazlar veya kanallarla ayrılmış üç kara parçasından oluştuğunu belirtse de bu bölünmelerin doğa tarafından nerede ve nasıl gerçekleştirildiğini gösteren, doğudan batıya uzanan üç uzun kara parçasını gösteren bir Mısır hiyeroglifi dışında hiçbir şey yok.

En önemlisi yerleşim olan çeşitli sebepler yüzünden, kıtanın gösterilenden çok daha kuzeye uzandığını düşünüyorum. Paskalya Adası'nı kıtanın güneydoğu, Tongatabu'yu güneybatı, Ladrone Adaları'nı kuzeybatı ve Hawaii'yi de kuzey ucu olarak gösterdim; fakat kuzeydoğu ucu belirsizdi. Kayıtlar adanın alçak ve dağsız olduğunu belirttiği için birçok geniş körfez ve koy ekledim. Kıta alçak, eğimli topraklara ve devasa ovalara sahip olduğu için, sahil şeridi, doğal olarak çizdiğime benzer bir şekle sahip olmalıydı.

Mu'nun Coğrafi Konumu

Hem Troano Elyazması hem de Codex Cortesianus, Mu diyarından tepelerin veya "toprak sırtlarının" diyarı olarak bahsediyor. Yunan kayıtları ise "ovalardan" söz ediyor. Üç kaydın da doğru olduğuna inanıyorum, çünkü kıtanın üzerinde, o Pasifik'in derinliklerine gömüldüğü zamana dek dağlar bulunmuyordu. Mu'yu dalgaların altına gömen volkanik faaliyetler, dağların yükselişinin başlangıcıydı.

Su üzerinde, kıtasal kaynaklara ait kesin kanıtlar barındıran toprak kırıntıları bulduğumuzda, bunların bir kıtanın parçaları veya kalıntıları olduğundan bir kez daha emin oluyoruz. Bu küçük toprak parçaları, daha önce de belirttiğim gibi ilkel yerlilerin yaşadığı ufak adalar. Herhangi bir anakaradan binlerce mil uzaktalar; dolayısıyla tarih öncesi zamanlarda burada medeni insanların yaşadığı bir kıta bulunduğunu, diğer tüm kayıtlar, kitabeler ve geleneklerin ortaya koyduğundan çok daha sağlam bir biçimde kanıtlıyorlar.

Antik kayıtlar ve Güney Denizi Adaları'ndaki kalıntılar, insanın medeni fakat bilgiden ve kültürden yoksun yaratıldığını anlatıyor. Kendi ruhunun bilincinde yaratılmıştı, Tanrı'ya inanıyor ve tapıyordu. Kutsal sembol olarak kullanılan belirli figürlerin varlığı sayesinde insanın ilk zamanlarında, zihinsel açıdan tamamen gelişmemiş olduğu ve sıradan konuları öğrenebilmesi için ilk kutsal sembollerin basit olması gerektiği ortaya çıkıyor. Öte yandan, ortaya çıkışından binlerce yıl sonra, insanla ilk karşılaştığımız

zamanda onun zihinsel açıdan çok daha gelişkin ve uygar olduğunu görüyoruz: Günümüzden en az 50 bin yıl önce!

Bazı arkeologlar, yazılarında Mu diyarı ve batı ülkeleri konularına değindiler; fakat önlerine gelen birçok kaydı teyit etmeye uğraşmak yerine sadece varsayımlarda bulunduklarından, insanoğlunun dünya yüzünde ilk görünüşüyle ilgilenen okuyucuların, titizlikle yürüttüğüm araştırmalara dayanan gerçeklerle bilgilendirilmesi gereken zaman geldi.

Schliemann, görünüşe göre yalnızca iki kayda, Troano Elyazması'na ve Lhasa Belgesi'ne dayanarak Mu diyarının Atlantis olduğunu ileri sürüyor. Bu kayıtlar Mu ve Atlantis'in aynı şey olduğunu belirtmiyor; bu yalnızca Schliemann'ın iddiası. Eğer başka kayıtları da incelemiş olsaydı, bunların açıkça, Mu kıtasının Amerika'nın doğusunda Atlantis'in bulunduğu yerde değil, Amerika'nın batısında olduğunu anlattığını görecekti. Yine de hem Atlantis hem de Mu volkanik faaliyetlerle parçalanarak denizin dibine gömüldü. Bilim bunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlıyor.

Le Plongeon, Orta Amerika'nın Batı Toprakları, dolayısıyla da Mu ülkesi olduğu teorisini geliştirdi ve bu çıkarımını Karayip Denizi çevresindeki toprakların şekline dayandırdı; fakat tüm kayıtların, Batı Toprakları'nın, elbette hâlâ su üzerinde olan Orta Amerika'nın aksine parçalanarak suya gömüldüğü konusunda hemfikir olduğunu unuttu.

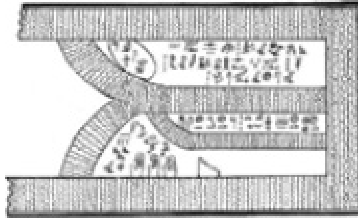
Muhtemelen bu hataların birçoğu, bazı kayıtların Avrupa'da incelenmelerine rağmen Amerika'da yazılmış olmalarından ve okuyucuların bunu fark etmeden hesaplamalarını Amerika'yı değil Avrupa'yı temel alarak yapmalarından kaynaklanıyor. Bu eski Yunan filozofunun söylediklerine de uyuyor: "Denizin Ötesindeki Ülke: Satürn Kıtası." Bu arada, Satürn Kıtası Atlantis'in antik isimlerinden biriydi.

Kayıtlar arasındaki esas farklılıksa Amerika'ya göre Batı Toprakları ve Avrupa'ya göre Denizin Ötesindeki Ülke. Görünüşe bakılırsa Yunan kaydının yazarı yanlış anlamalardan kaçınmak istemiş, zira Denizin Ötesindeki Ülke ile ilgili açıklamasını, bunun açıkça Satürn Kıtası, yani Atlantis olarak belirterek yapmış. Sanırım bu en titiz olanları bile tatmin edecek kadar açıktır!

Troano Elyazması, Mu ülkesinin batışının yaklaşık 12.500 yıl önce gerçekleştiğini söylüyor. Tahminimce 12.000 yıl daha doğru. Öte yandan, Troano Elyazması'nın tam yaşı bilinmediği için verilen tarih de kesin değil.

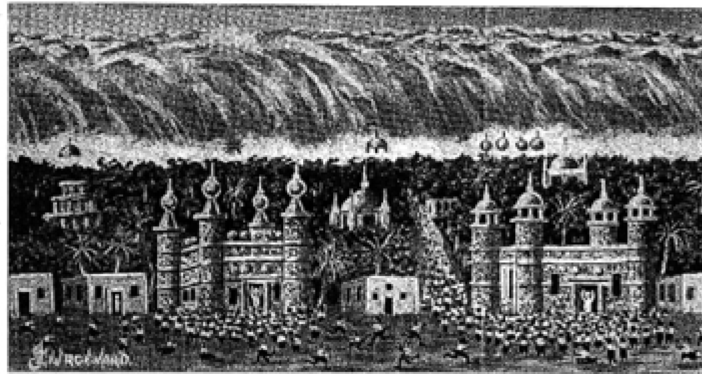
Sais Tapınağı'nın başrahibi, Solon'a Atlantis'in 11.500 yıl önce battığını ve Batı Toprakları'na giden yolun, Atlantis'in ve ötesindeki ülkenin afetler sonucu yıkılarak batması sonucu kapanarak Batı Toprakları'na ulaşımı kestiğini anlatır. Bu, Atlantis'in Batı Toprakları veya Mu olması ihtimalini açıkça ortadan kaldırıyor.

Şimdiye kadar Mu ülkesi hakkında yazanlar bu tarih öncesi kıtayla bağlantılı en önemli kayıtları, yani Güney Denizi Adaları'ndaki harabeleri ve Uxmal, Yucatan'daki Kutsal Sırlar Tapınağı'nın duvarlarındaki yazıtları görmezden geldiler. Göz ardı edilen bu kanıtlara, Güney Denizi Adaları sakinlerinin hayret verici gelenekleri de dahil edilebilir.

Mu'nun Haritası

Mısır Ölüler kitabı'nda Batı Toprakları'nın temsili.

Volkanik bir felaket, depremlerle temellerine kadar sarsılmış Yucatan'deki Maya mabetlerini yerle bir etti. Yucatan Mayaları, kurucular, neredeyse tamamen yok oldular. M.Ö. 9500.

Güney Denizi Adalarında bulunan, kayıtlar ve geleneklerle desteklenen kalıntılar sayesinde, şimdi ilkel ve yarı ilkellerden oluşan adalıların hep bu hâlde olmadıkları; oldukça medeni ve bilgili ataların soyundan geldikleri açıkça görülüyor. Şu anki hallerine bakıldığında geçmişte, tarih öncesi çağlarda atalarının çok büyük bir afet yaşadıkları belli.

Maymun teorilerini ayakta tutma çabasındaki bilim insanları, insanın Pleistosen Çağ'ın başlarında ortaya çıktığını kanıtlamaya uğraşsalar da bu bilimsel sabun köpüğünü bir iğneyle patlatmak kolay. İnsan kalıntıları, Pliyosen Çağı'nı sona erdiren son büyük Manyetik Felaket'in, jeolojik Buzul Devri'nin durgunlaşan sularının oluşturduğu çakıl yataklarında bulundu. Nebraska'daki mağara adamları da aynı şekilde ortadan kalkmıştı.

Niven'in üst şehri, Plestiosen'in başında, dağlar oluşmaya başlamadan önce; en alt şehri ise bundan on binlerce yıl önce, Üçüncü Devir'in içlerinde kurulmuş. Bu Smyrna'daki (İzmir) kazılarla da destekleniyor.

Bilim insanları beyaz ırkların Asya'da ortaya çıktığı teorilerini sürdürmeye çalışıyorlar; yine de bu teoriyi destekleyecek en ufak bir kanıta sahip değiller. Vardıkları sonuçlar varsayımlardan ibaret. Bu kitapta beyaz ırkın nerede doğduğunu gösterecek ve Avrupa'ya varan yolculuklarında izlerini süreceğim.

Güney Denizi Adalarında yaşayan Polinezya yerlileri hakkındaki en şaşırtıcı keşiflerden biri, bunların beyaz insanlardan oluşmaları. Bu son derece güzel insanlardan oluşan halk, dünyanın beyaz ırklarını bir araya getiren eksik halkayı yerine koyuyor.

New York Sunday American'ın, American Weekly bölümü koleksiyonundan alınmıştır.

Gilbert Takımadaları, Arorai Adası'ndan Prenses Arawali.
Mu'nun kraliyet armasının işlendiği yelpazesiyle.

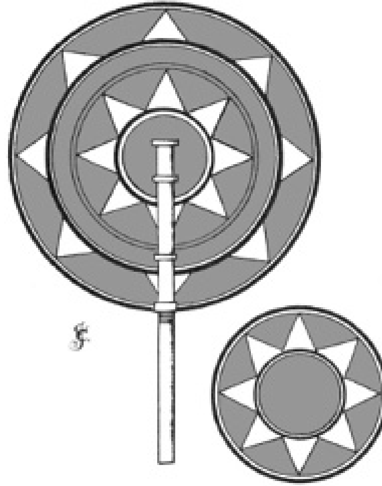
Daha önce de belirttiğim gibi, kayıtlar bize insanoğlunun ortaya çıkışının Mu kıtasında gerçekleştiğini ve Polinezya Adaları'nın bu talihsiz adanın su yüzeyinde kalmayı başaran parçaları olduğunu gösteriyor. Kayıtlar ayrıca Meksika ve Orta Amerika'nın Mu halkı tarafından kolonize edildiğini de ortaya koyuyor.

Gelenekler de Mu'dan gelen bu yerleşimcilerin sarışın beyazlar olduklarını; bu sarışın insanların başka bir beyaz ırk olan kumral insanlar tarafından ülkelerinden sürüldüklerini ve gemileriyle doğan güneşin yönündeki topraklara, doğuya yolculuk ederek Avrupa'nın kuzeyine, bugün İskandinavya olarak bilinen bölgeye yerleştiklerini anlatıyor. Aynı kaynaklar kumral ırkın Maya, Orta Amerika ve Atlantis üzerinden Güney Avrupa, Anadolu ve Kuzey Afrika'ya koloniler kurarak yerleştiklerinden bahsediyor.

Eğer beyaz Polinezyalıları bırakıp daha batıdaki, Güney Denizi Adaları'nın Mikronezya olarak bilinen bölümündeki esmer ırklardan birine göz atacak olursak; bölgedeki esmer halkların da beyaz benzerleri gibi,

fiziksel olarak muhteşem bir görünüme sahip olduklarını görürüz. Bu insanlar, eski, bronz Yunan heykellerini andırırlar. Yine esmer bir ırk olan Fijililerin, Güney Denizi Adaları sakinleri arasında en yetenekliler oldukları söylenir.

Yandaki resim, esmer halktan birine, Hawaii'nin 4.000 mil güneybatısındaki Gilbert Takım Adaları'ndan biri olan Arorai Adası'nda Arawali'ye ait. Fotoğrafta oldukça güzel, gelişmiş bir başa; hoş bir yüze ve nazik bir yüz ifadesine sahip bir kız görünüyor. Bu, Arorai Adası'nın kralının kızı. Onun "çok kibar, sevimli; fakat çabuk öfkelenen ve biraz kıskanç, yine de çevresine kıyasla oldukça vakur" olduğu söyleniyor.

Prenses Arawali'nin Taşıdığı Yelpaze

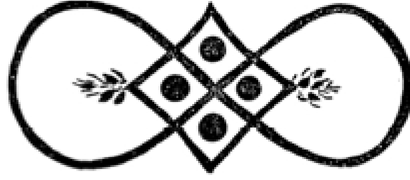
Arawali'nin kıyafetleri yabani halkın olsa da başı ve yüzü daha yüksek bir medeniyetin temsilcisine ait. Zavallı Arawali! Yamyam bir kabileye mensup olsa da tuhaftır ki hiçbir zaman yerlilerin deyimiyle "uzun domuz" yani insan eti yememiş. Elinde tuttuğu yelpaze, üzerinde Güneş İmparatorluğu Mu'nun kraliyet armasını barındırıyor.

Mu'nun yıkımından önce dünyanın herhangi bir yerinde vahşiliğin var olduğuna dair hiçbir antik kayıt bulunmadı. Öyleyse insanoğlunun muhteşem örnekleri olan Güney Denizi Adaları sakinlerinin ataları nasıl

böylesine yozlaşarak birer yamyama dönüştüler? İlk insan ırkının yaşadığı büyük afeti anlatan hikâyemiz, bu soruyu yanıtlıyor.

Marquesas Adaları'ndan

Paumoto Adaları'ndan

Yaratıcı'nın Kuş Sembolleri: Tanrı'nın yaratıcı özelliğinin sembolleri olarak kuşlar, anayurdun kuzeydoğu bölgelerinde barınanlar arasında, yaratıcı kuvvetlere dair en sık rastlanan semboller olarak göze çarpıyor. Kuş sembolü güneye, şimdi Hawaii'nin bulunduğu yere kadar, belki de daha da öteye uzanıyordu.

Şüphesiz bu, anayurt halkı için kutsal, yine de bazılarının favorisi olmayan bir yaratıcılık sembolüydü. Mısır ve Babil gibi doğu ülkelerinde ve Niven'in Meksika Taş Tabletleri ile ortaya koyduğu gibi antik Meksika'da kutsal kuşlarla ilgili birçok kayıt var. Ayrıca bu sembol, ona "Gök Gürültüsü Kuşu" adını veren Kuzey Amerika yerlileri tarafından yaşatılmaya devam ediyor. Kızılderili efsanelerine göre; "Yıldırım, Gök Gürültüsü Kuşu'nun göz kırpması, gök gürültüsü onun kanat çırpması, yağmur ise onun sırtındaki gölden geliyor."

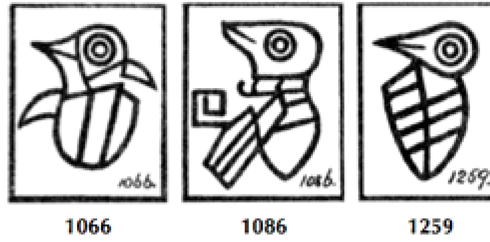
Niven'in Meksika Kuş Tabletleri: Niven'in 2600 tabletten oluşan koleksiyonda kuşlar hakkında yaklaşık otuz tablet bulunuyor. Otuz tableti temsil için üç tanesini seçmiş bulunuyorum. Üzerlerindeki eski, ezoterik ve

nümerik tapınak yazılarından anlaşıldığı kadarıyla bu tabletler Yaratıcı'yı temsil ediyor. Uygur sayıları olan çizgiler ve çubuklar barındırdıkları için, bilinmeyen Uygur insanları tarafından yazıldıkları sonucuna varılıyor. Bu, Uygurların güneş sembolü olan ve tek tanrıcılıkta Tanrı'yı temsil eden göz çizimleriyle de destekleniyor.

Ortadaki 1086 numaralı tablet, Mu hiyeratik alfabesinin H harfini taşıyor, yani Yaratıcı Kuvvetler'in alfabetik sembolünü.

Hawaii'de bir efsane şöyle diyor: "Yüksekten büyük bir kuş geldi ve denize yumurtasını bıraktı. Yumurta çatladı ve Hawaii doğmuş oldu." Dolayısıyla Yaratıcı'nın Kuş Sembolü'nün antik Hawaii halkı tarafından kullanıldığı sonucunu çıkarabiliriz.

Mısır Kuşu Seb: Mısır panteonunda tanrılardan birinin bir kuş adı -kaz- taşıdığını görüyoruz. Kaz, tüm doğu efsanelerin-

Meksika Kuş Tabletleri

de bahsi geçen kutsal bir kuş. Yukarı Mısır'a yerleşim Hindistan'dan gerçekleşmişti. Seb, "tanrıların babası", "tanrıların hamili" gibi isimlerle anılıyordu. Seb, başlığında sembolü bulunan bir kaz türünün Mısır'daki adıydı. Bıraktığı sıradan bir yumurtadan dünyayı ve dolayısıyla insanı yaratan Seb, "Gıdaklayan Ulu" olarak da biliniyordu. Şöyle deniyor: "Gıdaklayan Ulu'nun yumurtasını koruyorum. O, ben gelişirsem gelişir, ben yaşarsam yaşar, ben soluk alırsam soluk alır." (Ölüler Kitabı'ndan)

Seb

Burada da Seb'in açıkça Yaratıcı Kuvvetler'in -Dört Büyük Temel Kuvvet'in- sembolü olduğu görülüyor.

Mu'nun yıkımını betimleyen, Kuzey Amerika yerlilerine ait bir tablo. Bu çizim Kanada'nın İngiliz Kolombiya'sında, Vancouver Adası'nın batı sahillerinde yaşayan Nootka Kızılderililerine ait.

Mu'yu ve onun yıkımını anlatan yüzlerce yazı, ayrıca Troano Elyazması, Borgian Codex ve Codex Cortesianus gibi Maya eserlerinde görülen süslemeleri oluşturan karmaşık semboller olsa da dünyada bu yıkımın nasıl gerçekleştiğini anlatan yalnızca iki tane tablo veya resim buldum. Biri Mısır'a, diğeri Kuzey Amerika yerlilerine ait. Fakat bu ikisi arasında göze çarpan bir farklılık var. Mısır çizimi Mu'nun bir ateş çukuruna düşüşünü gösterirken, Kızılderili resmi ise kıtanın üzerini kaplayarak onu derinlere gömen suları anlatıyor, yani Mu'nun yıkımının iki safhasını. Dolayısıyla çizimlerin ikisinin de doğru olduğu görülüyor. Bu iki halk da şimdi aralarındaki büyük uzaklığa rağmen, o zamanlar Mu'nun yıkımının bilimsel sebeplerini biliyordu.

American Weekly'nin izniyle
Mu'nun yıkımını anlatan bir Kuzey Amerika Kızılderilisi çizimi

Bu Kızılderili resmini oluşturan sembollerin çoğu Mu'da kullanılanlarla aynıyken, sembollerin bazıları bu kadar tanıdık değil. Mu yazılarına kıyasla en büyük değişikliğin, Kızılderililerin suyu simgelemek için kullandıkları sembol olduğu göze çarpıyor. Naga, Uygur, Karian, Amerikan Maya gibi kültürlerde Khanab adlı, vücudu genellikle kabaran okyanus gibi dalgalı resmedilen süssüz bir yılan kullanılıyordu. Bu eski Kızılderililer ise güneyli komşularından bir adım ileri gitmiş; suları ikiye ayırarak balıkların en büyüğünü okyanusları, dalgalı yılanıysa daha ufak suları temsil etmek için kullanmışlardı. Bu okyanus sembolüne katil balina diyorlardı. Bu sembole neredeyse tüm Kuzey Amerika Kızılderili kabilelerinde rastlanıyor, dolayısıyla ortak bir kökene ait. Muhtemelen "katil" lakabı ona, Mu'yu süpürüp milyonlarca insanını boğarak öldürmesinden dolayı verildi.

Resim üç parçadan oluşuyor: Bir yılan, bir kuş ve bir balık. Üstteki yılanın başında kuş tüylerinden bir sorguç var, dolayısıyla bu süslenmiş bir yılan. Bu, anayurdun kuzeyindeki insanların tüylü yılanı Quetzacoatl'ın alışıldık bir çizimi. Süslü yılan tüm antik halklar arasında daima yaratıcı olan Tanrı'nın ve onun yaratımlarının, altın çağın kitaplarında anlatılan Yedi Emir'in sembolü olmuştu.

Resmin ortasında Kızılderililerin Gök Gürültüsü Kuşu adını verdikleri, kuzeybatı bölgesi Kızılderililerinin efsanelerin temellerinden birini oluşturan kuşun klasik bir çizimi görülüyor.

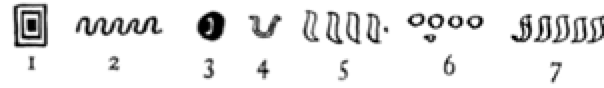
Mu'nun kuzey kısımlarında kuşların Kutsal Dörtlü'nün, yani Yaratıcı'nın yedi yüce emrini yerine getirmekle görevli Dört Büyük Temel Kuvvet'in sembolü olarak kullanıldığını öğrendim. Mu'da kuş sembollerinin kullanımı oldukça yaygın olmalı, zira bu sembollerin benzerlerine Pasifik Okyanusu'nun Hawaii Adası'nda, Niven'in Meksika Tabletleri'nde, Mısır Tanrısı Seb'de ve ayrıca doğunun genelinde rastlanıyor. Kuşların yanı sıra, Kutsal Dörtlü'yü temsil için haçlar da kullanılıyordu. Keşiflerin ışığında haçın evrensel olarak kullanıldığı anlaşılıyor. Yalın bir haçın, 70.000 yıl

önce bile Kutsal Metinler'de Dört Yaratıcı Kuvvet'in sembolü olarak kullanıldığı göze çarpıyor.

Üçüncü figür bilindik bir balinaya, katil balinaya ait. Bu ne kadar doğal gelse de Kuzey Amerika Kızılderilileri, suyu balıkla temsil eden tek halk. Beni şaşırtan, bu sembolün tüm halkların kültürlerinde bulunmaması. Büyük kuvvetleri simgeleyen Gök Gürültüsü Kuşu, okyanus sularını temsil eden balinanın sırtına pençelerini gömmüş hâlde resmedilmiş; yani suların, güçlerin elinde ve kontrolünde tutulduğu anlatılıyor.

Balina -yani okyanus suları- ölü ve hareketsiz, zira boynu güçler tarafından kırılmış; dolayısıyla artık can alamayacak. Trajedi sona ermiş.

Bu, Gök Gürültüsü Kuşu'nun kanatlarından inen ve bir uçurum yaratan "manyetik kuvvetlerle" anlatılıyor.

1: Balinanın gözü iç içe iki kare ve bunların içindeki, gözbebeğini oluşturan dolu bir üçüncü kareden oluşuyor. Çizgi hâlindeki kareler "anne" ve "ülke" anlamında; yani anayurt. Üçüncü siyah kare yani gözbebeği karanlığı temsil ediyor; yani ülkenin üzerine güneş doğmuyor. Göz, kırık boyun ve içine çekildiği uçurumla beraber ele alındığında anlamları şu: Anayurt karanlık uçuruma çekildi.

Niven'in Meksika Tabletleri arasındaki 1430 numaralı tablette bu gözün tam bir kopyası görülüyor. Bundan sonrasını okumak kolay. Anayurt ve kolonilerinde sık kullanılan sembolleri kullanmam yeterli.

2: Balinanın ağzından suyun bir şeyi boğaza taşıdığı gösteriliyor.

3: Ağzın sonunda, merkezinde bir geçit bulunan boğaz görülüyor. Boğazın ötesindeyse anayurdun hiyeratik alfabesinin U harfi bulunuyor.

4: bulunuyor. Bu harfin ezoterik anlamı ise bir uçurum. Böylece anayurdun bir su uçurumuna çekildiğini, yani battığını anlıyoruz.

5: Uçurumun hemen gerisinde dört çubuk, anayurtta sayıların yazılış şekillerinden birinde olduğu gibi, dört rakamını veriyor. Dört, Kutsal Dörtlü'nün yani Dört Büyük Yaratıcı Kuvvet'in rakamsal sembolüydü.

6: Balığın omurgasında, başka bir popüler sayma biçimi olan disklerle de dört rakamı yazılı.

7: Omurganın üstünde beş çubuk, yani beş rakamı görülüyor; Tanrısallığın, Yaratıcı ile birlikte Dört Büyük Yaratıcı Kuvvet'in sembolü.

Bu resim, anayurdun dolaylı yoldan Dört Büyük Kuvvet tarafından yok edildiğini belirtiyor; bu, Mu'nun yıkımı hakkındaki tüm yazılarda değinilen bir nokta.

Açıklama: Yaratıcı, insanoğlunun anayurdunun yok olmasını istedi. Yaratıcı'nın emirlerini yerine getirmekle görevli Dört Büyük Kuvvet, toprakların çökmesine ve suların onları örtmesine neden oldu. Bir su uçurumuna gömülerek battılar.

Nevada kayalıklarındaki Mu ile ilgili yazıların dışında, onun yıkımını anlatan tamamen Amerika kökenli başka kayıtlar da bulunuyor. Gerçekten de Batı Amerika, antik geçmiş hakkında dünyanın geri kalanın toplamından daha fazla kayda sahip. Bu Amerikan kayıtları da son derece yaşlı.

American Weekly'nin izniyle

Bir Alaska Totem Direği

Bir Alaska Totem Direği: Bu totem Alaska, Queen Charlotte Adaları'ndan, Kwa Ma Kolas olarak bilinen bir Haidan Kızılderilileri kabilesine ait. Yaşlı şeflerden biri bu direğin üzerindeki sembolleri şöyle açıkladı:

"Direğin tepesini süsleyen kanatlı yaratık Gök Gürültüsü Kuşu, Yaratıcı'nın temsilcisi.[32] Gök Gürültüsü Kuşu keskin gözlerini kırptığında şimşek, kanatlarını çırptığında gök gürültüsü olur. Onun muazzam sırtının ortasındaki bir gölden damlayan sular yağmuru oluşturur.[33] Gök Gürültüsü Kuşu'nun pençeleri, Katil Balina'nın[34] kuyruğuna sıkıca kenetlenmiştir."

Kabilenin en yaşlı üyesi olan Haidan şefi şöyle anlattı: "Büyük sel zamanında, Çelik Başlı Adam'a tüm insanların lideri ve Gök Gürültüsü Kuşu'nun, Gök Gürültüsü Tanrısı'nın ve diğer tüm tanrıların sevgili kuluydu. Bu büyük sel dünyanın yüzünü kapladığında tanrılar Çelik Başlı Adam'ın ölmesinden korktular ve onu mucizevi biçimde çelik başlı alabalığa[35] dönüştürdüler. Sel günleri boyunca insanların şekil değiştirmiş lideri Nimpkish Nehri'nin sularında yaşadı. Evi için

odun ve kereste topladı ama evini yapacak gücü bulamadı.[36]

Derken Gök Gürültüsü Kuşu, büyük bir çatırtı ve gürlemesiyle Çelik Başlı Adam'ın karşısında belirdi. Gök Gürültüsü Kuşu tanrı maskesini çıkardı ve Çelik Başlı Adam'a insan yüzünü gösterdi. 'Ben de senin kadar insanım.' dedi kuş 've keresteleri yığmana yardım edeceğim. Sen kabileni kurarken burada, yanında olacak ve sonsuza kadar senin koruyucun olacağım. 'Ve sonra kuş, dört gök gürlemesiyle bir grup zırhlı savaşçının çınlamalar arasından ortaya çıkmasını sağladı. Bu savaşçılar, Çelik Başlı Adam ile birlikte, sayıca çoğalarak Haidan halkını meydana getirecek özü oluşturdular."[37]

Bu totem direğindeki diğer semboller "Savaşçı Prenses"in, denizlerin çift başlı canavarının ve Balina ile Deniz Aslanı'nın hikâyesini anlatıyor.

Balina ve Deniz Aslanı: "Deniz Aslanı, bir savaşçının karısını Katil Balina'dan (boğulmaktan) kurtarmasına yardım ederken kendisi de Katil Balina'ya yenik düştü. Kolus, ailenin koruyucu tanrısı, onu kurtardı ve

ailesine kavuşturdu. Deniz Aslanı kabilenin bir üyesi oldu ve Çelik Başlı Adam'ın kızı olan Savaşçı Prenses ile evlendi."[38]

Not: John Ballou'nun Oahspe'de anlattığı üzere, Algonkin Kızılderililerinin, sel ve Mu'nun batmasıyla ilgili Pan adlı bir hikâyeleri var. Kitapta da gösterildiği gibi bu hikâye aslında iki hikâyeden oluşuyor.

"Algonkin Kızılderilileri Sel'in geleceğini öğrenmişlerdi ve ondan kaçmak için gemiler yapıyorlardı. Tufanın 138 gemisi Pan Kıtası'ndan yola çıktı." Bununla bağlantılı olan ve hemen arkasından gelen kısım ise şu: "Aynı günde, göğün ve dünyanın kapıları açıldı. Ve toprak, denizdeki bir gemi gibi bir o yana, bir bu yana savruldu; yağmur gökten sel gibi indi ve dünyanın tabanının altından şiddetli gürlemeler (depremler) yükseldi. Ve toprak girdabı en uçtan içeri doğru kapandı ve işte, toprak parçalanmıştı! Görkemli bir kıta bağlarından kopmuştu ve toprağın ateşleri şiddetli kükremeler eşliğinde, alevler ve dumanlarla gün yüzüne çıktı. Ve toprak, denizdeki bir gemi gibi bir o yana, bir bu yana savruldu. Ve toprak girdabı bir kez daha kenarlarından içeri doğru kapandığında, ülke baskıyla suların altına gömüldü, bir daha yukarı çıkmamak üzere."

32 Gök Gürültüsü Kuşu burada Yaratıcı'dan gelen Dört Büyük Yaratıcı Kuvvet'in temsilcisi olarak gösteriliyor. Bu sembolü aynı anlamıyla birçok Kuzey Amerika Kızılderili kabilesinde, özellikle kuzeybatıdakiler arasında gördüm. Dört Yaratıcı Kuvvet'in kuşlarla simgelenmesi Niven'in Meksika Tabletlerinde sık görülen bir durum. Bu, Mısır'da da antik Tanrı Seb şeklinde görülüyor. Gök Gürültüsü Kuşu, Kızılderililerin en eski öykülerinden birinde bulunuyor. Meksika ve Mısır ile birlikte bu ortak bir kökeni ortaya çıkarıyor.

33 Yıldırım, Dört Büyük Temel Kuvvet'in işleyişleri sonucu ortaya çıkar. Burada da onların işi olarak anlatılmış. Kızılderililer için hiç de fena değil.

34 Katil Balina: Bu sembol totemin çoğunu kaplıyor. Katil Balina, Kızılderililerin okyanus sembolüydü. Mu'nun on kabilesinin çoğu suları, okyanuslar da dahil, süssüz bir yılanla simgelerdi. Çelik Başlı Adam: Totemin yaklaşık tam ortasında Haidan kabilesinin kurucusu Çelik Başlı Adam figürü görülüyor. Elinde, Katil Balina'nın gövdesine saplanmış bir mızrak var.

35 Burada orijinal efsanenin içine işlenen öykünün tamamlanışına şahit oluyoruz. Çelik ve çelik başlı alabalık, iki yüz yıl önce Kızılderililerin bilmediği isimlerdi. Şüphesiz, Alaska ve Mu arasında bir su kütlesi bulunduğu için Haidanların ataları buraya gemilerle gelmişlerdi, yüzerek değil. Doğuda, Mu'nun çocuklarının anayurttan suyun üzerinde sıçrayan balıklar gibi ayrıldıklarını gösteren birçok sembolik oyma var.

36 Bu noktada efsanede belirgin bir eksik var. Çelik Başlı Adam'ın nasıl tekrar insan olduğu anlatılmıyor.

37 Bu cümlede birçok kurgusal öğe mevcut. Şüphesiz bahsedilen savaşçılar Mu'dan gelen yeni gruptu. Efsane kadınların geldiğini de söylemiyor. Kabile kadınlar olmadan nasıl çoğalacaktı? Sel:

Burada bir selden bahsediliyor, fakat bunun son manyetik felaket mi, Mu’nun batışıyla tetiklenen bir volkanik aktivite mi, yoksa bölgesel gaz kuşaklarının şekillenmesinin sonucu mu olduğunu gösterecek yeterli bilgi yok. Birçok Kuzey Amerika Kızılderili kabilesinin büyük sel ile ilgili öyküleri var.

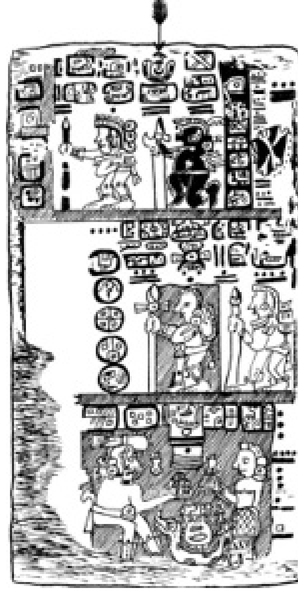
38 Denizaslanı, şüphesiz totemi denizaslanı olan başka bir kabilenin üyesiydi. Eski zamanlarda bir insanı totemiyle çağırmak oldukça yaygındı. Çelik Başlı Adam tüm insanları yönettiği için onun Mu’nun sembolü olduğuna en ufak bir şüphe yok. Mu tüm dünyaya hükmediyordu ve “Büyük Hükümdar” olarak adlandırılıyordu.

IV. BÖLÜM
KAYIP KITA BELGELERİ

Mu ülkesi hakkındaki kayıtlar sayısız ve çok çeşitli. Yazılı kayıtlar arasında bize insanın dünya üzerinde ortaya çıktığı yerin Mu ülkesi olduğunu söyleyenler var, örneğin Naacal Tabletleri. Başka kayıtlar bize kayıp kıtanın coğrafi konumu hakkında bilgi veriyor. Çok sayıda olan Amerikan yazılı kayıtları bize Mu ülkesinin Amerika'nın batısında bulunduğunu anlatıyor. Asya kayıtlarının tümü anayurt Mu'nun Asya'nın doğusunda, "doğan güneşin yönünde" olduğunu söylüyor. Dolayısıyla insanoğlunun anayurdu, Amerika ve Asya'nın arasında, yani Pasifik Okyanusu'nda yer alıyor ve adalarda onun ihtişamlı şehir ve tapınaklarının taş harabeleriyle birlikte beyaz bir ırk bulunuyor.

İlk önce Yucatan'da yazılmış antik bir Maya kitabı olan Troano Elyazması'ndan başlayarak, Amerikan kayıtlarını ele alacağım. Bu kitabın yaşının 1500 ile 5000 arasında olduğu

British Museum'un izniyle
Mu'nun yıkılışının öyküsünü anlatan Troano Elyazması.

Cortesianus Kodeksi-Ulusal Müze/Madrid

tahmin ediliyor. Bana kalırsa yaşı 1500 ile 3000 arası. Bunu yazı tarzına dayandırıyorum. Troano Elyazması'ndan burada sunacağım birçok alıntı Mu hakkındaki bu savımı kesin olarak kanıtlayacak:

1. Alıntı: "6 Kan yılı, 11 Muluc, Zac ayında, aralıksız olarak 13 Chuen'e kadar süren korkunç depremler oldu. Toprak tepelerin ülkesi -Mu diyarı-

kurban edildi. Yeraltının alevleriyle aralıksız sarsılıp, iki kez kabararak, gece vakti yok oldu. Hapis kalmış bu alevler birçok yerde toprağın yükselip batmasına neden oldu. Sonunda zemin dayanamadı ve on kavim (veya kabile) parçalanıp dağıldı. 64 milyon insanla beraber, bu kitabın yazılmasından 8060 yıl önce batıp gittiler."

Jeolojik açıdan "toprak tepelerin ülkesi" tanımı tamamen doğru ve Paskalya Adası'nda bulunan taş ocaklarından söz ediyor.

2. Alıntı: "Kutsal gizemlerin diyarı Mu, Batı Toprakları. Kui Diyarı, tanrıların anayurdu."

1. Mu hiyeratik alfabesinin M harfinin bir formu, ayrıca Mu'nun alfabetik sembolü.

2. Hiyeratik alfabenin T harfinin bir formu. Sıklıkla belirtme sıfatı olarak kullanılırdı.

3. Batı Toprakları'nın evrensel coğrafi sembolü. Karakterlerin bir kalıp içinde bulunması geçmiş zaman anlamı veriyor, dolayısıyla "Mu, Batı Toprakları'ydı."

1. O

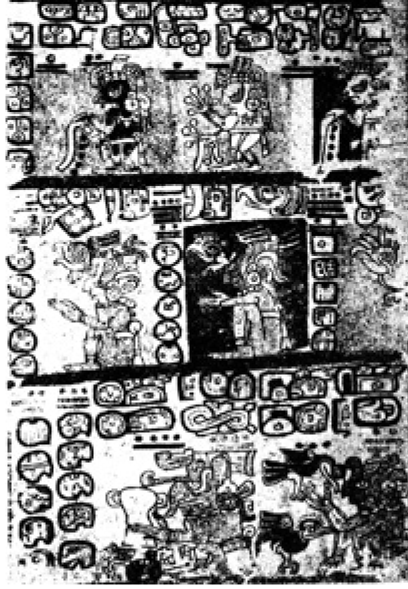
2. Kui Toprakları veya Kui Diyarı.

3. Batı Toprakları

Batı Toprakları, Kui Diyarı'ydı.

Bu bölüm insanoğlunun anayurdundan bahseden bilinen en önemli parça, çünkü insanoğlunun anayurdunun coğrafi adının Batı Toprakları olduğunu belirtmekle kalmıyor, Troano Elyazması Amerika'da yazıldığı için, Batı Toprakları'nın Amerika'nın batısında olduğunu da ortaya koyuyor. İnsanoğlunun anayurdunun Amerika'nın batısında olduğu gerçeğini kanıtlayan birçok belge daha sunacağım.

"Kui Diyarı" ölenlerin ruhlarının gittiği yer anlamına geliyor. Mısır'daki Ka konsepti de Maya Kui'den geliyor. Antik

KODEKSİ CORTESIANUS

Cortesianus Kodeksi'nde yer alan kabartma bir baskı-UlusalMüze/Madrid

çağlarda "tanrı", tek Tanrı anlamına gelmiyordu. Bir cins isim olan tanrı, ölen birinin ruhuna işaret ediyordu. Dolayısıyla elyazmasında geçen "tanrıların anayurdu" sözü, dolaylı olarak "insanoğlunun anayurdu" anlamına geliyor.

Büyük Mısır bilimci Sir Gardner Wilkinson, "Adetler ve Gelenekler" adlı kitabının 3. cildinin 70. sayfasında şöyle diyor:

"Maya diline göre Kui-Diyarı veya Kui Ülkesi, tanrıların -ve insanın- anası olan Tanrıça Maya'nın doğum yeriydi."

Bu arada, 2. alıntıya Mısır Ölüler Kitabı'nda da birçok kez değiniliyor.

CODEX CORTESİANUS

Codex Cortesianus, bağnaz piskopos Landa'nın gözünden kaçan eski Maya kitaplarından biri. Bu kitap günümüzde Madrid Ulusal Müzesi'nde bulunuyor. İçindeki karakterler, figürler ve yazılar Troano Elyazması ile yaklaşık aynı zamana ait olduğunu gösteriyor. Fakat Codex Cortesianus'un

dili Troano Elyazması’na kıyasla çok daha sembolik. Kitapta konumuzla ilgili bazı bölümler:

“Güçlü koluyla Homen, toprağın günbatımından sonra sarsılmasına sebep oldu ve gece vakti Mu, toprak tepelerin ülkesi sulara gömüldü.”

“Mu, havuzun (denizlerin) hayatı, gece vakti Homen tarafından sulara gömüldü.”

“Ölü hükümdarın yeri artık cansız ve hareketsiz; derinlerin kralı büyük bir güçle yüzeye çıkarken onu iki kez, yukarı ve aşağı sarsıp temelinden savurduktan sonra sulara gömdü.”

“Mu iki kez temelinden savruldu, daha sonra da ateşlerle kurban edildi. Depremler yüzünden şiddetle yukarı aşağı sarsılırken parçalandı. Her şeyin bir solucan yığını gibi hareket etmesine neden olan büyücü, onu tekmeleyerek o gece kurban etti.”

Codex Cortesianus ve Troano Elyazması’nın aynı tapınak belgelerinden yazıldığı ortada. Codex Cortesianus ülkeyi yalnızca hiyeratik adıyla anarken, Troano Elyazması bize ülkenin hem hiyeratik hem coğrafi adını söylüyor.

LHASA BELGESİ

Bu belge Schliemann tarafından Lhasa, Tibet’teki eski Budist Tapınağı’nda bulundu. Schliemann belgeyi deşifre ve tercüme etti. Bu belgenin, Troano Elyazması ve Codex Cortesianus ile aynı kaynaktan gelmediği açık. Belge daha yeni ve Maya karakterleriyle yazılmamış.

Lhasa Belgesi’nden ilgi çekici bir bölüm: “Bal’ın yıldızı, şimdi yalnızca göğün ve denizin olduğu yere düştüğünde, altın kapıları ve saydam saraylarıyla yedi şehir fırtınadaki yapraklar gibi titreyip sarsıldı ve saraylardan bir ateş ve duman seli yükseldi. İnsanların feryat ve çığlıkları göğü sardı. Tapınak ve sığınaklarına koştular ve bilge Mu -Başrahip Ra Mu- ayağa kalkıp onlara seslendi: ‘Tüm bunların olacağını öngörmemiş

miydim?’ Ve parlak kıyafetleri ve değerli taşlarıyla kadınlar ve erkekler haykırdılar: ‘Mu, kurtar bizi!’ Mu yanıtladı: Hizmetkarlarınız ve servetlerinizle beraber öleceksiniz, sizin küllerinizden yeni uluslar doğacak. Eğer üstünlüklerinin, giyinip kuşandıklarından değil ürettiklerinden kaynaklandığını unuturlarsa, onlar da aynı akıbete uğrayacaklar. Ateş ve duman Mu’nun sözlerini boğdu. Toprak ve üzerinde yaşayanlar parçalara ayrılarak derinlikler tarafından yutuldu.”

Bal, “Tarlaların Efendisi” anlamına gelen bir Maya sözcüğü. “Saydam tapınaklar” şüphesiz bir yanlış tercüme örneği. Tapınaklar cam veya benzeri saydam bir malzemeden oluşmuyordu. Bunlar açık veya çatısız tapınaklardı ve günümüzün Pers tapınakları gibi, içeride dua edip yakaranların başlarına Ra’nın -güneşin- ışığının ulaşmasına izin verecek şekilde inşa edilmişlerdi.

La Plongeon, Yucatan’da “Mu Diyarı’nın Başrahibi’nin, ülkenin yıkımına dair kehanette bulunduğunu ve kehanete kulak veren bazılarının ülkeden ayrılarak kolonilere gidip felaketten sağ kurtulduklarını” anlatan kayıtlar buldu.

Le Plongeon, Schliemann Lhasa Belgesi’ni yayımlamadan yıllar önce ölmüştü.

Xochialco Piramidi

UXMAL TAPINAĞI

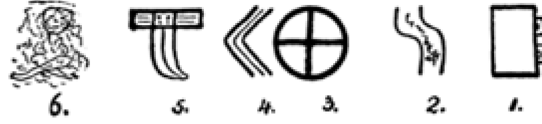
Bu tapınak Yucatan, Uxmal'da bulunuyor ve Le Plongeon tarafından "Kutsal Gizemler Tapınağı" olarak adlandırıldı. Duvarlarındaki önemli yazıtta şu sözler yer alıyor: "Bu mabet Batı Toprakları -Kui Diyarı- kutsal gizemlerimizin doğum yeri olan Mu'nun hatırasına adanmış bir anıttır."

Tapınak, bir zamanlar anayurdun bulunduğu batıya bakacak şekilde inşa edilmiş. Bu yazıt Troano Elyazması'nın ikinci bölümünü en ince detayına kadar yineliyor ve anayurdun Amerika'nın batısında yer aldığını anlatan diğer belgeleri da kanıtlıyor. Dahası ve en önemlisi, bize bu tapınağın dini öğretilerinin de oradan geldiğini söylüyor. Dolayısıyla burada bulduğumuz her şeyin kaynağının Batı Toprakları, Mu olduğunu anlıyoruz. Bu bilginin ışığında Mısır dini ve biliminin izini sürebiliriz ve kökenini ortaya çıkarabiliriz.

XOCHILAO PİRAMİDİ

Mexico City'nin 60 mil güneybatısında yer alan bu piramit, Mısır piramitlerinin tümünden binlerce yıl önceye dayanıyor. Yandaki fotoğraf, iki kısımdan oluşan bir resim tablet formundaki yazıt görülüyor. Üstteki kısım -veya Pervaz?- Mu'nun, yani Batı Toprakları'nın yıkımının nasıl gerçekleştiği, bu yıkımda etkisi olan güçler ve bu güçlerin kökenleriyle ilgili.

Yazıtın bu kısmının büyük bölümü taşların düşmesiyle kaybolmuş ve geriye kalanların bir kısmı da okunmayacak kadar yıpranmış ve kırık; bu sebeple üzerinde yazanları birebir anlatmaya çalışmak yerine önemine değineceğim. Yazıtın alt veya ana kısmı okunabilecek kadar iyi durumda olsa da parçalarının çoğu detayların tümünü anlamak için fazla yıpranmış. Yine de detayların çoğu eksik de olsa, genel bir anlam çıkarmamız mümkün.

1. Kısım: Pervaz

1. Kısım: Pervaz. *1.* Anayurt Mu’nun hiyeratik alfabesinin M harfi olan dikdörtgen. Kenarındaki iki dantel, Mu ile birlikte Batı Toprakları’nı oluşturan iki adayı temsil ediyor.

2. Mu’nun içinde ve altında işleyerek onu parçalara ayıran volkanik güçler.

3. Maya “Tian Chihans” sembolü, doğrudan Sonsuz’dan gelen ve onun “emirleri”, “arzuları”, “buyrukları” olan Dört Büyük Temel Kuvvet’in temsilcisi.

4. Bir ok başı veya mızrak ucu, güçlerin etkin olduğunu anlatıyor. Mızrak başını ikiye ayıran çizgi bunun Temel Kuvvetlerden biri değil de onlardan gelen ikincil bir güç olduğunu gösteriyor.

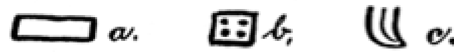
5. Bu bileşik bir sembol ve şu şekilde parçalara ayrılabilir:

a. Mu’nun sembolü olan dikdörtgen.

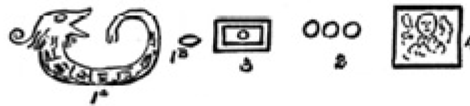
b. Onu taşıyan dört sütun.

c. Kuvvetler sütunların çökmesine neden olmuş ve Mu dibe çekiliyor.

6. Bir insan figürü, insanların da kıtayla beraber battıklarını anlatıyor.

2. Kısım: Batış. *1a.* Klasik bir yılan figürü, büyük suların sembolü. Uçurumu temsil eden hiyeratik U harfinin şeklinde kıvrılmış, bir deniz dibi uçurumu.

1b. Yılanın gözleri kapalı. Kapalı hâliyle gözler uykuyu ve dinlenmeyi temsil ediyor. Sular dinleniyor, kendi seviyelerine çekilmişler.

2. Üç sayısı, Mu'nun rakamsal sembolü.

3. Batı Toprakları'nı temsil eden sembollerden biri. Yüzeyin altında görünen 2. ve 3. kısımlar Mu'nun -Batı Toprakları'nın- dibe gömüldüğünü anlatıyor.

4. Kertenkelenin kuyruğu, yani sular, içeri ve aşağıya doğru kıvrılıp bir insan figürü sararak halkın da ülkeleriyle beraber battıklarını söylüyor. Bu resimde başka detaylar da var, fakat bir anlam çıkarma girişimini boşa çıkaracak kadar yıpranmış durumdalar.

Yukarıda bahsedilenlere piramitteki başka yazıtları ilave ederek açıklamasını vereceğim.

Açıklama: Piramit insanoğlunun anayurdu, Batı Toprakları Mu'nun üzerinde yaşayanlarla beraber yok oluşunun hatırası

nı yaşatacak bir anıt olarak dikildi. Onu taşıyan sütunlar büyük güçlerin saldırısına uğradı ve yıkıldı; Mu ve tüm halkı bir uçuruma gömüldü.

Eflatun Timeus'da, bu Meksika piramidinin, Poseidon Tapınağı'nın inşa edildiği Atlantis'teki Kutsal Tepe'nin eksiksiz bir örneği olduğunu söylüyor. Eflatun M.Ö. 400'de yaşadı ve buna rağmen bize Amerika'yı Kolomb'un keşfettiği öğretiliyor!

Akab-Dzib: Chichen Itza şehrinde, Akab-Dzib adıyla anılan binanın güney ucunda bulunan iç bölmenin kapısının üst pervazını oluşturan taştan bir levha var. Burada bulduğumuz şey ise "korkunç, kasvetli hikâye." Bu taş levha, Batı Toprakları'nın depremlerle temeline kadar sarsılıp sonra da yutulmasını anlatıyor.

Maya İnanışları: Yucatan Mayaları, Codex Cortesianus'ta görüldüğü üzere, Batı'yı "karanlık bölge, ölülerin ruhlarının atalarının bağrına döndüğü yer." olarak tanımlıyor.

Valmiki, “Ramayana,” I. Cilt, sayfa 342: “Maya din adamları, Naacaller, doğudaki anavatanlarından yola çıkıp, din ve bilim misyonerleri olarak önce Burma’ya gidip burada Nagaları eğittiler. Burma’dan Hindistan’daki Deccan’a giderek, dinlerini ve öğretilerini Babil’e ve Mısır’a taşıdılar.”

Burma: Angkor Thom, Kamboçya’da arkeologların “aslan” olarak adlandırdığı alışıldık yaratık figürleri görülebilir. Tümü doğuya, bir zamanlar anayurdun bulunduğu yere bakacak şekilde yerleştirilmiş. Bu figürlerin kayıp kıtayla ilgili olduklarına şüphe yok, çünkü “Mu” diyorlar. Bu, Mu hiyeratik alfabesinin M harfine karşılık gelen ve onun sembollerinden biri olan dikdörtgen şeklindeki ağızlarından anlaşılabilir.

Plutarkhos-Solon’un Hayatı: “Sais başrahibi Souchis, Solon’a (M.Ö. 600), ayrıca Heliopolisli bir rahip olan Psenophis’e, 9000 yıl önce Mısırlıların Batı Toprakları halkıyla ilişkilerinin, aradaki ülkenin doğal afetlerle yıkıma uğrayışı ve Atlantis’in depremlerle sulara gömülerek yok oluşundan beri denizi geçilmez kılan çamur nedeniyle kesintiye uğradığını söylüyor.”

Burada Batı Toprakları’nın Amerika’nın batısında bulunduğu tartışmasız biçimde ortaya koyuluyor, zira uğradığı felaketler yüzünden geçit vermez bir hâle gelerek Batı Toprakları’na yolculuğu imkânsız kılan “aradaki ülkeler” Amerika’ydı.

Bir kez daha ne Atlantis’in ne de aradaki ülkenin Batı Toprakları olmadığı, ayrıca Atlantis’in de aradaki ülke olmadığı kanıtlanıyor; zira aradaki ülke yalnızca aşılmaz bir hâle gelmişken, Atlantis sulara gömülmüştü.

Bu aşamadan sonra Güney Denizi Adaları’nın incelemesini yapacak ve üzerlerinde bulunan taştan kalıntılardan, ayrıca bu bölgenin yabani ve yarı yabani halkı arasında bulunan sıra dışı ve hayret verici efsanelerden bahsedeceğim.

Amerika’dan Pasifik Okyanusu’na gitmek için batıya yol almamız gerekir. Okuyucunun da bildiği üzere Pasifik Okyanusu’nda

bulunduğumuzda, Yucatan'ın batısında yer alıyoruz. Okuyucu bu noktayı göz önünde bulundurmak suretiyle bu aşamadan sonra gösterilecek kayıtların önemini anlayabilir.

Polinezya ve diğer takımadaları oluşturan toprak kırıntıları arasında, tarih öncesi zamanlarda Amerika uygarlığını Güney ve Doğu Asya uygarlıklarıyla, nihayetinde de diğer birçok dünya medeniyetleriyle bir araya getiren bağlantılar bulacağız. Yolculuk uzun olsa da ilgi çekici ve hayret veren sürpriz-

James Churchward tarafından çizilmiştir.
Güney Denizi Adaları'ndaki tarih öncesi taş kalıntıların dağılımı

lerle dolu olacak. Antik bir medeniyetin kalıntılarını aradığımız ve bulduğumuz yerler, bir insanın hatırlayacağı kadar kısa bir süre önce vahşi yamyamların barındığı, bazıları hâlâ yamyamlara ait adalar olacak. Yine de bu yamyamlar, daha önce göstermiş olduğum gibi, oldukça uygar insanların soyundan geliyorlar. Yabaniler ve yarı yabanilerden oluşan günümüz Polinezyalılarının ataları bir zamanlar dünya medeniyetinin merkezini oluşturuyorlardı.

Valmiki, Ramayana, I. Cilt, sayfa 353: "Mayalar, güneşin daha ufkun üzerine yükselmediği uzak çağlarda, gemileri batı okyanuslarından doğu okyanuslarına, güney denizlerinden kuzey denizlerine yol alan kudretli denizcilerdi. Aynı şekilde, tecrübeli mimarlar olduklarından büyük şehirler ve saraylar inşa ettiler."

Pasifik Adaları'ndaki Büyük Taş Harabeler: Pasifik Okyanusu boyunca enine ve boyuna uzanmış dağınık, küçük ada grupları bulunur. Bunların birçoğunda büyük bir medeniyetin kalıntıları göze çarpıyor. Büyük taş tapınaklar, devasa taş duvarlar, taşlarla çevrili kanallar, taş döşeli yollar, büyük dikili taşlar ve heykeller; yani kıtasal kaynaklar ve yetenekli işçiler gerektiren eserler bulunuyor. Yine de şimdi bunlara büyük bir kıtanın üzerinde değil yabani ve yarı yabani insanların yaşadığı toprak kırıntılarında rastlıyoruz.

Bu büyük yıkıntılar, çağlar önce var olmuş ve hakkında hiçbir şey bilmediğimiz büyük bir medeniyetin eserleri olmalarıyla sıradan insanların da bilim insanlarının da ilgisini çekiyor. Bu kalıntılar o kadar çok sayıda ve dağınık durumda ki, tümünü sayma ve tanımlama işinin ucu bucağı görünmüyor. Hepsini tasvir edebilmem için birkaç sayfa değil ciltler gerekirdi. Bu sebeple uzun ve detaylı bir araştırma gerektiren bu eserlere yalnızca kısaca değinmekle yetineceğim. Kullanacağım tasvirler teknikten ziyade kolay anlaşılır olacak.

Kaşifin göz önüne alması gereken diğer bir zorluk da büyük harabelerin yanına yaklaşmalarına mani olan batıl bir korkuya sahip ilkel yerlilerdir. Bu yerlerin mauli adını verdikleri hayaletlere ve kötü ruhlara ev sahipliği yaptığına inandıklarından, onlardan sizi yıkıntılara götürmelerini istemek, hatta bunların nerede bulunduklarını öğrenmek bile neredeyse imkânsız. Öte yandan, konumlarını öğrenmenin iyi bir yolu bir yerlinin size adayı göstermesini izlemek, fakat kendi yolunuzda giderek onu takip etmemektir. Sadece en kısa yolları bulmak için onu yanınıza alın. Bir yıkıntıya yaklaşıyorsanız aksi yönde gitmenizi isteyecek, eğer yola devam etmekte ısrarcı olursanız harabeye yaklaştığınızda kaçacak ve sizi yalnız bırakacaktır. Böylece hedefinize ulaştığınızı anlamış olacaksınız. Başlangıcı Paskalya Adası kalıntılarıyla yapacağım. Bunlar, diğerlerinin çoğundan daha iyi biliniyor.

PASKALYA ADASI

Paskalya Adası, Polinezya'nın güneydoğu ucunda, Güney Amerika kıyısından 2100 mil uzakta bulunuyor. En uzun kısmı 13 mil, en geniş kısmı ise 7 mil. Bu küçük adada, günümüzde, toplamda 555 adet oyma taş, devasa heykel ve büyük bir tarih öncesi medeniyetin sanatına ait başka örnekler bulunuyor.

Paskalya Adası bulguları üzerindeki en büyük otorite olduğuna inandığım W. J. Thomson, şöyle diyor:

"En büyük figür bitmemiş hâlde taş ocaklarından birinde bulunuyor ve boyu 70 feet (1 feet 30.48 santimetredir); en küçük olan ise bir mağarada bulundu ve boyu yaklaşık 3 feet idi. Çoğunluğunun boyu 15-18 feet arasında. Bu figürlerin önemli kişilikleri temsil ettiğine ve bu kişilerin anısına hazırlanmış birer anıt oldukları düşünülüyor."

Bu yüksek kayaların tepelerinde, uzaktan bakıldığında kızıl görünen devasa küreler yer alıyor. Bunların birçoğu şimdi sessiz yatan yanardağların yamaçlarını oluşturan doğal, kızıl kayalardan kesilmiş. Bu kürelerden, kızıl kum taşından kazınmış olan birinin çapı 12 feet. Bu küre Terrai Tepeleri'ndeki taş ocağında yer alıyor. Paskalya Adası'nda heykeller dışında kesilmiş ve işlenmiş taşlardan oluşan birçok devasa platform benzeri yığın bulunuyor. Bu yığınlar yaklaşık 30 feet yüksekliğinde ve uzunlukları da 200-300 feet arasında değişiyor. Kıtanın başka bir kısmına nakledilip, tapınak ve saray inşaatında kullanılmayı bekliyorlar.

Sönmüş yanardağlar Rana Roraka ve Rana Rao'nun yakınlarında bir zamanlar büyük taştan bir tapınak olan bir harabe bulunuyor. Düşmüş taşlar, 100 feet uzunluğunda ve 20 feet genişliğinde bir yapının dış hatlarını meydana çıkarıyor. 5 feet yüksekliğinde ve 5 feet kalınlığında duvarlar hâlâ ayakta. Bu yapının bazı taşlarının üzerinde insanoğlunun ilk dininin kutsal sembolleri olan figürler kazınmış durumda.

W. J. Thomson: "Varlığını sürdüren 7 kadar tablet mevcut; bunlar Paskalya Adası'nın yazılı hikâyesini taşıyan sayısız tabletten geriye kalanlar."

Thomson, adada bu tabletlerdeki oymaların anlamını bilen tek kişi olan yaşlı bir yerlinin yardımıyla tabletlerden bazılarını deşifre ve tercüme etti. İşte Thomson'un tercümelerinden ikisi:

Tablet 1: "Bu ada ilk yaratıldığı ve atalarımızca bilindiği zaman, toprak düz taşlarla döşenmiş yollarla bölünüyordu. Bu taşlar o kadar düzgün dizilmişti ki kenarlarında hiçbir çıkıntı bulunmuyordu. Kahve [tercüme hatası] ağaçları yolların kenarlarında yan yana büyüyordu. Tepede birleşiyorlar ve dalları kaslar gibi birbirlerine bağlanıyordu. Yolların mimarı Heke idi ve yolların her yöne dallandığı şerefli konumda ikamet eden de oydu."

"O mutlu diyarda, Romaha'nın eskiden sevgili Hangarva'sı ile beraber yaşadığı diyarda..."

"Turaki kuşların sesini dinler ve onları beslerdi."

"O güzel diyarda, soğuk olduğunda suda yaşayan Cennet'ten tanrılar hüküm sürerlerdi."

"Orada siyah ve beyaz benekli örümcek Cennet'e yükselmek ister, fakat acı soğuk tarafından engellenirdi."

Bu yolların kalıntıları Paskalya Adası'nda ve diğer birçok Güney Denizi Adası'nda görülebilir.

Tablet 2, "Yüce Kral" başlıklı: "Nedir Yüce Kral'ın toprak üzerindeki kudreti? O bitkileri büyütecek ve gökyüzünün rengini değiştirecek kudrettedir."

"Herkes selamlasın bizi genç bitkilere karşı müşfik kılan, gökyüzünün farklı renklerine hayran bırakan ve yükselen bulutlara şahitlik ettiren Yüce Kral'ın kudretini."

"Herkes selamlasın parlak yıldızların, alçalan bulutların, yumuşak çiğin, düşen yağmurun ve güneş ile ayın ışıklarının lütuflarının kıymetini bilmemizi sağlayan Yüce Kral'ın kudretini."

"Nedir Yüce Kral'ın toprak üzerindeki kudreti?"

"O, dünyayı yaşamla dolduracak, hem kralları hem tebaalarını yaratacak kudrettedir."

“Herkes selamlasın insanları yaratan, krallara hükümdarlıklarını veren ve sadık tebaalarını yaratan Yüce Kral’ın kudretini.”

“Nedir Yüce Kral’ın kudreti?”

“O, ıstakozları, ringa yavrularını, yılan balıklarını, maymunbalıklarının ve denizdeki her şeyi yaratacak kudrettedir.”

“Nedir Yüce Kral’ın denizler üzerindeki kudreti?”

“O, derin sularda yüzen güçlü balıkları yaratacak kudrettedir.”

“Herkes selamlasın kurtçukların, sineklerin, solucanların, pirelerin ve her türden haşerenin saldırılarına direnmemizi sağlayan Yüce Kral’ın kudretini.”

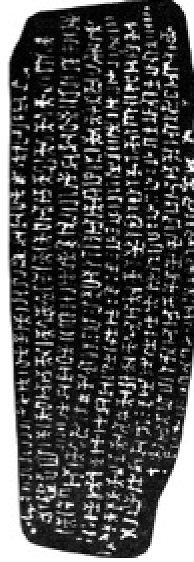
Bir efsane şunu anlatır:

“Bu ufak ada bir zamanlar üzerinden güzelce işlenmiş, yassı kayalarla döşenmiş birçok yolun geçen büyük bir kıtanın parçasıydı. Yollar, gri ve siyah benekli örümceğin ağının tasarımını temsil edecek şekilde, kurnazlıkla inşa edilmişti; kimse bu yolların başlangıcını veya sonunu bulamazdı.”

W. J. Thomson: “Adanın güney ucunda, bazılarında yapının arka duvarını oluşturan bir kaya ve toprak setine bitişik ve düzenli bir sıra hâlinde inşa edilmiş, sayıları 80-100 arası değişen taştan ev bulunuyor. Bu tuhaf evlerin duvarlarının kalınlığı ortalama 5 feet ve yüksekliği de 4 (?) feet geliyor. Genişlikleri 4 (?) feet, uzunluklarıysa 13 feet. Kapı boşlukları, 20 inçten (1 inç 2.54 santimetredir) yüksek ve 19 inçten geniş olmayan ölçüleriyle oldukça küçük. Duvarlar düzensiz taş katmanlarından oluşuyor. Bunlar çoğunlukla kırmızı, beyaz ve

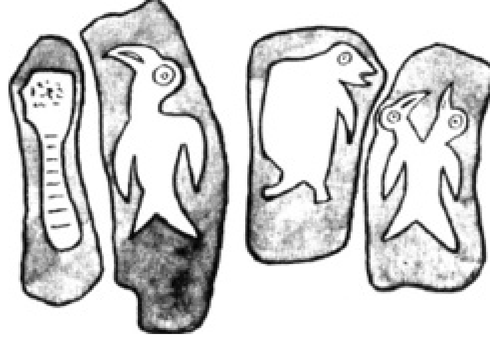
Paskalya Adası'ndaki heykeller

Paskalya Adası'nda bulunan bir tablet.

siyaha boyanmış ve üzerlerinde kuşlar, yüzler ve figürler bulunuyor. Evlerin yakınlarında, deniz kenarındaki yamaçlarda kayalar garip şekillerde yontulmuş; şekilleri insan yüzlerini, kaplumbağaları, kuşları, balıkları ve mitolojik hayvanları andırıyor."

Paskalya Adası'nın hikâyesi, beyaz adam tarafından keşfinden bu yana, uzun bir trajedi sahnesini oluşturuyor.

Paskalya Adası'ndaki evlerde bulunan resimli levhalar

COOK GRUBU

Cook Takım Adaları, Hawaii'nin 40 derece kadar doğusunda bulunuyor. Ayrıca yaklaşık olarak Tahiti ve Fiji'nin ortasında, fakat düz bir çizginin üzerinde değil, güneyinde yer alıyorlar. Bu takım adalar arasından iki tanesinden söz edeceğim.

RARATONGA ADASI

Bu ada üzerinde Paskalya Adası tabletinde ve efsanelerinde sözü edilen yolun ufak bir kısmı yer alıyor.

MANGAIA ADASI

Cook Grubu'nun en güneyinde yer alan bu adanın büyüklüğü Paskalya Adası'nın yaklaşık yarısı kadardır. Üzerinde, Paskalya Adası'ndakine benzer kalıntılar bulunuyor. Adada taş ocağı veya kalıntıların burada işlendiğine dair bir kanıt bulunmadığı için kalıntıların buraya taşındığı sonucuna varılabilir.

TONGA-TABU

Tonga-tabu, Tonga grubuna ait bir mercan adası. Üzerinde en ufak bir doğal taş parçası bulunmuyor. İşte bu mercan adasında kemer şeklinde, kayadan yapılmış devasa bir anıt buluyoruz. Bu anıt her biri yaklaşık 70 ton gelen iki büyük ayak ve üstlerindeki, bunları birbirine bağlayan yaklaşık 25 tonluk başka bir kayadan meydana geliyor. Adada yerel taş olmayışı ve en yakın taş kaynağının 200 milden daha uzakta oluşu; eskilerin ne tür gemilerle böyle korkunç ağırlıkları taşıdıkları, bunları nasıl gemilerden indirdikleri ve güvenle karaya çıkardıktan sonra hangi aletlerle şimdi bulduğumuz hâlde bir araya getirdikleri gibi birçok soruya zemin hazırlıyor.

GILBERT VE MARSHALL GRUPLARI

Bu iki grubu oluşturan adalardan bazılarında taştan yapılmış yüksek, ince piramitler bulunuyor. Yerliler, anayurdun kutsal sembollerini, tasarımlarını nasıl elde ettiklerini veya ne anlama geldiklerini bilmeden süs olarak kullanıyorlar. Arorai Adaları’ndan dikkat çekici bir süs eşyasını, Prenses Arawali’nin Mu kraliyet armasını taşıyan yelpazesini göstermiştim.

CAROLINE GRUBU

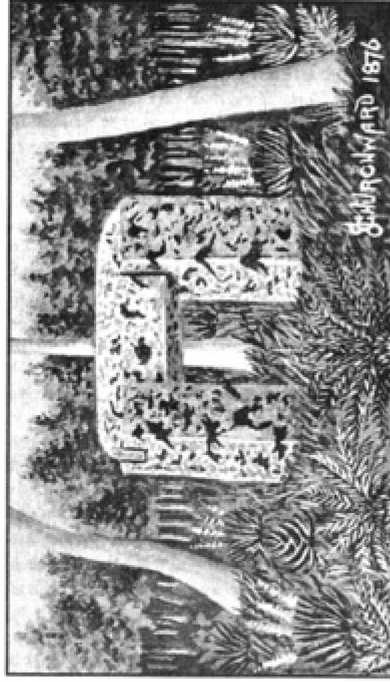
Tarih öncesi kalıntılar söz konusu olduğunda Pasifik Okyanusu’nun hiçbir yerinde Caroline Adaları kadar hayret verici harabeler bulunamaz. Daha da ilginç olanı, bu adaların (Burma’dan) “doğan güneşe doğru bir ayın yolculuğu” mesafede yer almaları ve Naacal Tabletleri ile Valmiki’ye göre insanoğlunun anayurdunun bulunduğu ve Burma ile Hindistan’a varan ilk yerleşimcilerin yola çıktıkları noktada olmaları.

PANAPE

Panape'de, Güney Denizi Adaları'nda bulunanlar arasında en önemlisi olduğuna inandığım harabe yer alıyor. Bu, büyük bir tapınağın yıkıntılarından oluşuyor; 300 feet uzunluğa ve 60 feet genişliğe sahip, (1874 yılında) hâlâ ayakta duran duvarlar 30 feet yükseklikte ve toprak hizasında kalınlıkları 5 feet. Duvarlarda, anayurdun kutsal sembollerinden birçoğunun oymalarının kalıntıları bulunuyor. Bu tapınak kanallar ve set-lerle bağlanmış ve mahzenlere, geçitlere ve platformlara sahip. Tümü bazalttan yapılmış. Büyük kare avlunun kaldırımlarının aşağısında, karşılıklı kenarlarda, her biri yaklaşık 10 feet karelik iki geçit veya giriş yer alıyor. Bunlar dış duvarda,

Honolulu'daki Bernice P. Bishop Müzesi'nin izniyle
Mariana Takımadaları, Tinian Adası'ndan, Taga'nın Evi.

Tonga-Tabu’dan bir taş kemer

kanala kadar uzanan geçit yolları tarafından kesiliyorlar. Büyük avluda şüphesiz bu kutsal yerin en kutsal bölümü olan merkezi bir piramit odası bulunuyor.

Yerlilere göre birçok nesil önce bu tapınak bir süreliğine karaya oturmuş bir İspanyol korsan gemisinin mürettebatına ev sahipliği yapmış. Bu kanun kaçaklarından hatıralar, geçmişte depo olarak kullandıkları mahzenlerden birinde hâlâ bulunuyor. Yerlileri bu harabenin yakınlarına gitmeye ikna etmek mümkün değil; onlar bu mekânın “mauli” adını verdikleri hayaletlere ve kötü ruhlara ev sahipliği yaptığını söylüyorlar.

Panape’de başka harabeler de bulunuyor. Bazıları deniz kıyısında, diğerleri höyüklerin ve tepelerin üzerinde veya adanın merkezindeki açık alanlarda bulunsa da tümü okyanusu gören bir manzaraya sahip. Bu açık alanlardan birinde, 2-3 hektar arası yer kaplayan, kaya yığınlarından meydana gelmiş bir harabe, bir tür plato üzerinde konuşlanmış hâlde bulunuyor. Görünüşe bakılırsa etrafında bir tür kanal veya hendek mevcut.

Dört ana yönü gösteren köşelerde harabeler yüksek höyükler hâlini alarak, yayılışlarıyla binanın bir zamanlar kare şeklinde olduğunu işaret ediyor.

Anladığım kadarıyla Panape'deki harabeler anayurdun büyük şehirlerinden, Yedi Kutsal Şehir'den birinin yıkıntıları. Bu şehrin nüfusunu kestirmek imkânsız, fakat oldukça büyük -en az yüz bin- olmalı.

SWALLOW ADASI

Panape'nin 12 derece doğusundadır. Bu ufak adada, yapısal açıdan Guam ve Tinian'da bulunanlara benzeyen bir piramit yer alıyor. Adanın batısında içinde birkaç höyük bulunan, taştan duvarlarla çevrilmiş, oldukça geniş, dörtgen bir alan bulunuyor. Eğer gübre ve topraktan oluşmuş kaplamalar kaldırılsa muhtemelen bir tür mabet bulunacak.

KUSAI ADASI

Takımada zincirinin güneydoğu ucu. Bu adada ve çevresindeki adalarda Panape'deki harabelere benzeyen, fakat onlar kadar yaygın olmayan harabeler bulunuyor. Bu adanın limanının güney kısmında taşlarla çevrelenmiş birkaç kanal var. Bu kanallar birbirlerini dik açıyla kesiyor. Kesişme noktaları arasında bir zamanlar üzerlerinde binalar bulunan yapay adalar mevcut. Hâlâ ayakta duran bir kule 35 feet yükseklikte. Bu adanın yerel hikâyeleri şöyle:

"Bir zamanlar burada yaşayan halk çok güçlüydü. Çok uzaklara, doğu ve batıya doğru birçok ay süren yolculuklara çıktıkları geniş taşıtları vardı." Bu sözler, "Mayalar, gemileri doğu okyanuslarından batıdakilere, güney denizlerinden kuzeydekilere yol alan kudretli denizcilerdi." diyen Valmiki'nin sözleriyle örtüşmüyor mu?

LELE ADASI

Kusai Adası'ndan dar bir kanalla ayrılıyor. Bu adada 18-20 feet yükseklikte ve muazzam kalınlıkta bir duvarla çevrelenmiş koni şeklinde bir tepe bulunuyor. Adanın geneli, etrafı çevrili devasa alanlar ve büyük duvar sıraları sunuyor. Bu etrafı çevrili alanların bazıları kenarları 200 feete 100 feet olan paralel kenarlar şeklinde. Uzunluğu 300-400 feet arası, genişliği 150 feet olan çok büyük bir örnek de mevcut. Duvarlar genellikle 12 feet kalınlığında ve içlerinde mahzenler, yapay mağaralar ve gizli geçitler yer alıyor.

Caroline Takımadaları'nın bu ucundaki yerliler, 1874 yılında beyaz adama karşı aşırı derecede saldırganlık gösteren yamyamlardı. Muhtemelen o zamandan bu yana biraz olsun uygarlaşmışlardır.

KINGSMILL ADALARI

Bu takımadalardan biri olan Tapiteau Adası'nda Gilbert ve Marshall Takımadaları'nda bulunanlara benzer, taştan, yüksek ve ince piramitler mevcut.

NAVIGATOR ADALARI

Bu adalarda büyük taştan binalar yer alıyor. Adalardan birindeki 1500 feetlik bir tepenin zirvesinde ve 500 feeti aşan bir yüksekliğe sahip bir uçurumun yanında dikkate değer bir yapı mevcut. Bu yapı yerel taştan dev bloklarla inşa edilmiş bir platform. Çapı 150, yüksekliği 20 feet. Bu yapının bir yanında uçurum, diğer yanındaysa geçmişte 18 ile 20 feet derinliğe sahip olabilecek bir hendek bulunuyor.

LADRONE (MARIANA) GRUBU

Bu adalardaki kalıntılar kendilerine özgü bir karaktere sahip. Çoğunlukla yekpare taştan, tepesi düz, piramit şekilli sü-

Tagaarın Evleri, Tinian Adası-Mariana Takımadaları

Latte, Hinapsan Adası-Mariana Takımadaları

tunlardan oluşuyorlar; yarımküre şeklindeki taştan başlıkları dahil yükseklikleri 20 feet, taban alanlarıysa 10 feet kare. Bazılarının tepesinde taştan bir yarımküre bulunuyor, diğerlerinin durumunda ise bu taşlar sismik bir aktivite sonucu bulundukları yerden silkelenmiş gibi yerde yatıyor. Tinian Adası'nda bunlar sütunlar hâlinde dizilmiş.

Larrin Tarr Gill'in makalesinden alıntı: "Üçü, tasa'ları hâlâ sağlam kalacak biçimde devrilmiş; üçü tamamen parçalanmış ve iki tanesinin başlığı toprağın şiddetli bir sarsıntısıyla desteklerinden koparılmış gibi yatıyor. Tepesi düz piramit şekilli ve yarımküre taştan başlıklara sahip bu sütunların çevreleri tabanda 18 feet uzunlukta. Sütunların yüksekliği 11

feet, en üstte incelen çevreleri 15 feet'ten biraz uzun ve tepelerindeki başlıklar 5 feet yüksekliğe ve 6 feet kalınlığa sahip. Pürüzlü, sert tortul kayalardan yapılmış her sütunun ağırlığı 30 tona yakın; ilk hallerinde birbirlerinden 7 metre aralıkla yerleştirilmiş, iki paralel sıra sütundan oluşan yol 54 feet uzunluğa ve 10 feet genişliğe sahip.

Hilo'dan yaklaşık 30 mil uzakta bir tepe üzerinde Kukii adı verilen büyük bir harabe bulunuyor. Bu tepede, oraya taşınmış olanlar dışında hiçbir kaya yok. Tepesi düzeltilmiş ve kare hâlinde; bina ana yönlere göre yerleştirilmiş ve zemin döşeli. Aralarında 15-16 feet bulunan dik konumdaki iki kare taş blok, tam olarak doğuyu ve batıyı gösteriyor. Tepenin üst kısmı taraçalı ve taraçalar yontulmuş taşlarla desteklenmiş. Taşlar mükemmel kareler şeklinde; en küçüklerinin genişliği üç feetken, daha büyük olanlar da bulunuyor. Her taşın tüm kenarları düzeltilip parlatılmış, bu sayede taşlar birbirlerine mükemmel uyuyor. Aşağıdaki taraçaya ait destek duvarının 30 feetlik bir bölümü kısmen de olsa hâlâ ayakta. Batı tarafında zeminden yaklaşık 300 feet yüksekliğindeki tepenin zirvesine kadar uzanan bir merdiven bulunuyordu. Kona'da bir başka harabe bulunuyor."

MARQUESAS ADALARI

Marquesas Adaları'nda kayda değer bazı harabeler bulunuyor. Görünüşe göre kimse bunları inceleme gereği duymamış. Bu harabelerin burada bulundukları gerçeğinin şimdiye kadar hiç yayımlanmadığına inanıyorum.

Şimdiye kadar belirtilenler muazzam taş kalıntıların uzun bir listesi; yine de Güney Denizi Adaları'nda bulunabileceklerin yarısını bile saymış değilim. Bu kanıtlardan mantıklı bir zihin tek bir sonuca varabilir, o da şu: Dünya tarihinde bir zamanlar Pasifik Okyanusu'nda, tarih öncesi harabelerin bulunduğu tüm ada gruplarını kapsayan büyük bir kıta vardı. Bu büyük kıta oldukça gelişmiş bir medeniyete ev sahipliği yapıyordu. Bu kıta

Mu idi, yani insanoğlunun anayurdu. Adının Mu olduğu ve coğrafi konumu Hindistan, Uygur, Mısır, Mayax, Peru'dan; ayrıca Kuzey Amerika uçurum yerlilerine ait belgelerle doğrulanıyor. Bu devasa kalıntılar kıtanın, kırılmış beli ve ezilmiş gövdesiyle beraber batmayı reddeden, hazin ve yıpranmış parmakları.

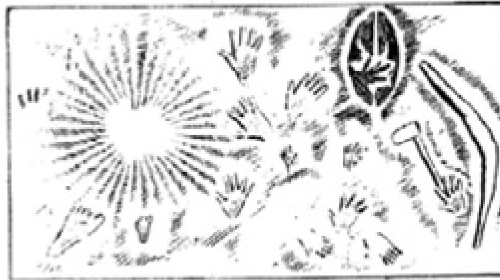
YENİ ZELANDA

Yeni Zelanda yerlileri olan Maoriler, uzak geçmişin efsaneleri ve gelenekleri yönünden çok zengin. Antik kutsal sembollerin birçoğu onların kültürlerinde de yer alıyor. Bunlar arasında en göze çarpanı köylerinin girişine diktikleri Tat, yani Totem Direği. Tat adını kullanarak Mısır dilini kullanmış oluyorum. Bu sütunlar Mayalar, İnkalar, Atlantisliler, Mısırlılar, Kaldeliler ve diğer antik halklar tarafından kullanılıyordu.

AVUSTRALYA

Avustralya antik belgeler, efsaneler ve gelenekler açısından oldukça yoksun görünüyor ve eğer Avustralya hakkındaki jeolojik çıkarımlarım doğruysa, bu hiç de şaşırtıcı değil. Kuzey kabilelerinin bumeranglarının üzerinde kabaca kazınmış hâlde geometrik şekiller bulunmuş.

Avustralya'da bulunan bir mağara resminde, dikkate değer

Tarih öncesi insanın sanatından bir örnek

üç öğe mevcut. İlki Ra, yani Güneş; ikincisi Mu'nun sembolü olan ve iki kez resmedilmiş 3 rakamı: sonuncusu ise bir balta. İngilizler Avustralya'ya ilk yerleştiklerinde, yerlilerin baltalardan haberleri yoktu. Şimdiye dek Avustralya yerlilerine ait

hiçbir efsane ve gelenek bulunduğunu duymadım.

Antik Polinezya'daki tapınak ve heykel kalıntılarının, ayrıca taş ocaklarındaki bitmemiş eserlerin taşlarına kazınmış bulunan sembolleri deşifre ve tercüme ettikten sonra; Güney Denizi Adaları arasında, özellikle de Polinezya olarak adlandırılan kısımda, Güney Denizi Adaları'nın eski medeniyetlerini, hakkında eksik de olsa kayıtlar bulunan daha yakın bir geçmişe ait başka bir medeniyete bağlayacak önemli gelenekler bulunacağını düşünmüştüm.

Güney Denizi Adaları'nda bulunan büyük taş harabeler, etnologlar için hep bir muamma olmuştur. Tümü bu bölgede bir zamanlar büyük bir medeniyetin bulunması gerektiğine ikna olmuş durumda; daha sonraysa "geçmiş zamanın gölgesi karanlığa büründü; yeni gün, medeniyetin şimdi dediği gibi, başlangıç, bundan sonra doğdu."

Beyaz Polinezyalıların ilk beyaz ırktan geldikleri yönünde teoriler üretilmekte ve bu teoriler Meksika, Orta Amerika, Hindistan ve Mısır gibi, dünyanın çeşitli yerlerinden belgeler ve geleneklerle desteklenmiş görünüyor. Orta Amerika ve Meksika'da, bu ülkelere yerleşen ilk insanların beyaz bir ırktan olduklarını söyleyen gelenekler bulunuyor. Harabeleri şimdi topraklara serpiştirilmiş hâlde yatan büyük mabetleri inşa etmiş olan Mayax Mayaları beyaz bir ırktı. Yucatan'da bulunan tapınak yazıtları bu insanların bu bölgeye Amerika'nın batısındaki topraklardan geldiklerini söylüyor. Polinezya, Amerika'nın batısında yer alıyor. Guatemala gelenekleri de Amerika'dan doğuya ilerleyen beyaz ırkı göz önüne seriyor.

Hint belgeleri bize Hindistan'ın orta kısımlarının (Deccan) ilk önce Mayalar adı verilen, Hindistan'a Burma üzerinden gelmiş beyaz bir ırk tarafından kolonize edildiğini ve bu insanların anayurdunun, doğan güneşe doğru bir aylık mesafede, yani Burma'nın doğusunda bulunduğunu

söylüyor. Böylece Amerika’ya gelenlerin batıdan, Hindistan’a gelenlerin ise doğudan geldikleri gösterilmiş oluyor. Bu, beyaz ırkın ilk yuvasının coğrafi olarak Amerika ve Asya arasında yer alan bir ülke olduğunun kesin bir kanıtı. Bu halklar arasında, dünya üzerindeki antik medeniyetlere ait olan benzerleriyle her yönden uyuşan bir Yaratılış efsanesine rastlıyorum. Ellis, “Polinezya Araştırmaları” Cilt I, sayfa 100: “Sandviç Adaları’nda (Hawaii) başlangıçta sudan başka hiçbir şey bulunmadığına dair bir gelenek bulunuyor. Büyük bir kuş yükseklerden inerek gelip denize bir yumurta bırakır, yumurta çatlar ve Hawaii doğmuş olur.”

Bu, tüm eskilerin paylaştığı kozmogoni. Tümü suyun dünyanın yüzünü örttüğünü ve yaşamın denize bırakılmış kozmik bir yumurtayla başladığını söylüyor.

SAMOA:

Samoalıların geleneklerine göre, “Başlangıçta tüm dünya su ile kaplıydı.”

Tufan: O’Brien, Güney Denizlerinin Esrarlı Adaları’nda şöyle diyor: “Polinezya genelinde, çok az kişinin sağ kurtulduğu evrensel bir sel ile ilgili efsanelere rastlanıyor.”

Adem ile Havva: “Polinezyalıların evrenin ve insanın kökeni hakkında oldukça kesin fikirleri vardı.”

HAWAİİ:

“Taaroa, kızıl toprak Araea’dan adamı yarattı ve onun burnuna soluğunu üfledi. Adamın kemiklerinden kadını yarattı ve ona Ivi adını verdi.” (Ivi, Polinezya dilinde Evey şeklinde telaffuz ediliyor.)

Kabil ve Habil: Bir Tonga geleneği “ilk adamın oğlunun, kardeşini öldürdüğünü” anlatıyor.

YENİ ZELANDA:

Maorilerin bir geleneği "ilk adamın oğlunun, kardeşini öldürdüğünü" söylüyor.

Babil Kulesi: "Fijilerde hâlâ, Fijililerin merakı ve Ay'da yaşayanlar olup olmadığını öğrenmek istemeleri nedeniyle inşa edilen devasa kulenin yeri görülebilir."

Polinezya Kozmogonisi-Tahiti: "Adı farklı takımadalarda farklı telaffuz edilen Taaroa, Tahiti kozmogonisinin babasıydı. Karısının adı Hina, toprak idi ve oğlu Oro dünyanın hâkimiydi. Hualine tanrısı Tane, Oro'nun erkek kardeşi ve dengiydi."

Bu çoğu eski halkın kozmogonisiyle benzerlik gösteriyor, özellikle de Teslis veya Üçlü Tanrılık inancına.

MİSTİK GÜÇLER

Dünyanın ilk medeniyetinin zamanında, günümüzde bilinmeyen anlaşılması güç birçok bilim mevcuttu. Bunlar, iki medeniyet arasındaki sürede kaybedildiler. Kitabı Mukaddes'te ve Popol Vuh'ta anlatıldığı üzere, eskilerin din adamlarının yanmadan ateşte yürüyebiliyorlardı. Güney Denizi Adaları halkının yanmadan kor taşlar üzerinde çıplak ayakla yürüdüklerine dair güvenilir tanıklar mevcut. Aynı şeye Hawaii'de de şahit olunmuş ve ben de bunun gerçekleştiğini Fiji Adaları'nda bizzat görmüştüm. Birkaç yıl önce, Samoa'da körlerin derileri vasıtasıyla gördüklerine dair bir haber yapılmıştı. Bilim insanları bu habere gülüp geçtiler, kamuoyuysa çoğunlukla bunu basit bir gazete hikâyesi, bir gezginin yalanı olarak değerlendirip küçümsedi.

New York World'den, aynı doğaüstü olayın gerçekleştiğinin Paris'ten bildirilmesi, sanırım aynı haber Samoa yerlilerinden geldiğinde karşılaşılan bilimsel alaylara bir yanıt niteliğinde. Makale şöyle:

“Yalnızca arkada göze sahip değilsiniz, aslında vücudunuzun her yanı bu gözlerle çevrili ve doğru eğitimle bunların tümü kullanılabilir. Bu sonuca, konu hakkında bir kitap yazmış olan Jules Romain’in deneylerine burada tanıklık eden birçok bilim insanı tarafından varılmıştır. Onlar, deri altında ocellelerin -merkezi sinir sistemine bağlı mikroskobik organların- bulunduğu ve bunların pasif durumdaki gözler olduğu konusunda Bay Romain ile hemfikir. İddiaya göre Bay Romain birtakım kişileri bu gözleri etkin biçimde kullanmaları amacıyla eğitmeyi başarmış. Bu kişiler gözleri bağlıyken bile renkleri ayırt edebiliyor ve okuyabiliyorlar. Bazıları yanakları ve parmaklarıyla görürken, bazıları burunlarını kullanıyor. Deneklerden biri dört yarda mesafeden bir şapkayı ayırt etmeyi başardı. Bu sonuçların, kişinin, hipnotizmayla ilgisi olmayan, büyük bir zihinsel konsantrasyon hâline sokulması sonucu başarıldığı iddia ediliyor. İlk deney yeterli sonuç vermemiş olsa da ikinci testler bazı deneklerin üç saatlik bir konsantrasyonun ardından gözleri bağlıyken oyun kartlarını ‘okuyabilme’ yeteneği kazandıklarını gösteriyor. Söylendiğine göre deneğin yeteneği yapılan her testle artıyor.”

Böylece körlerin derileri sayesinde görmelerinin sağlanabileceği bugün kanıtlanmış oluyor; fakat Samoalılar bunu binlerce yıl önce yapabiliyorlardı. Yukarıda bahsedilen gelenek ve efsaneler hayret verici ve ilk bakışta insanı şaşkına çevirebilir; zira bir kısmı son 300 yıl, çoğu son 200 yıla kadar dünyanın geri kalanından soyutlanmış hâlde yaşamış yerliler arasında, Yaratılış ve insanın tarihi hakkında Kitabı Mukaddes’te bulunanlarla birebir örtüşen efsane ve geleneklere rastlanıyor..

YUNANİSTAN:

İnsanoğlunun anayurdundan eski Yunan filozoflarının bazı yazılarında da bahsediliyor. M.Ö. 403 yılında, Öklid’in başkanlığında Yunan dilbilimciler Atina alfabesini düzenleyerek şimdiki hâline getirdiler. Günümüz Yunan

alfabesi, Mu’nun yıkımının efsanesini oluşturan Maya kelimelerinden oluşuyor. Yunan alfabesinin tercümesi şöyle:

YUNAN ALFABESİ

Yunan alfabesi, Cara-Maya kelimelerinden oluşan bir destan ve Mu’nun yıkımında yaşamını kaybeden atalarına ithaf edilmiş bir anıt niteliğinde. Eflatun’un Timeus Critias’ında kayıp kıta hakkındaki şu sözleri buluyoruz: “Mu Ülkesi’nin on halkı vardı.”

Proclus şöyle yazıyor: “Batı Toprakları’nın on halkı vardı.”

Burada insanoğlunun anayurdu hakkında yazmış iki Yunan filozofu görüyoruz. Biri kıtanın hiyeratik adını, diğeri ise coğrafi adını kullansa da; ikisi de on farklı kavmin var olduğunu ortaya koyuyor.

Düz yazıyla: Ağır kırılıyor sular düzlüklerin üzerinde. Al-

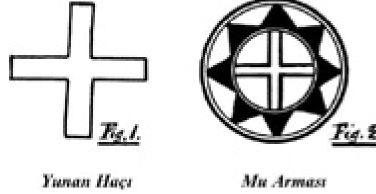
Yunanca	*Cara Maya.* Tercüme edilmiş anlamları
Alpha	*Al*, ağır; *páa*, kırılmak; *ha*, su
Beta	*Be*, yürümek; *ta*, -diği yer, mekân, düzlük, zemin
Gamma	*Kam*, almak; *ma*, ana, toprak
Delta	*Tel,* derin, dip; *ta*, -diği yer, vs.
Epsilon	*Ep*, engellemek; *zil*, kenar oluşturmak; *onom*, hortum
Zeta	*Ze*, vurmak; *ta*, -diği yer, zemin, vs.
Eta	*Et*, ile; *ha*, su
Theta	*Thetheha*, uzanmak; *ha*, su
Iota	*Io*, yaşayan ve hareket eden her şey; *ta*, -diği yer, zemin, vs.
Kappa	*Ka*, çöküntü, engel; *páa*, kırmak, engellemek
Lambda	*Lam*, batmak; be, gitmek, yürümek; *ta*, -diği yer, zemin, vs.
Mu	*Mu.* Mu
Ni	*Ni*, nokta, zirve, doruk
Xi	*Xi*, yükselmek, üzerinde belirmek
Omikron	*Om*, dönmek; *ik*, rüzgar; *le*, yer; *on*, çembersel
Pi	*Pi*, azar azar yerleştirmek
Rho	*La*, -e kadar; *ho*, gelmek
Sigma	*Zi*, soğuk; *ik*, rüzgar; *ma*, toprak, ana, vs.
Tau	*Ta*, -diği yer; *u*, dip, vadi, uçurum, vs.
Upsilon	*U*, uçurum, vs. ; *pa*, çukur; *zi*, soğuk; *le*, yer; *on*, çembersel
Phi	*Pe*, gelmek, vs. ; *hi*, çamur, kil
Chi	*Chi*, ağız açıklığı
Psi	*Pe*, gelmek, çıkmak, vs. ; *zi*, buhar
Omega	*O*, orada; *mec*, dönmek; *ka*, çöküntüler

Yunanca	Cara Maya	Serbest okuma
Alpha	Al-páa-ha	ağır kırılıyor sular
Beta	be-ta	düzlüklerin üzerinden uzanarak
Gamma	kam-ma	toprakları kaplıyorlar
Delta	tel-ta	alçak yerlerde, buralarda
Epsilon	ep-zil-on-om	engeller var, kıyılar oluşuyor ve girdaplar
Zeta	ze-ta	toprağa vuruyor
Eta	et-ha	su ile.
Theta	thetheha-ha	sular yayılıyor
Iota	io-ta	yaşayan ve hareket eden her şeyin üzerine
Kappa	ka-páa	engeller yıkılıyor ve
Lambda	lam-be-ta	batıyor toprakları
Mu	Mu	Mu'nun.
Ni	ni	yalnızca doruklar
Xi	xi	suların üzerinde beliriyor
Omikron	om-ik-le-on	hortumlar esiyor etrafta
Pi	pi	ve azar azar
Rho	la-ho	gelene kadar
Sigma	zi-ik-ma	soğuk hava. Önceleri
Tau	ta-u	vadilerin olduğu yerde
Upsilon	u-pa-zi-le-on	şimdi uçurumlar, soğuk derinlikler var. Çembersel yerlerde
Phi	pe-hi	çamur birikiyor.
Chi	chi	Bir ağız
Psi	pe-zi	açılıyor, buharlar
Omega	o-mec-ka	yükseliyor, yanardağ çöküntüleri de.

çak yerleri kaplıyorlar. Engellerin bulunduğu yerlerde kıyılar oluşuyor. Toprak su ile dövülüyor; sular yaşayan ve hareket eden her şeyin üzerine yayılıyor, temeller çöküyor ve batıyor toprakları Mu'nun. Suyun üzerinde yalnızca doruklar kalıyor; hortumlar yerlerini yavaş yavaş soğuk havaya bırakana dek esiyor. Daha önce vadilerin bulunduğu yerler artık büyük derinlikler, soğuk çukurlar. Çembersel yerlerde çamur yatakları oluşuyor. Bir ağız açılıyor, bundan buharlar çıkıyor, yanardağ çöküntüleri de.

Mu hiyeratik harfleriyle yazılmış Yunan Alfabesi

Bu, soldan sağa doğru okunacak şekilde yazılmış hâli. Eskiler, yazı yatay çizgiler hâlinde olduğunda genellikle sağdan sola doğru yazarlardı.

Yunan Haçı Mu Arması

YUNAN HAÇI’NIN KÖKENİ

Bilinen formuyla Yunan Haçı, arkeologlarımız için okunmaz olan bu kadar çok yazıtta yer alması nedeniyle, bilim insanları için her zaman bir esrar ve muamma olmuştur. Özellikle Yucatan ve Orta Amerika yazıtlarında görülür. Winter, “Guatemala” adlı çalışmasının 156. sayfasında şöyle diyor: “Quirigua ve Copan taşlarında da bulunmuş olan gizemli Yunan haçı sembolü, akademisyenler arasında oldukça fazla anlaşmazlığa neden olmuştur.” Görünüşe bakılırsa hiç kimse bu basit problemi çözemiyor.

1. resimdeki Yunan Haçı, Güneş İmparatorluğu Mu Kraliyet Arması’nın merkezinde yer alıyordu. Hiyeroglif Mu anadilinde bir deyim, yazılışıysa Uluumil (Ooloo’oom’il şeklinde telaffuz ediliyor). Tercümesiyse; “ülkesi, toprakları”, geniş anlamıyla “imparatorluğu” veya “krallığı.” Dolayısıyla, yer aldığı tüm yazıtlarda, başında ve önünde bulunan kelimeye göre bu deyişlerden birini temsil ediyor.

Yunan Haçı, Yunan alfabesi deşifremin doğruluğunu; Yunan alfabesi, haç deşifremin doğruluğunu; ikisi birden de Mu’nun -Güneş İmparatorluğu’nun- varlığını ve onun Yunanlıların anayurdu olduğunu kanıtlıyor.

V. BÖLÜM
KUTSAL MISIR YAZILARI-ÖLÜLER KİTABI

I. Bölüm'de Mısır Ölüler Kitabı'na değinmiştim. Bu kitap insanoğlunun anayurdunun, kayıp kıta Mu'nun, gerçekten de insanın ilk yaşam alanı olduğunu; diğer ülkelerin yalnızca gelişmiş bir merkezin, yani görülen ufkun ötesindeki topraklara koloniler kurmuş yüksek bir uygarlığa sahip Mu kıtasının yörüngesinde dönen uydulardan ibaret olduğunu kanıtlayacak birçok bilgi içerdiğinden; bu noktada Ölüler Kitabı hakkında birkaç söz söylemek bana yersiz gelmiyor.

Bu kutsal yazının bilinen genel adı "Ölüler Kitabı." Mısır hiyerogliflerinde bu ad, Permhru şeklinde yazılıyor. Mısır, bilimcilere göre per, "açığa çıkmak", hru, "gün" anlamına geliyor ve m de "den" anlamına gelen bir edat.

Fakat Mısırbilimciler (ejiptolog) bu kitabın adının kesin anlamı konusunda hemfikir değiller. Chapitres Supplementaires du Livre des Morts adlı eserinde Dr. Pleyte, ismin “günden öteye uzanan” şeklinde okunması gerektiğini söylüyor. Brugsch, Steinschrift und Bibelworth’un 257. sayfasında doğru anlamın “Gün ile akıp gidenin kitabı” olduğunu öne sürüyor. Lefebure, Maspero ve Renouf, okunuşun “Gün ile açığa çıkan” olduğunu söylüyorlar.

Bu büyük Mısırbilimciler fikir uyuşmazlığı yaşarken, hangi okunuşun doğru olduğuna kim karar verebilir? Bana kalırsa bu sorunun tek çözümü, kitabın aslında neden bahsettiğini ve bunun gerçekte ne anlama geldiğini göstermek; zira kitabı oluşturan yazıların tümü sembolik ve neyi temsil ettiklerini bilmek gerekiyor. Bu ise şimdiye dek hiçbir Mısırbilimci tarafından başarılamadı.

Ölüler Kitabı, Mısırlıların ve diğer tüm halkların atası olan ve Mu’nun yıkımında hayatını kaybeden sayısız insana ithaf edilmiş kutsal bir anıt. Bahsedilen “ölü”ler bunlar. Anayurda karşı duyulan bu sevgi ve bağlılık ile atalara hissedilen bu sevgi ve saygı, geçmişte ve günümüzde dünyada böylesine sık rastlanan “atalara tapınma”nın kökenini oluşturuyor. Biz de kendi aramızda bunun bir yansımasına sahip değil miyiz? Vefat edenlerin mezarlarına çiçekler bırakmıyor muyuz?

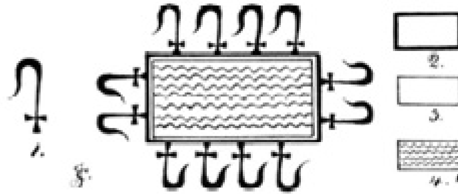
Mısırbilimcilerle Permhru’nun anlamı konusunda kesinlikle katılmıyorum. Per’in anlamı “öteye uzanmış”; her’in anlamı “gün” ve m ise Mu. Mısırbilimcilerin bir edat olarak tanımladığı m harfinin aslında bununla hiçbir ilgisi yok. Bu bir sembol, sembolik bir harf ve aynı zamanda Mu’nun adı; dolayısıyla Permhru, “Mu, günden öteye uzandı” anlamına geliyor. Bu, daha önce söylediğimle uyum gösteriyor. Ölüler Kitabı, Mu’nun yok oluşu sırasında hayatını kaybeden 64 milyon insana ithaf edilmiş kutsal bir anıt.

Doğuda, doğunun en yetenekli alimleriyle çalışarak geçirdiğim yıllar, Ölüler Kitabı’nda yer alan ezoterik anlamların birçoğunu öğrenebilmemi sağladı; çünkü unutulmamalı ki antik Hindistan ve Mısır öğretileri arasında yakın bir ilişki var. Yukarı Mısır, Hindistan’dan gelen Mayalar tarafından

kolonize edilmişti ve Maioo’daki yerleşimleri tamamlandığında bir grup Naacal “Yedi Kutsal İlhamlı Metin” öğretisini, dini ve bilimleri yaymak üzere Hindistan’dan ayrılarak Mısır’a gitmişti; dolayısıyla Hindistan’da edindiğim öğretilerin genel olarak Mısır için de geçerli olduğu görülebilir.

Ölüler Kitabı’nın ilk yaratıldığı tarih bilinmiyor; öte yandan, görünüşe bakılırsa kitabın ilk nüshaları yalnızca birkaç bölümden oluşuyordu ve kitap şimdi bildiğimiz hâle gelene dek üzerine eklemeler yapılmaya devam etti. Bu bağlamda Hindu kitabı Maha Bharata’nın bir benzeri olduğu söylenebilir, çünkü o da kısa bir kitap olarak başlamış ve zamanla büyümüştür.

Ölüler Kitabı’nın her bölümü doğrudan veya dolaylı olarak Mu’dan bahsediyor ve kitap, daha insanoğlu Mısır topraklarına ayak basmamışken Mu’yu temsilen kullanılan sembollerle dolu. Belirtildiği gibi Mu önce depremlerle parçalara ayrıldı, sonra da derinlerin alevleri arasında batarak, yanan bir uçuruma veya çukura gömüldü. Şimdi Ölüler Kitabı’ndan desenler alıp bunları deşifre ve tercüme edecek ve Ölüler Kitabı ile insanoğlunun anayurdu Mu arasındaki bağlantıyı göstermeye çalışacağım:

I. Desen

I. Desen: Ölüler Kitabı’nda bulunan bu bileşik sembol veya desen, Mu’nun yıkımını anlatıyor.

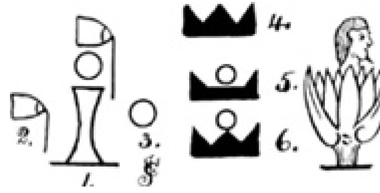
Alevleri temsil eden Mısır sembolü.

Anayurdun simgesi hiyeratik M harfi, aynı zamanda onun alfabetik ve geometrik sembolü ve Mu’yu temsil eden semboller arasında en sık kullanılanı.

Uçurum, havuz veya çukuru betimleyen antik bir sembol.

4. Bu havuz veya uçurumun alevlerle dolu hâli. Dolayısıyla desenin açılımı şu: "Mu bir ateş uçurumuna düştü, batarken alevler yükseldi ve onun her yanını sardı." Bu, ikinci şeklin, yani Mu'nun etrafını saran alevlerle gösterilmiş. Oldukça sık kullanılması sebebiyle en dikkat çekici sembollerden biri, üzerinde batmış bir güneş ve güneşin tepesinde ölü ve kapanmış bir lotus ile gösterilen sıradan bir sunak.

Bu bileşik sembol, Ölüler Kitabı'nın desenleri arasında defalarca görülüyor; dikkate değer bir noktaysa lotusun kitap boyunca her zaman ölü ve kapanmış hâlde resmedilmiş olması.

II. Desen

Bu ufak deseni deşifre ve tercüme edeceğim:

1. Klasik bir Mısır sunağı.

2. Mu'nun sembolü olan kutsal lotus çiçeği.

3. Işığı olmayan bir güneş, güneşin battığını ve ufkun ötesine geçtiğini temsil ediyor. Mu'nun altında yer alması, güneşin Mu'nun ufkunun altına indiğini gösteriyor. Güneş, ölü Mu'nun üzerinde sonsuza dek batmış hâlde. Her şey karanlıkta. Mu "karanlık bölge"nin içinde. Mu'nun sulara gömülmesinden önceki sembolü üç uçlu bir şekildi (4. resim) ve "Batı Toprakları"nı, yani anayurdu oluşturan üç kara parçasını temsil ediyordu.

Mu'nun batışından sonra coğrafi konumu "karanlık bölge" adını aldı ve bu hâliyle kıta, şeklin orta ucunun üzerine ışık saçmayan bir güneş yerleştirilerek betimlendi (6. resim). Zaman zaman orta uç tamamen çıkarıldı ve onun yerini ışıksız güneş aldı (5. resim).

Ölüler Kitabı'nın 81. bölümündeki süslemeyi Mısır bilimciler "bir lotus çiçeğinin içinden uzanan baş" şeklinde tanımlıyorlar.

81. kısmın son satırı şöyle: “Ben Güneşin Tarlaları’nda açmış saf bir lotusum.”

Bu desenin deşifre edilişi ise şu şekilde:

Baş, başlığından görüldüğü üzere bir Mısırlıyı, Mısırlıları temsil ediyor. Baş, lotustan dışarı uzanıyor. Lotus ise ölü ve kapanmış hâlde gösterilmiş. Bu desen de lotus, ölmüş olan Mu.

Tercüme edildiğinde ortaya şu sonuç çıkıyor:

“Mısırlılar Mu’dan, ölü ve artık var olmayan bir diyardan geldiler.”

Bu son satır, tüm bölümün en vurucu noktası.

“Ben saf bir lotusum” sözü, “Ben Mu halkının saf soyundanım” anlamına geliyor. “Güneşin Tarlaları’nda açmış” sözü de Güneş İmparatorluğu anlamında, bu da Mu’nun imparatorluk adı. Anayurt dilinde Mu, “ana, yurt, tarla, ülke, imparatorluk” ve “ağız” anlamlarına geliyordu.

Bu desenin serbest okuması şöyle olacaktır: “Ben saf soydan bir Mısırlıyım. Atalarım artık yitip gitmiş anayurt Mu’dan, Güneş İmparatorluğu’ndan geliyor.”

Yer darlığı Ölüler Kitabı’ndan başka desenleri deşifre etmeme izin vermeyecek. Sadece onlar bile büyük bir cildi doldurabilirdi. Tek bir not daha eklemek istiyorum. Bu da Mısır kaynaklı fakat Ölüler Kitabı’nda yalnızca kısmen yer alıyor. Mısırlılar dahil tüm antik halklar, ruhun başka bir bedende yeniden dirileceğine inanıyorlardı. Eski Doğu tabletlerimiz bize eskilerin, enerjilerin köken ve işleyişlerini anladıklarını ve bir enerjinin, doğa tarafından verilmiş görevini yerine getirdikten sonra zayıf düştüğünü, fakat ölmediğini bildiklerini gösteriyor. Bir enerji ancak bir element kadar ölümlü olabilir. Zayıf düşmüş bir enerji yenilenmek için oluştuğu kaynağa çekildikten sonra doğanın deposuna aktarılır ve doğanın yeni çağrısına kadar burada bekler. Eski tabletlerin bize söylediği bu.

İnsan ruhu, dünyayla bağlantı enerjiler arasında, Tanrı haricinde en güçlü olanı. İnsanın ruhu Mu diyarında, Batı Toprakları’nda beden bulmuştu. İnsan bedeni son uykusuna yattığında ve vücudu çürüdüğünde ruhu, beden

ile beraber ölmez; bunun yerine -eskilerin inancına göre- yeniden doğuşunu beklemek üzere beden bulduğu yere, Mu'ya döner.

Aşağı ve Yukarı Mısır'ın tek bir krallık hâline geldiği Menes'in zamanından, M.Ö. 2700'e kadar Mısır'da Doğu kültü ve Batı kültü olarak adlandırılan iki dini inanış bulunuyordu. Aşağı Mısırlıların inancına göre ruh yeniden dirileceği yere gitmek için batıya yol almalıydı. Yukarı Mısırlılar ruhun gökteki cennete ulaşmak için doğuya gitmesi gerektiğini iddia ediyorlardı. İki kült de ruhun, atalarının Mısır'a gelmek için izledikleri yolu kullanarak yeniden doğuş yerine gitmesi gerektiğini öne sürüyordu. Sözü geçen inançlara bakıp profesyonel Mısır bilimcilerin bu zıt kültler hakkındaki teorilerini okuduğunda insan kendisini gülmekten alamıyor; çünkü şimdiye dek bu iki kültün kaynağını ve sebebini açıklayabilecek tek bir Mısır uzmanı bulabilmiş değilim. Yine de bu problemin çözümü, şimdiki açıklamanın da göstereceği gibi çok basit.

Aşağı Mısır'a anayurttan yerleşim, Mayax ve Atlantis üzerinden gerçekleşmişti ve bu iki yer de Mısır'ın batısında bulunuyordu; dolayısıyla Aşağı Mısır'dan, atalarının geldiği yolu takip ederek yeniden doğacağı yere gidecek bir ruh batıya dönmeliydi. Yukarı Mısırlılar, anayurttan Mısır'a, Burma ve Hindistan üzerinden gelmişlerdi. Bu ülkelerin ikisi de Mısır'ın doğusunda yer alıyor; yani Yukarı Mısırlıların ruhları, yeniden doğacakları yere atalarının geldiği yolu kullanarak ulaşmak için doğuya dönmeliydiler. Dolayısıyla, bunu fark etmeleri yüzlerce yıl almış olsa da iki kültün de haklı olduğu görülüyor.

Donald A. Mackenzie'nin sözleriyle; "İki antik Mısır inanışının; aslen batıda yer alan bir cennete inanan Osiris kültüyle, cennetin doğuda bulunduğuna inanan güneşe tapanlar kültlerinin birleşimi. Tanrısallaştırılmış antik bir kral olan Osiris, batı kültünün tanrılarıyla özdeşleştirilmişti. Bu iki kült arasındaki ilk anlaşmazlıklara, M.Ö. 2700 yılına kadar uzanan mezar yazılarında rastlanıyor."

Tüm Mısır bilimciler gibi, Mackenzie'nin semboloji konusundaki bilgisi de oldukça yetersiz. Hepsi sembol ile bunun temsil ettiği şeyi ayırt etmekte güçlük çekiyor. Eskilerin Tanrı'nın her özelliği için özel bir sembol

kullandıklarını; güneşin ise Tanrı'nın tüm özelliklerinin kolektif bir sembolü olduğunu, dolayısıyla da bizzat Tanrı'yı temsil ettiğini unutuyorlar.

Yukarı Mısırlılar, Mackenzie'nin dediği gibi güneşe tapanlar değillerdi. Ra, yani güneş, bu insanların kolektif Tanrı sembolüydü. Tanrısallığı simgelediği için Ra adına tapınaklar inşa ediliyordu, tıpkı günümüzde haçın İsa'yı temsil etmesi gibi.

Bir sembol, temsil ettiği kavrama yakınlaştıran; ona odaklanmayı, yakın hissetmeyi ve onu zihinde canlandırmayı kolaylaştıran, samimi bir hatırlatmadır. Sembollerin kullanımıyla dışarıdan gelen düşüncelerin çoğu uzaklaştırılabilir. Sembol, daha yoğun bir konsantrasyona imkân tanır.

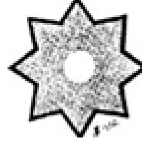
Mackenzie, Osiris'in antik bir kral olduğunu iddia ediyor. Hangi halkı yönettiğini belirtmese de kastettiği halk Mısırlılar olmalı. Eğer öyleyse yine yanılıyor, zira Thoth Sais'te ilk Aşağı Mısır kolonisini kurduğunda Osiris dinini öğretiyordu ve bu, çeşitli papirüslerin gösterdiği gibi 16 bin yıl önceydi. İki farklı kaynakta Osiris'in 18 bin veya 20 bin yıl önce Atlantis'te yaşadığının ve büyük bir din adamı -bir üstat- olduğunun belirtildiğini görüyorum.

İki Mısır kültü, insanın dünya üzerinde ortaya çıktığı yerin Mu olduğuna ve Mu'nun Pasifik'te yer aldığına başka bir inandırıcı kanıt sağlıyor. Kıtanın coğrafi konumu bu sayede Burma'nın doğusu ve Mayax'ın batısı, dolayısıyla Pasifik Okyanusu olarak kesinlik kazanıyor.

Anayurdun yıkımı dini törenlerde de anılıyordu. Bir adayın ikinci mertebeye yükselişi, kendisine atalarının ve sevgili anayurdunun başına gelenleri hatırlatmak, ayrıca ruhunun yeniden doğmak için nereye gitmesi gerektiği hakkında bir ipucu vermek için, adayın sembolik olarak bir ateş havuzuna batırılması ile gerçekleşiyordu. Buna Ölüler Kitabı'nın 22. bölümünde şu sözlerle değiniliyor: "Ben geliyorum, ateş gününde kalbimden geçeni yerine getiriyorum, alevleri onlar daha parlar parlamaz söndürerek."

Belgeler hakkındaki kısmı sonlandırmadan önce, Pasifik Okyanusu'nu çevreleyen tüm bölgelerden benzer kayıtlar göstermenin doğru olacağını düşünüyorum. Bu, okuyucunun durumu ve gerçekleri tamamıyla

kavramasına yardımcı olacak. Öncelikle sekiz ışınlı güneşi, yani Güneş İmparatorluğu Mu'nun Kraliyet Arması'nı ele alacağım.

Mu'nun kraliyet arması.

Bu özel tasarım, İngiliz Kolombiya'sında yaşayan bir Kootenay Kızılderilisi'nin elbisesinde bulundu. Başka bir Kootenay Kızılderilisi'nin elbisenin kenarları, "batık Mu" sembollerinden biriyle süslenmişti. Güneş sembolünü taşıyan kıyafet siyahtı; güneş soluk sarı, ışınların uçları soluk çivit mavisi ve ışınların uçlarıyla güneş arasındaki kısım kızıla çalan soluk pembe renkteydi. Kuzey Amerika'nın kuzeybatı kesimlerindeki yerliler arasında ünlü totem direkleri görülüyor.

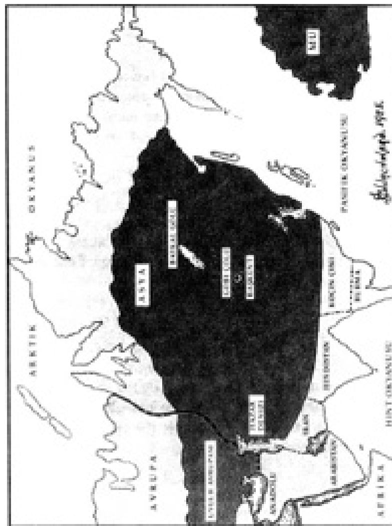
Sık, karışık tropik bitkilerden oluşmuş devasa, balta girmemiş bir orman Yucatan'ın güney kısmını kaplıyor ve Guatemala'ya kadar uzanarak bu ülkenin yarısını örtüyor. Chipas ve Tabasco'ya yayılıyor ve Honduras'a kadar devam ediyor. Bu büyük orman hiç de ilkel değil, çünkü bir zamanlar burası büyük şehirler ve işlenmiş topraklarla doluydu. Artık geçit vermez durumdaki bu yaban bölgede harabeler, büyük, heybetli harabeler yer alıyor ve eğer bu engin tropik ormanın kıyısında yaşayan Kızılderililerin -Copan ve Quiriguaların- öykülerine kulak verecek olursak, bunlar ormanın derinlerinde saklı, beyaz adamın erişiminden uzakta yatan daha da büyük kalıntıların örneklerinden başka bir şey değil.

Şahsen ben Kızılderililerin öykülerinin gerçekliğine inanıyorum, çünkü harabelerden batıl bir dehşetle bahsediyorlar ve bu da öykülerine inandırıcılık katıyor. Kızılderili hikâyelerin ötesinde, bu hikâyeleri doğrulayan Mısır belgeleri mevcut. Bu orman, "toprağın üzerinde yuvarlanan devasa tufan dalgaları tarafından" harabeye çevrilen ve "neredeyse tüm halkını kaybedip" geçilmez kılınan "ötedeki ülke"nin bir parçası.

Bu medeniyet 11.500 ile 11.750 yıl arası bir süre önce, bölgenin etrafından ve altından geçen gaz kuşaklarının alevlerle

Orta Amerika, Qurigu’daki Bir Obelisk

James Churchward tarafından çizilmiştir
Büyük Uygur İmparatorluğu’nun Haritası

şekillenmesi ve bölgedeki dağın yükselişi sırasında, Atlantis’in batışından kısa bir süre önce tamamen ortadan kalktı ve şehirleri harabeye

döndü. Mısırlıların, böylesine yıkıcı bir felaketten sonra ülkenin “geçit vermez” olduğunu söylemeleri, şüphesiz durumu tarif etmenin hafif bir yolu.

Honduras, Copan’da; Guatemala, Quiruga’da; Salvador, Opico ve Cirraca-Mecallo’da devasa, tarih öncesi yıkıntılar yer alıyor. Tüm bu yıkıntılarda Mu ile ilgili semboller bulunuyor. Quirigua’da kayda değer bazı dikilitaş veya anıtlar bulunuyor. 13 taneler ve üzerlerine kazınmış sembolik insan figürlerinin başlarında anayurda bağlılıklarını gösteren üç uçlu taçlar var. Bu dikili taşların tümünün, çeşitli krallık hanedanlarına ait olduklarını gösteren farklı bir totem sembolleri var. Antik hanedanların her birinin farklı bir totemi vardı: Fil, Kaplan ve Yılan gibi. Dolayısıyla, Kuzey, Orta ve Güney Amerika’nın batı kısmı boyunca bulunan ve bize Mu’nun anayurtları olduğunu söyleyen kesintisiz bir belgeler zinciri mevcut.

Güney Denizi Adaları yerlileri arasında ve bu küçük toprak parçalarında yatan harabelerin taşlarındaki sembollerden bahsettim. Daha sonra Güney Pasifik’ten Yeni Zelanda’ya geçtim, yani okyanus etrafındaki çemberi tamamlama işi Asya’ya kalıyor. Burma ve Hindistan, Mu hakkında belgelerle dolu ve daha önce de gösterdiğim gibi bu belgelerin tümü Amerika’da bulunanlarla birebir örtüşüyor.

Sanırım sembollerin bile tek başına kanıtladığı Mu’nun insanoğlunun anayurdu olduğu gerçeğini en şüpheci akla bile kabul ettirmek için tek gereken Uygur belgeleri. Uygur, doğu yarısını yok eden Kitabı Mukaddes’teki “Büyük Tufan” zamanında, Mu’ya ait koloni imparatorlukları arasında en önemlisiydi.

Çin efsaneleri Uygur İmparatorluğu’nun yaklaşık 17 bin yıl yıl önce gücünün doruğunda olduğunda söylüyor. Bu tarih, coğrafi kanıtlarla da uyuşuyor. Uygur İmparatorluğu güçlü kollarını Pasifik Okyanusu’ndan Orta Asya’ya ve Kızıl Deniz’in ötesinden Doğu Avrupa’ya kadar uzatmıştı. Bu, İngiliz adaları Kıta Avrupasından ayrılmadan önceydi.

Uygur İmparatorluğu’nun güney sınırı, Cochin Çin’i (Güney Hindistan’da Kerala eyaletine bağlı bir şehir), Burma, Hindistan ve Pers ülkesinin kuzey sınırlarındaydı. Bu, Himalayalar ve diğer Asya dağları

yükselmeden önceydi. Kuzey sınırları Sibirya'ya kadar uzanıyordu, fakat ne kadar içlerine uzandıklarını söyleyen hiçbir belge yok. Sibirya'nın güney kısımlarında şehirlerinin yıkıntıları bulunmuş durumda.

Zamanla Uygurlar, çok eski bir Hint belgesinde bahsedildiği gibi, Hazar Denizi'nin batı ve kuzey kıyıları boyunca ilerleyerek Avrupa'ya uzandılar. Buradan devam ederek Orta Avrupa üzerinden batı sınırlarına, İrlanda'ya ulaştılar. Kuzey İspanya'ya, Kuzey Fransa'ya ve Balkanların içlerine yerleştiler. Yakın zamanda Moravia'da yapılmış arkeolojik keşiflerde bulunan kalıntılar Uygurlara ait ve etnografların, insanoğlunun Asya'da ortaya çıktığı yönündeki teorilerini dayandırdıkları kanıtlar Avrupa'da ilerleyen Uygurların bıraktığı izlerden oluşuyor.

Uygurların tarihi, Arilerin tarihidir. Etnografların Ari olarak sınıflandırdıkları beyaz ırklardan bazıları, tamamen farklı bir kolonileşme yoluna ait. Uygur İmparatorluğu'nun başkenti Gobi Çölü'nde, şimdi Khara Khota'nın bulunduğu yerdeydi. Uygur İmparatorluğu'nun zamanında Gobi Çölü oldukça bereketli topraklara sahipti.

Uygurlar kültür ve medeniyet yönünden çok ileri bir seviyeye ulaşmışlardı. Astroloji, madencilik, tekstil, mimari, matematik, tarım, edebiyat ve tıp alanında bilgiliydiler. İpek, metal ve tahta üzerine dekoratif işlemeler konusunda uzmanlaşmışlardı. Tüm bunlar Mısır tarihinin başlangıcından önceydi.

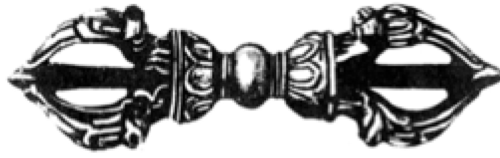

American Weekly'nin izniyle

Bir Uygur kraliçesi (solda) ve refakatçisi

Uygur İmparatorluğu’nun yaklaşık yarısı Mu batmadan önce, geri kalanıysa Mu’nun batışından sonra yok oldu. Profesör Kosloff, Khara Khota’da yerin 50 feet altında bir mezar ve içinde olağanüstü hazineler buldu ve hiçbir şeye dokunmasına veya bunları dışarı çıkarmasına izin verilmediği için bu eserleri fotoğraflayarak belgeledi. American Weekly’nin izniyle bu fotoğraflardan birkaçına erişmeyi başardım ve bunlardan ikisini deşifreleriyle beraber burada yayımlıyorum. Sanırım bu fotoğrafların 16 bin yıl ile 18 bin yıl önceye ait bir zamanı temsil ettikleri düşüncemde yanılmıyorum.

Bu fotoğraflar sembolik; çeşitli kaynaklar bize bunların kim olduklarını, ne olduklarını söylüyor. İpek üzerine yapılmış bu resimler, bir kraliçeyle refakatçisini oturur konumda tasvir ediyor. Kraliçenin sembollerinden bahsedeceğim. Başındaki üç uçlu tacın merkezinde, üç set ışın saçan olan bir disk bulunuyor. Gövdesinin arkasında geniş bir disk, yani güneş yer alıyor. Başının arkasında daha ufak başka bir disk var, bu da ikincil başka bir güneş. Büyük olan disk Mu’yu, küçük olan ise Uygur Koloni İmparatorluğu’nu temsil ediyor. Yalnızca yarısından güneş ışınları çıkan tacı, koloni imparatorluğun armasını gösteriyor. Sol elinde tuttuğu hükümdarlık asası üçlü çatal şeklinde; üç ucu anayurdun rakamını veriyor.

Uygur hükümdarlarının taşıdığı asa. Buradaki, Kraliçe’nin elinde görülenden daha yakın bir tarihe ait. İkisinde de üç uçlu çatal form göze çarpıyor.

Tahtı anayurdun çiçek sembolü olan açmış kutsal lotus şeklinde; kraliçe, anayurt Mu’nun dizine oturmuş ve onun sayesinde dik durmuş hâlde betimlenmiş. Refakatçisinin asası yok, ışınları olan bir güneş yerine de bir küre taşıyor. Onun tacı da anayurdun rakamını veriyor.

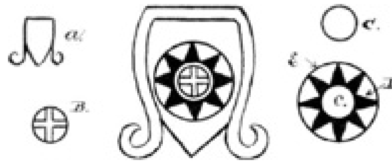
Kosloffun çeşitli hükümdarlık asalarıyla ilgili fotoğrafları vardı. Bu çizimdeki, kraliçenin elindekinden farklı bir motifte ve daha yakın bir tarihe ait olsa da sembolik olarak anlamı aynı: Üç parçaya ayrılmış ucu anayurdun rakamsal değerine karşılık geliyor.

Böylece Asya, Amerika, Güney Denizi Adaları ve Yeni Zelanda sembollerinin anlattıkları hikayede hemfikir olduklarını görüyoruz. Yaşlı atalarımız mezarlarından çıkıp, Mu topraklarında başlarından geçeni kendi ağızlarından bize anlatmadıkları sürece, bu kanıtlardan daha kesin ve ikna edici bir şey olabilir mi?

IV. BÖLÜM
GÜNEŞ İMPARATORLUĞU MU

Eskileri araştıran çoğu kişi, antik kral ve imparatorların “Güneşin Oğlu” unvanını aldıklarına dikkat etmiştir. Yine de kimse, bu hükümdarların gökteki kürenin oğulları olduklarını iddia ettikleri varsayımı haricinde, aynı unvanı almalarının sebebini açıklayamıyor.

Mu Kraliyet Arması

Bu unvanın alınmasının gerçek sebebini bulmak için dünyanın ilk krallığı ya da imparatorluğunun, yani Güneş İmparatorluğu’nun zamanına dönmemiz gerekli. Bu imparatorluk insanoğlunun anayurdunda kurulmuştu ve kendi armasına sahipti.

MU KRALİYET ARMASI

Güneş İmparatorluğu Mu’nun Kraliyet Arması rast gele oluşturulmuş değildi, deşifre ve tercümelerin de göstereceği gibi her üzerindeki her çizginin ayrı bir anlamı vardı.

Bu kalkanın şekli Mu hiyeratik alfabesindeki harflerden biri olan M şeklinde. Bu, ülkenin sembolik harfi olmak dışında aynı zamanda gerçek adıydı, zira M harfi, Mu dilinde “Mu” ve “Moo” şeklinde telaffuz ediliyordu.

Bu hiyeroglif armanın merkezini oluşturuyor ve yazılışı U-Luumil (Oo-loo-oomil), tercümesi ise “İmparatorluğu.”

Motifi kuşatan çember, güneşin bir resmi; dolayısıyla bu bileşik sembolün anlamı “Güneş İmparatorluğu.” Kalkanın eklenmesi ile bu “Güneş İmparatorluğu Mu” hâlini alıyor.

Güneşin sekiz ışını ana ve ara yönleri temsil ediyor ve bu ülkenin tüm dünyaya hâkim olduğunu gösteriyor.

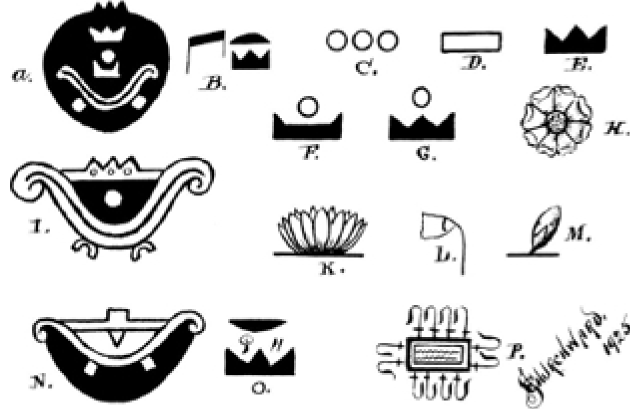
Işınları kuşatan çember evrenin bir sembolü. İnsana uygulanmış bu evren, insanın evreni, yani dünya. Dolayısıyla onun ışığı ve etkisinin tüm insanlığa yayıldığı bir kez daha belirtilmiş oluyor.

Böylece Mu kraliyet arması bize, dünya üzerindeki tüm insanların onun yönetimi altında olduğunu anlatıyor. Mu, tüm dünyanın efendisiydi. Bu bilgi, Mu’nun “Hükümdar” olarak anıldığı Codex Cortesianus ile de doğrulanıyor. Gelenekler, Mu bir imparatorluk hâlini aldığında başrahibin hükümdar olarak seçildiğini söylüyor. Başrahip dini öğretilerde Tanrı’yı temsil ediyordu. Ra adı verilen güneş, Tanrı’yı simgeleyen kolektif ve en önemli semboldü. Dolayısıyla güneş, “Kralların Kralı”nın sembolüydü. Kral olarak seçilen başrahip, kralın simgesi olan Ra -güneş- unvanını alırdı. Bu unvana ülkenin adı eklenirdi, yani kralın tam unvanı Ra Mu, yani Güneş Mu idi.

Böylece ülkeye yeni bir isim daha eklendi ve ülke “Güneş İmparatorluğu” adını aldı. Güneş İmparatorluğu’nun ne zaman kurulduğu bilinmiyor. Onun yönetimi altındaki imparatorluk ve kraliyetlerin izi 35 bin

yıl önceye kadar sürülebiliyor, dolayısıyla Güneş İmparatorluğu’nun 35 bin yıldan çok daha eskiye dayandığı bilinse de ne kadar eskiye olduğunu kimse söyleyemez. Bu binlerce yıl olabileceği gibi, on binlerce yıl da olabilir. Bize bu konuda en ufak bir ipucu verecek hiçbir eski belge, yazıt veya gelenek bulunamadı.

Görünüşe göre Mu kolonileri, yeterince genişleyip kendilerini yönetecek hâle geldiğinde, imparatorluk veya krallıklar hâline geliyor, fakat anayurda bağlı kalmayı sürdürüyorlardı. Bu sayede tüm dünya, tek bir merkezden yönetilen büyük bir aile hâline geliyordu. Bir koloni, bir krallık veya imparatorluğa dönüştüğünde Mu hanedanının bir üyesi veya muhtemelen bu göreve atanmış biri ülkenin ilk kralı oluyordu. Bu göreve atandığında yeni kral Güneşin Oğlu unvanına hak kazanıyordu. Bu, onun gökteki Güneş’in oğlu olduğu anlamına gelmiyor; onun Güneş İmparatorluğu’nun Güneş Hanedanı’nın oğlu veya Güneş İmparatorluğu’nun Oğlu olduğunu gösteriyordu. Yeni kralın arması da güneşti, fakat kralın anayurda bağlı veya onun bir parçası olduğunu belirtmek için kürenin yalnızca yarısı ufkun üzerinde, ışıklar saçar hâlde betimleniyordu.

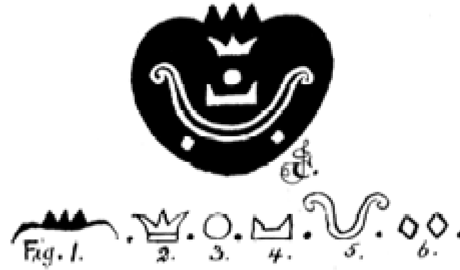
Antik yazı ve kayıtlarda kullanılan, Mu ile ilgili semboller

Antik Hintli tarihçi Valmiki, Mayaların Hindistan’daki çalışmalarından bahsederken şöyle diyor: “Güneş ufkun üzerine yükselmeden önce.” Yani, Hindistan kolonisi bir imparatorluğa dönüşmeden önce.

Deccan, Hindistan’daki Maya kolonisi bir krallığa dönüştüğünde ilk kral Ra Ma adını almıştı. Arması yalnızca yarısı ufkun üzerinde gösterilen doğan güneşti. O da Güneşin Oğlu unvanını almıştı.

Udipoor’un şimdiki mihracesinin Ra Ma’nın soyundan geldiği söylenir. Eğer bu doğruysa, ataları 30 bin yıldan daha uzun bir zaman öncenin krallarıydı. Bu durumda şüphesiz dünyanın en eski hanedanına ait oluyor. Doğan güneş günümüzde de çeşitli ülkelerin bayraklarında görülüyor. Bunların arasında Japonya, Pers (Eski İran) ve bazı Orta Amerika cumhuriyetleri de var.

Eskiler, doğan ve batan güneşleri ayırt etmek için; doğan güneşi ışınlarıyla beraber, batan güneşiyse ışıksız, yalın bir disk veya küre biçiminde resmederlerdi. Güneş İmparatorluğu vakitsiz bir sonla karşılaştıktan sonra, anayurtla ilgili konularda güneş hep batan hâliyle gösterildi.

Antik yazılarda kullanılan Mu ile ilgili semboller

A. Bu Mu’nun, yani Batı Toprakları’nın batışını anlatan bir Maya deseni.

Deşifre ve Tercümeler: *1. Şekil.* Sembolün üzerindeki üç uç, Mu’nun sembolik rakamına işaret ediyor, dolayısıyla bu şeklin altında yer alanlar Mu hakkında.

2. Şekil. Üç uçlu taç, Güneş İmparatorluğu Mu’nun imparatorluk tacı.

3. Şekil. Işık saçmayan güneş, Mu’nun karanlık bölgede olduğunu gösteriyor.

4. Şekil. Bu şekil Mu’yu batmış ve karanlıklar içinde resmediyor; “yalnızca zirveler veya uçlar görünüyor.”

5. Şekil. Bu, çukur, havuz veya derinlik anlamına gelen eski bir sembol.

6. Şekil. Bunlar, Mu ile beraber ateş çukuruna çekilen diğer iki Batı Toprağı'nı simgeliyor.

Serbest okuma: "Güneş İmparatorluğu Mu bir uçuruma düştü; artık güneş tarafından aydınlatılmadığı karanlık bir bölgede. Diğer Batı Toprakları da onunla beraber söndü. Onun tacı artık dünyayı yönetmiyor." Hiyeroglifin kendisi de alışıldık uçurum formunda tasvir edilmiş.

B. Hiyeratik yazıda "Mu, Batı Toprakları" anlamına geliyor.

C. Anayurt'un rakamı olan üç. Ülkenin rakamsal sembolü.

D. Anayurt alfabesindeki hiyeratik M harfi. Aynı zamanda bir geometrik şekil. Bu, Mu'nun hem alfabetik hem geometrik sembolüydü.

E. Üç uçlu bu geometrik şekil, Mu'nun coğrafi konumunu gösteren sembolüydü.

F. Mu'nun, sulara gömülmesinden sonra kullanılan sembolü.

G. F ile aynı anlamda. Bazen biri, bazen diğeri kullanılırdı.

H. Klasik şekliyle bir lotus. Mu'nun sembolik çiçeği.

I. Batı Toprakları'nın batışını anlatan bir Maya deseni.

K. Mu'yu temsil eden başka bir lotus çizimi.

L. Kapanmış ve ölü bir lotus. Mu'nun artık var olmadığını temsil ediyor.

M. Süs amaçlı kullanılan bir lotus filizi.

N. Kui diyarının batışını anlatan bir Maya deseni.

O. "Kui Diyarı" anlamına gelen hiyeratik bir yazı. *P.* Mu'nun yıkımını temsil eden bir Mısır deseni.

VII. BÖLÜM
MU MEDENİYETİ'NİN YAŞI

Mu medeniyetinin 50 bin yıldan önceye dayandığını belirtmiştim. Şimdi bu tarihi hangi temele dayandırdığımı görelim:

Le Plongeon, Kral Can'ın en büyük oğlu ve aynı zamanda başrahip olan Cay'ın, Chichen Itza, Yucatan'daki anıt mezarında on iki başlı bir yılan oymasıyla, bu yılanın Can hanedanından önce 18 bin yıl boyunca hüküm sürmüş on iki Maya hanedanının sembolü olduğunu anlatan bir kitabe buldu.

Son Kral Can'ın 16 bin yıl önce yaşamış olduğu Troano Elyazması ile kanıtlanıyor. 16 bine 18 bin eklediğimizde, kralların 34 bin yıl önce Mayax'a hüküm sürdüklerini görüyoruz. Can hanedanının ne kadar sürdüğü bilinmiyor. Öte yandan, bu hanedandan gelen en az altı kral vardı ve bir düzineden fazla kral olması da mümkün; dolayısıyla ilk Mayax kralının tahta çıkışından bu yana 35 bin yıl geçtiğini söylemek mantıksız ol mayacaktır. Mayax, Mu'nun ilk koloni imparatorluklarından biriydi ve varlığına basit bir yerleşim olarak başlamıştı. Böyle esaslı bir değişim

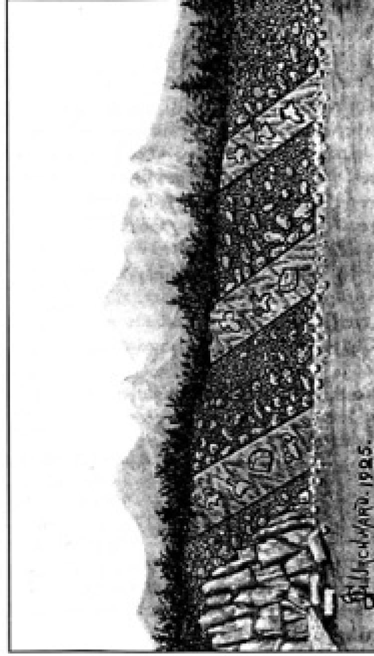
zaman almış olmalı, yani Mu medeniyetinin 35 bin yıldan çok daha eskiye dayanıyor olması gerekli.

Bu on iki kral hanedanının 18 bin yıl hüküm sürmüş oldukları, Çin kitabı Tchi tarafından doğrulanıyor. Japonya'da da on iki kral hanedanının 18 bin yıl önce hüküm sürdüğüne dair belgeler var. Ayrıca eski bir Hint tableti de saltanatlarının toplamı 18 bin yıldan uzun süren on iki kral hanedanından bahsediyor. Aynı bilgi antik bir Hint elyazmasında da geçiyor. Bu kayıtların haricinde Hindistan ve Çin'de sayısız efsane toplam saltanatları 18 bin yıldan uzun süren on iki hanedanı anlatıyor. Öte yandan, Chichen Itza kitabesi dışındaki belgelerin hiçbiri bu hanedanların nerede hüküm sürdüğü konusunda en ufak bir ipucu vermiyor.

Mısırlı rahip ve tarihçi Manetho, papirüslerinden birinde şöyle yazıyor: "Atlantis Bilgeleri'nin hükümdarlığı 13.900 yıl sürdü." Atlantis 11.500 yıl önce sulara gömülmüştü. 11.500'e 13.900 eklediğimizde Atlantis'in yaklaşık 25.000 yıl önce krallar tarafından yönetildiğini görüyoruz. İlk Atlantis kralı 24.500 yıl önce, ilk Mayax kralı ise 34.000 yıl önce tahta çıkmıştı. Bu ikisi arasındaki fark 8.500 yıl. Aynı farkın ilk Mu imparatoru ile ilk Mayax kralı arasında da bulunduğunu varsayarsak, Mu'nun 50.000 yıldan daha uzun bir süre önce ihtişamının doruğunda olduğunu söyleyebiliriz.

Bilim dünyası bunun yalnızca tahmin olduğunu söyleyebilir, bu durumda biz de jeolojiyi yardımımıza çağıralım ve John Tyndall'ın dediği gibi, "işin özüne inelim."

Büyük Manyetik Felaket'i takiben dağların oluşması ne za-

James Churchward tarafından çizilmiştir. Antik Şehir Smyrna'dan (İzmir) bir yol kazısı. Deniz seviyesinden
500 feet yüksekte, dağlar oluşmadan önce üç medeniyet bulunuyordu.

man gerçekleşti? Eğer jeolojinin mitlerine inanacak olursak, bazıları yüz binlerce, bazıları milyonlarca yıl önce demeliyiz. Şimdi size dağlar yükselmeden, bazıları dünyanın yüzünde tek bir dağ belirmeden binlerce yıl önce var olmuş yedi medeniyet göstereceğim. Jeolojiye göre Mu kökenli bu medeniyetleri Mu medeniyetinin çağının yüz binlerce yıl önce başladığını düşündürmeli. Oysa durum böyle değil ve jeoloji, alışıldığı üzere yanılıyor.

Smyrna'da (izmir), deniz seviyesinden 500 feet yüksekte üzerleri bir kum, çakıl ve kaya tabakasıyla örtülmüş, birbiri üstünde yer alan üç medeniyet görülebilir. Bu medeniyetler yatay değil, resimde de görülebileceği gibi 45 derecelik bir açıyla yatıyorlar. Bu uygarlıklar dağın yamacını takip eden bir açıyla yatıyor olmasa, bilim insanlarımız bunların bir tepe üzerine inşa edildiklerini ve yükselmediklerini öne sürebilirlerdi. Oysa açıları, dağlar yükselmeden önce var olduklarının kanıtı. Peki bu medeniyetler ne kadar eski? Bunun cevabını bilim dünyasına bırakıyorum; Anadolu'daki bu dağların yaşlarını söylemeyi de.

Niven, Mexico City’nin 29 mil kuzeyinde, birbirinin üzerinde kum, kaya ve çakıl tabakalarıyla ayrılmış hâlde gömülü üç medeniyet keşfetti. Bu şehirler deniz seviyesinin 1.000 mil üzerinde ve denizle aralarında, yükseklikleri 5 bin ile 15 bin feet arasında değişen dağlar var. Buradaki kayaların izini Meksika’nın batı kıyısındaki bir kaya oluşumuna kadar takip ettim. Kayaların kaynağı ile şehirler arasındaki en alçak dağın yüksekliği 5 bin feet.

Kalabalığın bu şehirlerin sokaklarını arşınladığı antik zamanlarda, okyanus bu kayaların yontup son dinlenme yerlerine savurmak için dalgalarını 5 bin feet yükseğe mi uzatıyordu? Veya Meksika bu kayaları şimdi yattıkları yere taşımak için gerektiğinde bir buzul mu ödünç alıyordu?

Oysa Meksika’da olanlar bunlar değildi. Bu şehirler -içlerinde bulunan ve benim deşifre ve tercüme ettiğim tabletlerin de gösterdiği gibi- dağlar yükselmeden önce inşa edilmişti ve Mu’nun kolonileriydi.

Jeolojik olarak, en alttaki şehir Üçüncü Devir’in içlerine uzanıyor. Şehir 50 bin yıldan daha uzun bir zaman önce bir Mu kolonisi olarak varlığını sürdürüyordu. Bu arkeolojik keşifle ilgili resim ve detaylar 11. bölümde bulunabilir.

Son örnek ise And Dağları’ndaki Titicaca Gölü’nde bulunan Tiahuanaco. Bu antik şehrin içinde ve çevresinde, şehrin ilk kurulduğunda deniz seviyesinin hemen üzerinde olduğunu gösteren kanıtlar mevcut. Oysa şehir şimdi deniz seviyesinin 15 bin feet üzerinde bulunuyor. Bu bilgiler, Mu medeniyetinin 50 bin yıldan daha önceye dayandığının kesin kanıtlarıdır.

VIII. BÖLÜM
İNSANOĞLUNUN İLK DİNİ

Sorulabilecek en ilginç sorulardan biri şu: İnsan, dini ilk olarak nasıl öğrendi ve bu nasıl bir dindi? Sorunun yanıtını ise antik tarih veriyor.

Genellikle ilkel insanın aklı, özel bir eğitime tabi tutulmadan "sonsuz", "ebedi", "yüce" gibi kavramları anlayamayacak kadar bilgisiz bir durumdaydı. İnsanın böyle kavramları anlamasını sağlamak için ona ilk önce bir Tanrı'nın varlığı, sonra cennet; kendisinin ölmeyen, sonsuz bir ruha sahip olduğu ve Tanrı'nın birçok niteliğe sahip, kadir ve ebedi olduğu öğretildi. Daha sonra Tanrı'yı, onun niteliklerinden her birini ve cenneti temsil eden; bu ilkel insanın kavrayabileceği semboller seçildi. Böylece, modern Hristiyanlık da dahil olmak üzere tüm dinlerin içine işlemiş bulunan sembolik anlatımlara sahip birçok panteonun temeli atılmış oldu.

Sembollerin en ilkel formları çizgiler ve geometrik şekillerdi. Başlangıçta bu semboller az sayıdaydı; fakat zaman geçtikçe sayıları da karmaşıklıkları da arttı. Mısırlılar döneminde o kadar çok ve karmaşık semboller bulunuyordu ki, Mısır rahiplerinin yarısı bile bunların tamamını anlayamıyordu.

Yazılarında Hermes Trismegistus şöyle diyor: "Ah, Mısır! Mısır! Tüm inancından geriye, müritlerinin dininden anlayabildikleri masallardan başka bir şey kalmayacak. Dindarca işlerinin öyküsünü yalnızca taşlara kazınmış kelimeler anlatacak. Güzel topraklarında İskitler, İndüs halkı veya başka barbarlar yaşayacak."

Musa, Osiris dininin bir uzantısı olarak tek Tanrıcılığın temellerini attı; fakat öğretilerinde bu dinin sembolleri kullanmayı sürdürdü. Aslına bakılırsa bu sembollerin bazıları hâlâ Yahudi sinagoglarında görülebilir.

İsa'nın öğretileri hep atasözleri şeklindeydi. Kendisi özellikle bu şekilde vaaz verdiğini, çünkü insanların anlamalarını sağlamalarının tek yolunun bu olduğunu beyan etmişti. Atasözleri dilsel sembollerdir.

Max Müller şöyle yazıyor: "İlkel insanın düşünce ve duyguları hakkında en ufak bir fikre sahip olduğumuz andan itibaren, onun bir dine; bir inanç veya ibadet, ahlak veya mutluluk dinine; Yüce Tanrı'ya karşı duyulan korkuyu, umudu, şüpheyi veya saygıyı çeşitli semboller aracılığıyla anlatan bir dine sahip olduğunu görüyoruz."

İlkel insan bir sembol kullandığında, bu onun gözünün önündeki nesneyi değil, aklında temsil ettiklerini anlatıyordu. Bu ilkel ve antik gelenek bize yakın olmayı sürdürüyor. Hâlâ, örneğin İsa'yı temsil eden haç gibi semboller kullanıyoruz.

Uxmal, Yucatan'daki Kutsal Gizemler Tapınağı'nın duvarlarındaki semboller bu çalışmayla ilgili olmaları nedeniyle büyük önem taşıyor. Tapınak duvarlarındaki bir yazıt bize bunların doğrudan doğruya kaynaktan, yani insanoğlunun anayurdu olan Batı Toprakları'ndan geldiğini anlatıyor. Dolayısıyla bu sembollerin, insanoğlunun ilk dini öğretisinde kullanılanlarla aynı oldukları sonucuna kolaylıkla varabiliriz. Sembollerin birçoğunun aynı zamanda Güney Denizi Adaları harabelerinde taşların üzerine kazınmış hâlde bulunmuş olmaları da bu ifadeyi doğruluyor. Bu semboller, dünyanın her yerindeki insanlar ile insanoğlunun anayurdu "Kui Diyarı" Mu arasında bir bağ.

Daha önce de belirtildiği gibi, Güney Denizi Adaları'ndaki harabeler arasında bu tür sayısız sembole rastlamak mümkün. Duvarları hâlâ ayakta duruyor olsaydı her yanlarının bu sembollerle süslü olacağından şüphem yok, çünkü bu tapınak ve kalıntılar insanoğlunun ilk dünyevi yuvasının sınırları içerisindeydi.

Karmaşık kozmogonik şekillerin, insan aklı bunları kavrayabilecek kadar geliştikten sonra ortaya çıkmış olabileceklerine okuyucunun dikkat etmesi gerekli. İlkel insana çemberin sonsuzluğu temsil ettiğinin öğretilmesiyle, onun gelişmiş zihninin ayrıntılı ve karmaşık kozmogonik diyagramları çözebilecek hâle gelmesi arasında muhtemelen binlerce yıl vardı. Dolayısıyla on binlerce yıl önce insan zihninin, böylesine karmaşık sembolik problemleri çözebilecek kadar ileri olduğunu görüyoruz.

Bu sembollerin geniş kapsamları ve ortak anlamları, ortak bir kaynağa sahip olduklarını kanıtlıyor. Yucatan'daki kayıtlar bunların Mu Ülkesi'nden geldiğini gösteriyor. Mısır belgeleri bunların kaynağının Batı Toprakları olduğunu; Hindistan ve diğer doğu ülkelerindekiler de "doğudaki anayurttan" geldiklerini anlatıyor.

Sonuç olarak, şu baskın gerçeğin okuyucunun aklında kesin olarak yer etmesini sağladığımı düşünüyorum: Mu Ülkesi, Batı Toprakları, Kui Diyarı ve Kitabı Mukaddes'teki Cennet Bahçesi aynı yer.

Bu kısımda kökenlerini ve özgün anlamlarını da vererek birçok antik kutsal sembol göstereceğim. Bu semboller özellikle Masonlar için dikkat çekici, çünkü yalnızca Masonluğun kökenini açıklamakla kalmıyor, aynı zamanda ne kadar eskiye dayandığını da gözler önüne seriyor.

Şimdiye dek bu kardeşliğin kökenine hiç inilememişti. İzi M.Ö. 500'de Mısır'a kadar takip edilebiliyordu, fakat Mısırlıların bunu nasıl edindiği sorusu hiç cevaplanmamıştı. Bu, dinin tarihinde hiç okunmamış bir sayfa ve bu bölüm, bu sayfayı çevirecek. Masonluğun kökeninin Mısır'a dayandığı ve seremonilerinde kullanılan sembollerin Mısır kaynaklı olduğu düşünülür. Bu bir hata. Günümüzde Masonluk olarak bilinen organizasyonun kaynağını bulmak için, insan ayağının Mısır toprağını arşınladığı zamandan on binlerce yıl geriye bakmamız gerekiyor.

Eğer gök cisimlerinin hareketlerine dayanan hesaplamalara güvenirsek, 70 bin yıldan uzun süre önce Naacaller (Kutsal Kardeşler) tarafından dünyaya yayılmış bulunan Mu kolonilerine taşınmış olan anayurdun kutsal metinleri, Masonluğun kökenine dair en eski yazılı belge. Bu kardeşliğin müthiş yaşı yalnızca Kutsal Metinler ile değil; çeşitli doğu yazıları, kitabe ve antik tapınaklarıyla da ortaya koyuluyor ve Niven'in, bazıları 12 bin yıldan daha eski olan Meksika Taş Tabletleri'yle de kesin biçimde kanıtlanıyor.

Bu sözü geçen kayıtlar yığını günümüz Masonluğunun, insanoğlunun ilk dininin; insanın Kutsal Baba'sına olan ibadet ve bağlılığının ilk ifadesinin kalıntıları olduğunu şüpheye yer bırakmayacak biçimde ortaya koyuyor. Bu dinin temeli Yaratıcı'ya, Kutsal Baba olarak duyulan sevgi ve aşkla, tüm insanoğluna kardeşler olarak duyulan sevgiydi. İnsanın bu ilk dini, İlahi Sonsuzluğa ibadetin dünya üzerinde öğretilmiş ve uygulanmış en yalın en saf hâliydi. Bu, yalnızca bir Yaratıcı'ya ibadet edilmesinden dolayı tek Tanrıcı bir dindi. Tanrı, her biri farklı bir sembolle ifade edilen birçok niteliğe sahipti. Aynı zamanda, tüm seremonilerde Lahun sembolü kullanıldığı için, birden fazla Yaratıcı veya Tanrı olduğu izlenimi yaratmamaya büyük özen gösteriliyordu. Lahun'un anlamı "İkisi Bir de" veya "Hepsi Birde"dir.

Temelde Tanrı imgesinin geçmişteki ve günümüzdeki hâlleri arasında hiçbir fark yoktur. Eskiler ona birçok nitelik verip bunları tek tek ele alıyorlardı. Biz de ona birçok nitelik veriyor ama bunları "Her şey Tanrı'dan gelir" diyerek bir arada değerlendiriyoruz. Dolayısıyla tek fark söyleyişte yatıyor. İnsanoğlunun bu ilk dininin kalıntıları anayurdun batışından beri, yaklaşık 12 bin yıl boyunca nesilden nesle sözlü olarak aktarıldı. Bu parçalar, bizden öncekiler tarafından doğruluk ve sadakatle devredildi.

Kutsal Metinler'de Mason üstatların dikkatini özellikle çekmek istediğim bir bölüm var. Şöyle yazıyor: "İnsan için Yaratıcı anlaşılmazdır ve bu sebeple o ne resimlendirilebilir, ne de adlandırılabilir. O, İsimsiz'dir."

Bu kısım Naga nüshasından alıntı.

Lao Tzu, M.Ö. 604: “Kelimelerle ifade edilebilen Tao, ebedi Tao değildir. Dile getirilebilen ad, onun ebedi adı değildir. Adı olmayan O, cennetin ve dünyanın başlangıcıdır. O, İsimsiz’dir.”

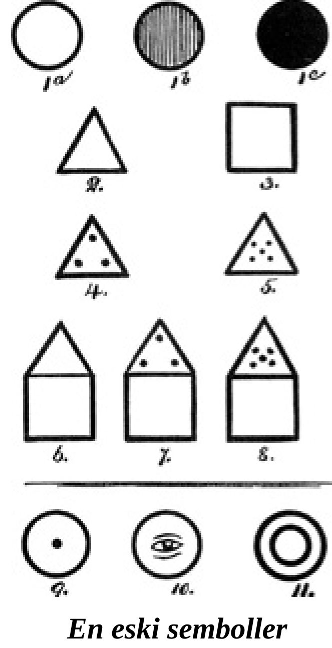
Antik hiyeratik rakam yazılarında 10 sayısı Yaratıcı’yı simgeliyordu. Bu sayı asla söylenmiyor yazılmıyordu. 10 sayısını dile getirmek, yazmak veya kazımak günahkârlık sayılıyordu. Zorunlu hallerde bunun yerine Lahun sembolü kullanılıyordu.

Çember 1a: Çember insanın dini öğretilerinde kullanılmış ilk üç sembolden biriydi. Bu, Ra adı verilen güneş’in bir resmi ve Tanrı’nın tüm niteliklerinin tek Tanrıcı veya kolektif sembolüydü. Güneş Ra asla Tanrı’nın kendisi olarak görülmüyor, ona yalnızca bir sembol gözüyle bakılıyordu. İbadet edilen Tanrı’ydı ve sembol yalnızca onu temsilen kullanılıyordu.

Tanrı’ya duyulan huşu öylesine büyüktü ki onun adı asla ağza alınmıyordu. Mayalar, Hintliler, Uygurlar ve diğer tüm antik halklar Tanrı’dan “İsimsiz” şeklinde bahsediyordu. Çemberin bir başlangıcı veya sonu yoktur. Bilgisiz bir akla sonsuzluğu ve ebediliği öğretecek daha mükemmel bir sembol bulmak mümkün olabilir miydi?

Görünüşe bakılırsa Tanrı’nın simgesi olarak güneşin seçilmesinin nedeni, bunun ilkel insanın gözüyle görüp kavrayabildiği en güçlü nesne olmasıydı. Bu sebeple, Kadir Olan’ı iyi temsil ediyordu.

Güneş sembolü, Polinezya harabelerindeki taşlar üzerinde, Gizemli Sırlar Tapınağı’nın duvarlarında, Mısır’da, Babil’de, Peru’da ve tüm antik toprak ve ülkelerde bulunuyor. Bu, evrensel bir simgeydi.

En eski semboller

Şekil 1b: Tanrı’yı temsil eden tüm sembollerde, başları taçlandıran bir disk -Güneş Ra’nın bir resmi- bulunur.

Şekil 1c: Ölenlerin hatırasına dikilen sütunların ve heykellerin üzerinde çoğu zaman kızıl bir küre bulunurdu.

Paskalya Adası’ndaki heykellerin başlarında bulunan kızıl küreler de bu kullanımın örnekleri. Bunlar, Güneş Ra’yı temsil ediyor. Eskiler kızıl küreyi, günümüzde Hristiyanların haçı kullandıklarına benzer şekilde kullanırlardı.

Anana Papirüsü: Şimdi yazılacaklar M.Ö. 1320’ye ait, Anana tarafından yazılmış bir Mısır papirüsünden alıntıdır.

Anana, Firavun II. Seti’nin başkatibi ve danışmanıydı.

“Bak! Bu parşömende yazmıyor mu? Oku, daha doğmamış günleri bulacaksın, eğer tanrıların sana bu yeteneği bahşettiyse. Oku, geleceğin evladı; oku ve sana çok uzak gelen ama aslında sana çok yakın olan o geçmişin sırlarını öğren.”

“Bir kez yaşayıp sonsuza dek göçüp gitmez insan. Birçok yerde, birçok kez yaşar, hep bu dünyada olmasa da. Bu yaşamların arasındaysa bir karanlık perdesi vardır.”

“Sonunda kapılar açılacak ve bize, başlangıçtan beri ayaklarımızın dolaştığı salonlar gösterilecek.”

“Dinimiz bize ebediyen yaşayacağımızı öğretir. Sonu olmadığı için başı olmayan ebediyet, bir çemberdir. Biri doğruysa, ebediyete kadar yaşayacaksak; diğeri de ezelden beri yaşadığımız da doğru olmalı.”

“İlk zamanlarda rahipler; insanın düşüncesini taştan bloklara hapsedip bunlardan bin Tanrı’ya mabetler inşa etmeden önce, birçoğu bu fikrin doğru olduğunu düşündü. Çünkü o zaman yalnızca tek Tanrı olduğunu biliyorlardı.”

“İnsanların gözünde Tanrı’nın birçok yüzü vardır; yine de herkes kendi gördüğünün gerçek Tanrı olduğuna yemin eder. Yine de hepsi yanılır, çünkü hepsi haklıdır.”

“Kas’ımız, gizli benliğimiz, kendini bize bunları şekillerde gösterir. Her insanın varlığında saklı olan sonsuz bilgelik kuyusundan çekerek bir anlık da olsa gerçeğe bakmamızı sağlar, seçilmiş olanlarımıza mucizeler yaratma gücünü bahşettiği gibi.”

“Ne ruh bedenle yargılanmalıdır, ne de tanrı barındığı eviyle.”

“Mısırlılar arasında Scarab (bok böceği-kutsal böcek) bir tanrı değil, Yaratıcı’nın bir sembolüdür, çünkü o ayakları arasında bir çamur topu yuvarlar ve içine yumurtasını bırakır. Tıpkı Yaratıcı’nın yuvarlak görünen dünyayı yuvarlaması ve yaşamın yaratılmasını sağlaması gibi.”

“Tüm tanrılar dünyaya sevgi hediyesini bahşederler, bu olmazsa dünya da var olmaz. İnancım bana senin inancından daha açık söylüyor belki bunu: Yaşam ölümle bitmez ve yaşamın ruhu olan sevgi, ruh varlığını sürdürdükçe yaşamalıdır.”

“Bu görünmez bağın gücü, dünya ölüp gittikten sonra bile iki ruhu bir araya getirmeyi sürdürecek.”

“Eğer çok sevdiğin birini kaybedersen huzurlu ol. Ölüm, onu uykuya yatıran bir dadı yalnızca, başka bir şey değil. Ve sabah olduğunda o, başlangıçtan beri kendisine eşlik edenlerle birlikte farklı bir günde yolculuk etmek için yeniden uyanacak.”

Yine Anana tarafından yazılmış M.Ö. 1320 tarihli başka bir papirüsten:

“Ebediyetin sonu yoktur, dolayısıyla başlangıcı da. İşte bu yüzden ebediyet bir çemberdir.”

“Eğer yaşamayı sürdürüyorsak, buna sonsuza dek devam edeceğiz ve eğer sonsuza dek devam ediyorsak, tıpkı çember ve sonsuzluk gibi, insanın da bir başlangıcı yok demektir.”

“İnsan defalarca doğar fakat geçmiş hayatları hakkında hiçbir şey bilmez, ona bir hayal veya düşüncenin önceki hayatlarından birinden bir olayı hatırlattığı anlar dışında. Bu olayın ne zaman veya nerede gerçekleştiğini anlayamaz, sadece tanıdık olduğunu bilir. Yine de sonunda tüm geçmiş yaşamları ortaya çıkacaktır.”

“Bir yaşama ait öz veya ruhlar başka bir yaşamda yeniden karşılaşabilir ve tıpkı bir mıknatıs gibi birbirlerini çekebilirler, bunun neden olduğunu bilmeseler de.”

İsa şöyle diyor: “Yeniden doğmadıkça, Tanrı’nın krallığına giremezsin.”

Mısır Papirüsü: “Evet, ruhların Güneş Ra’dan, yıldızlardan daha uzun yaşayabileceklerine inanıyorum.” Ruhun güneşten uzun yaşayabileceğine inanılıyor olması; güneşin, Tanrı’nın yalnızca bir sembolü olduğunu açıkça gösteriyor.

Eşkenar Üçgen, Şekil 2: Eşkenar üçgenin kökeni ve anlamı son derece ilginç. Eşkenar üçgen, ilk insanın dini eğitimi için tasarlanmış ilk üç sembolden biri. Tarihi 50 bin yıl önceye dayanıyor. Bu sembol hem bir üçlemeyi hem de cenneti temsil etmek üzere tasarlanmıştı. Efsaneye göre sembolün kökeni, Batı Toprakları olarak anılan üç ayrı kara parçasından oluşan anayurdun coğrafi düzenine dayanıyordu. Efsaneye göre bu kara parçaları birbirlerini takip eden farklı zamanlarda ortaya çıkmıştı. O zamanın insanlarının büyük çoğunluğunun sahip olduğu gelişmemiş akla bunu öğretebilmek için, bu üç kara parçasının oluşumunda Yaratıcı’nın üç farklı niteliğinin görev aldığını, fakat yalnızca tek Yaratıcı bulunduğu anlatılmıştı.

Eşkenar üçgen görsel bir sembol olarak, insanın Üçlü Tanrı kavramını görüp anlayabilmesi amacıyla seçilmişti. İlk Üçleme’yi oluşturan bu

özellikler Teslis’in de kaynağıydı. Zamanın tüm bu çağları boyunca kullandığımız bu kavram, asla yok olmayacak olsa da çağdan çağa farklı bir şekil kazandı ve değişik halklar arasında değişik isim ve kılıklara büründü.

Eşkenar üçgen, Teslis’in yanı sıra Cennet’i simgelemek için de kullanılıyordu. Üçgen, Üçlü Tanrılığı temsil ettiği ve Cennet de Tanrı’nın evi olduğu için, Tanrı’nın olduğu yerin Cennet olduğu sonucu kendiliğinden geldi.

Kare, Şekil 3: Kare, insanın dini öğretilerinde kullanılan ilk üç sembolün üçüncüsü. Dünyayı temsil ediyordu. Dört köşesi dört ana yönü; kuzey, güney, doğu ve batıyı simgeliyordu. Her köşeye bir koruyucu atanmıştı. Dünyanın “dört köşesi” olduğu düşüncesi ilk insanlardan bize kalan bir kavram. Biz de zaman zaman “dünyanın dört bucağı” demiyor muyuz? Bu üç kutsal sembolün her biri, Güney Denizi Adaları harabelerinin taşlarına kazınmış durumda ve tüm antik halkların kültürlerinde bulunuyor. Bu semboller evrenseldi.

Böylece ilk Kutsal Sembollerin listesi tamamlanıyor. Sırada bu üçünün bir arada kullanılmasıyla oluşturulmuş bileşik semboller var. Zaman geçtikçe Kutsal Semboller daha karmaşık bir hâl alarak, sonunda o zamanki dini kavramların tümünü temsil eden Kozmogonik Diyagramlara dönüştü.

Üç Yıldızlı Üçgen, Şekil 4: İçinde üç yıldız bulunan eşkenar üçgen, cenneti ve içindeki Üçlü Tanrı’yı temsil ediyor. Değişik halkların Tek Tanrı’yı oluşturan üç niteliğe verdikleri değişik adlar vardı. Bu yalnızca dilsel bir farklılıktı.

Beş Yıldızlı Üçgen, Şekil 5: İçinde beş yıldız bulunan eşkenar üçgen, Yaratıcı’dan ve onun emriyle evrendeki kaostan kuralları ve düzeni oluşturup her şeyi yaratan Dört Büyük Temel Kuvvet’ten oluşan Beşli Tanrısallığı simgeliyor.

Kare Üzerinde Üçgen, Şekil 6: Bu, 2. ve 3. şekillerden oluşmuş bileşik bir sembol ve anlamı “Dünyanın üzerindeki cennet” hâlâ kullandığımız çok eski bir kavram. “Üzerindeki” sözü yükseklikle ilgili, “daha üstün bir varoluş seviyesi” anlamına geliyor.

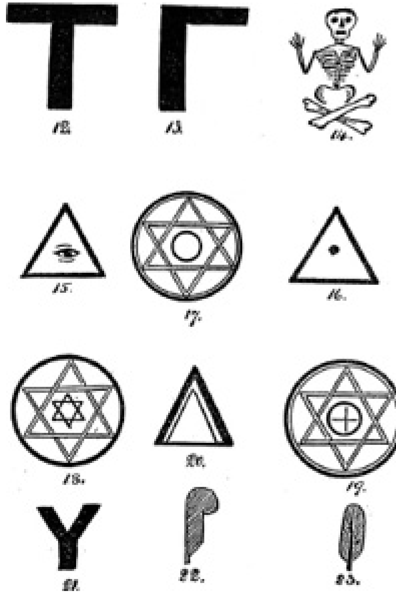
Kare Üzerinde Üç Yıldızlı Üçgen, Şekil 7: Bu, 3. ve 4. şekillerin bir bileşkesi. Bu sembol Uxmal'daki Kutsal Sırlar Tapınağı'nın kabul odası olan Kuzey Odası'nın sonunda bulunuyor.

Kare Üzerinde Beş Yıldızlı Üçgen, Şekil 8: Bu, 3. ve 5. şekillerin bir bileşkesi. Uxmal'daki Kutsal Sırlar Tapınağı'nın yükseliş salonu olan Güney Odası'nın sonunda bulunuyor. Yeni üye, Üçlü Tanrı'nın sırlarını öğrenip Beşli Tanrısallığın gizemlerini öğrenmeye başladığı kabul odasından Güney Odası'na geçerdi. Böylece sırasıyla Merkez Oda'ya ve bir usta ve üstat olacağı Kutsallar Kutsalı odasına girmeye hak kazanırdı.

Yeniden çembere dönüyoruz. Çok erken zamanlarda yalın çemberin Yaratıcı dışında anlamlar için de kullanıldığını görülüyor; yani insanın tarihinin belirli bir döneminde eskiler Yaratıcı'yı simgelemek için çemberin çeşitli varyasyonlarını kullanıyorlardı.

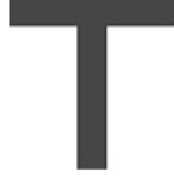
Şekil 9: Merkezinde bir nokta bulunan çember, Yaratıcı'nın sembolünün Naga veya Güney tasarımıydı.

Şekil 10: Merkezinde bir göz bulunan çember, sınırlı düzeyde de olsa, tüm antik halklar tarafından kullanılıyordu.

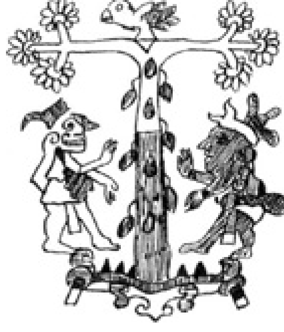
Antik Kutsal Semboller

Şekil 11: İç içe geçmiş iki çember, bir Uygur veya Kuzey tasarımıydı. Ariler yani Uygurlar, Kuzey Hindistan'a sızdıklarında Uygur sembollerini de beraberlerinde getirdiler. Öyle ki, birçok Ari'nin Hindistan'a yerleşmesinin ardından, Uygur sembollerinin de Naga benzerleri kadar sık kullanılmaya başlandığını görüyoruz. Sembolün Uygur formu, Hindistan'dan giden insanlar sayesinde alt koloniler olan Babil ve Mısır'a da ulaştı.

Tau (Şekil 12-Sayfa 165): Tau semboller arasından yalnızca en ilginci değil, aynı zamanda en eskilerden biri. Anayurdun ilk yazılarından olan "Kutsal İlhamlı Metinler"de bulunuyor. Hem dirilişi hem de sudan çıkışı simgeliyor. Tau, Güneyhaçı Takımyıldızı'nın bir resmi. Dirilişin sembolü olarak kullanılmasının sebebi şu: Güneyhaçı, Mu'nun göklerinde belirli bir açıda ortaya çıktığında, beklenen yağmurları da beraberinde getiriyordu. Yağmurla topraktaki tohumlar hayat buluyor, boynunu bükmüş bitkiler tazelenerek çiçek ve meyvelerin yetişeceği yeni sürgünlerini uzatıyordu. Böylece Mu'da bir bolluk ve sevinç zamanı başlıyordu, çünkü yaşam yeniden doğmuştu.

Sudan çıkışın sembolü olarak hem Hindistan'daki Naacal Metinleri'nde hem de Niven'in 18 Numaralı Tableti'nde önemli bir yere sahip. Her iki durumda da anayurt Mu'nun sudan çıkışını simgeliyor. Tau, eski Maya metinlerinde büyük yere sahip ve genellikle, üzerinde çiçek ve meyveler olan iki dallı bir ağaç şeklinde resmediliyor.

Tau, Bir Maya Elyazmasından

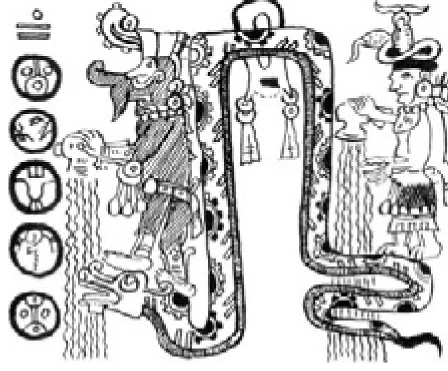
Maya Deseni (British Museum No. 9789): Bu desen, British Museum’da bulunan bir Maya Elyazması’nda yer alıyor ve Yucatan’a düşen yağmuru gösteriyor. Üzerindeki figürler alegorik ve Mayax’ın kısımlarını temsil ediyor.

Troano Elyazması: Bu, Mayax’a yağmur mevsiminin dönüşünü betimliyor. Tau, evrensel bir semboldü. Hint, Çin, Kalde, İnka, Quiche, Mısır ve diğer antik halkların yazılarında bulunuyor. Antik dinlerde önemli bir yere sahip. Meyve ve çiçeklerin adak olarak sunulduğu tapınak sunakları, Tau şeklinde yapılıyordu. Bu sembolün adı ve okunuşu hiç değişmedi. Anayurtta da T-a-u idi ve şimdi de bizim kullandığımız şekli de T-a-u.

Anayurtta kelimenin her harfi seslendiriliyordu; “a”nın

okunuşu “ah” ve “u”nun okunuşu “oo” idi. Bu şekilde okunuşu Tâ-û olarak bulunuyor. Polinezyalılar bunu hâlâ doğru biçimde telaffuz ediyorlar.

İ*ki Kenarlı Kare (Şekil 13, sayfa 165):* İki kenarlı kare Masonluğun en dikkat çeken sembollerinden biri; aşırı derecede eski tarihi, insanoğlunun ilk dini emirleri aldığı zamanlara dayanıyor. Bu ne zaman gerçekleşmişti? Bunun cevabını veremem, hatta tahmin bile yürütemem.

Yağmur Mevsiminin Dönüşü, Troano Elyazması'ndan

Biri Hindistan'da, diğeri Tibet'te bulunan iki çok eski Naacal Tableti'nde, insanoğlunun yaklaşık 200 bin yıl önce Mu Ülkesi'nde ortaya çıktığı anlatılıyor. Başka Naacal metinlerinden anlaşıldığı kadarıylaysa dini öğretilerin başlangıcı, insanın ortaya çıkışından çok ileriye dayanmıyor. Peki çok ileri, ne kadar çok? Bunu öğrenmek veya tahmin etmek mümkün değil; dolayısıyla kader cevabın öğrenilmesini buyurana kadar bu soru cevapsız kalacak. Ama bunu nasıl değerlendirirsek değerlendirelim, aradaki zaman bin yıl veya on binlerce yıl bile olsa, iki kenarlı karenin aşırı eski tarihi açıkça belli oluyor; dolayısıyla şimdi Masonluk adı verilen cemiyetin de.

Meksika İki Kenarlı Kareleri

İki kenarlı kare, “Yapıcı” anlamına gelen antik bir kelimenin yazılışıdır.

Dini öğretilerde Büyük Temel Kuvvetler, çoğu zaman Yapıcılar -Evrenin ve içindeki her şeyin Yapıcıları- olarak adlandırılıyordu. Niven’in Meksika Taş Tabletleri arasında, içinde iki kenarlı kare motifini bulunduran yüzlerce yazı var. Bu tabletlerden 16’lık bir plakayı; 963, 900, 925, 1315, 237, 385, 1825, 1827, 659, 236, 1354, 446, 716, 908 ve 1004 numaraları örnek olarak veriyorum. Bunlar Niven’in verdiği numaralar; kendisi tabletleri bulduğu sırayla numaralamıştı.

İki kenarlı kare, Mısır Kozmogonisi’nde her zaman belirgin olmuştur. Mısır metinlerinde bu şekle rastladığım en erken tarih, Menes zamanına (yaklaşık M.Ö. 5000) ait. Buna rağmen, bu şekle 12 bin yıldan daha uzun süre önce Amerika’da oldukça sık rastlandığını görüyoruz, yani Mısır’dan binlerce yıl önce. 12 bin yıl önce Amerika’da bulunan hâli bile çok eski, çünkü bu şekle 50 bin yıl önceye ait olan Naacal Tabletleri’nde de rastlanıyor.

İki kenarlı kare, Tanrı Ptah’ın sembollerinden biriydi. Ptah, en eski Mısır tanrılarından biri. Ptah’ın birçok unvanı var, bunlardan biri de “Yapıcı.” İki kenarlı kare Mısır’da “Osiris’in Mührü” olarak önem kazandı. Amenti’deki Büyük Hakikat Salonu’nda ölülerin ruhlarını yargılayan Osiris, iki kenarlı bir kare üzerine oturur hâlde gösteriliyor.

British Museum’daki Anana Papirüsü’nden gösterdiğim bu parçada Hakikat ve Adalet Tanrıçası Maat da iki kenarlı bir kare üzerine oturur hâlde resmedilmiş. Altta da yine iki kenarlı kare üzerine oturmuş Osiris görülüyor.

Ka, Şekil 14: Masonlar tarafından iyi bilinen bu sembol, Uxmal’daki Kutsal Sırlar Tapınağı’nda, Kutsallar Kutsalı Odası’nın girişinin üst pervazında bulunuyor. Pervazda bu şekil birçok kez tekrarlanmış. Faniliğin bu sembolleri, antik dini seremonilerde müride sonunun ne olacağını göstermek ve öte dünyaya geçmek üzere ölümlü bedenini terk edecek olan ruhunun acı çekmesine neden olmayacak bir hayat yaşamanın gerekliliğini ona iyice öğretmek için kullanılıyordu.

Mısır, Maya'nın bir yansıması; dolayısıyla Mısır sayesinde orijinal seremonileri de öğrenebiliriz. Büyük Piramit Tapınağı'nda, kenarlarında fanilik sembolleri dizili bir lahit bulunuyordu. Mürit, dünyevi varlığının bu sembolleri üzerinde düşünmesi için bu lahitin içine yerleştiriliyor ve lahitten çıktığında, kendisine ruhu bedenini terk ettikten sonra onu bekleyen başka bir hayat olduğu hatırlatılıyordu.

Merkezi Figürlü Üçgenler, Şekil 15 ve 16: Bu iki sembol aslında cennetten dünyayı izleyen "Her Şeyi Gören Göz"ü temsil ediyordu. Mısırlılar bunu değiştirerek cennetten dünyayı izleyen Osiris'in Her Şeyi Gören Gözü hâline getirdiler.

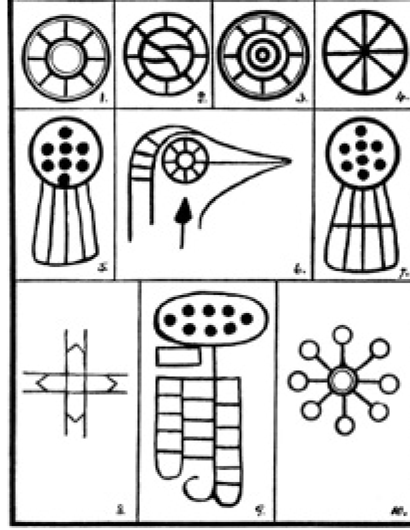
İç İçe Geçmiş Üçgenler, Şekil 17: Etrafları bir çemberle çevrili, iç içe geçmiş iki üçgen. Bu sembol, merkezini oluşturduğu anayurdun Kozmik Diyagramı bölümünde parçalara ayrılıp deşifre edilecek.

Şekil 18: Bu sembolün şaşırtıcı yanı, dıştaki iki üçgenin içerisinde Hindu Kozmik Diyagramı Sri Santara'da ve güneybatı eyaletlerimizdeki Pueblo Kızılderililerinde de görüldüğü gibi, yine iç içe geçmiş iki üçgen bulundurması.

Şekil 19: Burada merkezi şekil yalın bir haç, yani Kutsal Dörtlü'nün asıl sembolü. Bu şekle Babil Kozmik Diyagramı'nda rastlanıyor.

Çift Üçgen, Şekil 20: Tabanlarından bağlı iki çift üçgen, antik bir adak sembolüydü. Bu sembol sıklıkla tapınaklardaki adalet sunaklarının kolları altında görülebilir.

Büyük Y, Şekil 21: Baba tarafından ataları olan Uygurların bilimini ve dini kavramlarını alan Çinliler Konfüçyüs zamanında eşkenar üçgeni bu Y sembolüyle değiştirdiler. Bu sembole "Büyük Koşul", "Büyük Birlik" ve "Büyük Y" adını verdiler. "Y'nin ne bedeni, ne de şekli vardır. Bedeni ve şekli olan her şey, şekilsiz olan tarafından yaratılmıştır. Büyük Koşul veya Büyük Birlik, Üç'ü anlatır. Bir, üçtür ve üç, tektir."

Cennet’e Giden Sekiz Yol

Tüyler: Başlangıçtan beri tüyler sembolizmde önemli bir yer tutmuştur. Tüy, anayurtta hakikatin sembolüydü. Hakikatin armasını simgelediği Mısır’da da biliniyordu. Mısır’da kullanıldığında bu sembol daima mavi renkteydi.

Şekil 22: Mısır’da ileri zamanların haricinde, kralın tacında ve başrahibin başlığında her zaman düz bir tüy bulunuyordu. Üç sarı tüyden oluşan bir sorguç ise anayurt Mu’da kullanılmaktaydı.

Şekil 23: Mısır’da, düz tüylerin korunduğu antik tanrı figürleri haricinde, devekuşu tüyü kullanılıyordu.

Cennet’e Giden Sekiz Yol: Bu, cennete giden sekiz yol olduğunu söyleyen sembollerle dolu bir sayfa. Görünüşe göre her ülke ve her halkın, bu konsepti dile getirecek sembolü oluşturmanın en uygun yolu hakkında kendi fikirleri vardı. Fakat Niven’in eski Meksikalıları, diğerlerinin tümünü geride bırakıyor. Onun koleksiyonunda Cennet’in Sekiz Yolu’nu temsil eden bir şekle sahip onlarca tablet bulunuyor.

Bunlara örnek olarak 1109, 277, 736, 405, 694, 295, 58,

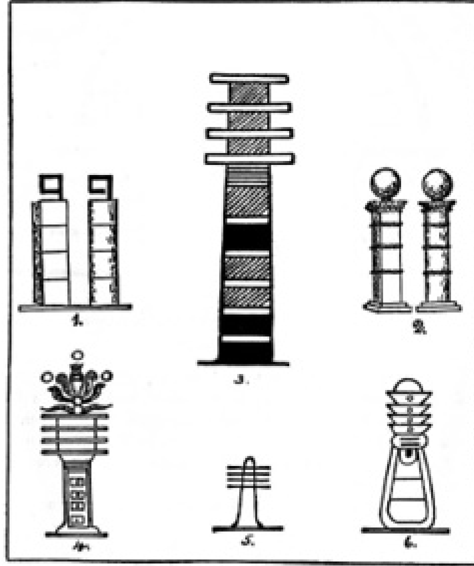
1111 numaralı tabletleri seçtim.

Hindu inancından, cennete giden sekiz yolun, hayattaki davranış ve düşüncelerden geçtiğini öğreniyoruz. Bu yollar:

1. Doğru inanç

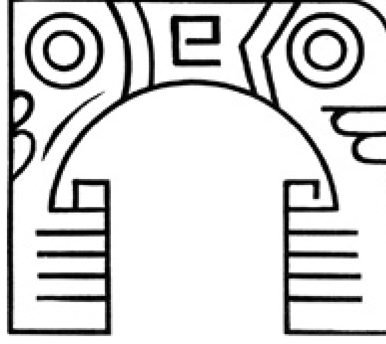
2. Doğru konuşma
3. Doğru yaşama
4. Doğru düşünce
5. Doğru eylem
6. Doğru çaba
7. Doğru meditasyon
8. Doğru hayranlık (Tanrı’ya karşı)

SÜTUNLAR

Kutsal bir sembol olarak sütunların kökeni şüphesiz aşırı derecede eskiye dayanıyor. Bunların tarihinin, Tanrı’ya ibadet için dikilen ilk tapınağa kadar uzandığına yürekten inanıyorum.

Antik zamanlarda sütunlar tapınak girişlerine veya sundurmalara yerleştirilirdi. Bunların kutsal simgeler olarak kullanı-

Bir Tapınak Girişi

mına dair en eski kayıt, Niven'in Gömülü Meksika fiehirle-ri'nde yer alıyor. Buradaki 50 numaralı tablette bir tapınak girişi ve girişin iki yanında birer sütun resmedilmiş. Sütunlar üzerindeki rakam yazıları, bunların birer sembol olduğunu ve Kutsal Dörtlü'yü temsil ettiğini gösteriyor. Bu yazı kemerin merkezindeki, anayurt hiyeratik alfabesinin H harfi, aynı zamanda Kutsal Dörtlü'nün simgesi olan şekil ile doğrulanıyor. Antik sütun, her biri küp şeklinde olan dört parçadan oluşmuş ve tepelerinde birer sembol var. Soldaki sütunun üzerinde bir kare görülüyor. Kare, gücün antik sembolü. Sağdaki sütunun tepesindeyse "tamamlanma, kurulma, bitme" anlamları taşıyan şekil mevcut.

Sütunların kutsal sembol olarak kökenleri şuydu: Bunlar, Yaratıcı'nın başlangıçta verdiği emirler olan Dört Büyük Temel Kuvvet'i temsil edecek şekildeydi ve tepelerini taçlandıran semboller, Yaratıcı'nın emirlerinin yerine getirildiğini ve evrenin güç ile kurulduğunu anlatıyordu.

Öte yandan, kutsal sütunları bir tasarım cümbüşü hâline getirmek Mısırlıların becerisiydi. Diğer tüm sembollerde olduğu gibi, bu sembolizmi aşırıya kaçırmış olsalar da tasarımlarının tümü, genellikle tepesindeki dört çubuk gibi belirgin bir özellik aracılığıyla, Kutsal Dörtlü'nün simgesi olduğunu ifade etmeyi sürdürdü. Mısırlılar mitolojilerinde Amenti'nin girişine iki sütun yerleştirdiler. Burada, British Museum'da bulunan ve M.Ö. 1500'e ait olan Ani Papirüsü'nden, Amenti'nin girişinde bulunan güzel örneklerle beraber bir takım sütun gösteriyorum. 3 ve 6 numaralar Ölüler Kitabı'ndan alıntı. Mısırlılar bunlara Tat Sütunları adını veriyorlardı.

Bunların dünyada daha iyi bilinen adları ise totem direkleri. Mısırlılarda sütunlardan birinin adı “güç ile” anlamına gelen Tat idi. Diğer sütunaysa “kurulmak” anlamına gelen Tattu deniyordu. Bir araya geldiğinde bu iki kelimenin anlamı şu: “Güç ile temeli atıldı bu yerin, sonsuza dek.”

Mısırda Tat bir istikrar simgesi olarak görülür. Aynı zamanda dört köşeyi temsil eder ve kareye denktir. İki Tat, Tattu’nun girişini oluşturur. Tattu ölümlü ruhun ölümsüz bir özle birleştiği ve “Amenti’nin gizemlerine sonsuza dek dahil olduğu” yerdi. Kral Süleyman’ın Tapınağı’nın girişi veya sundurmasında iki özel sütun dikilmişti (1. Krallar 7:21, 22):

“Ve o sütunları tapınağın sundurmasına dikti. Sağdaki sütunu dikip ona Yakin; soldaki sütunu dikip ona Boaz adını verdi.”

İbranicede Yakin kelimesi “kurmak” ve Boaz ise “güç ile” anlamına geliyor. Kral Süleymanın Tapınağı’nın ve ayrıca Osiris’in Hüküm Salonu’nun girişine ikişer sütun dikilmişti. Her iki durumda da sütunlar farklı dilde olsa da aynı isme ve aynı anlama sahipti. Ayrıca üzerlerindeki süslemeler de, zambak şeklindeki başlıklarına kadar aynı ve bu da Kral Süleyman’ın Kudüs’teki tapınağı için Amenti’deki sütunların birebir kopyalarını yaptırdığını gösteriyor.

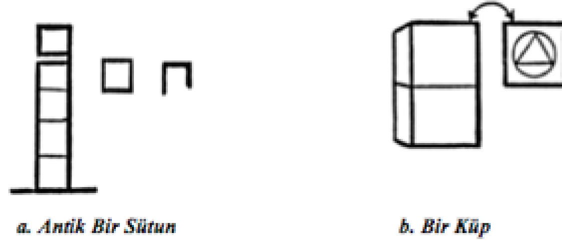
Yeni Zelanda Maorileri köylerinin girişine sütunlar dikerlerdi ve benzer sütunlar Kuzeybatı Amerika yerlileri tarafından da kullanılıyordu. Eflatun, Atlantis hakkında konuşurken şöyle söyler: “Her beş ve dönüşümlü olarak altı yılda bir insanlar orada toplanıyor ve boğalar kurban ederek, tapınağın sütunlarında kazınmış kutsal yazıtlara uyacaklarına yemin ediyorlardı.”

Java, Malay Takımadaları’ndaki büyük adalardan biridir ve bu ada hakkında yazan Forbes, şöyle der:

“Java’da Karanglar denilen ve adanın Aborjinlerinin soyundan geldiği düşünülen bir kabilenin yaşlı ve gençleri, yılda dört kez, büyük bir gizlilikle sık ormanın içindeki kutsal koruluğun bakımını yapmaya gidiyorlar; yaşlılar ibadet, gençler ise atalarının gizemlerini görüp öğrenmek için. Bu korulukta, sınırları kaya bloklarıyla işaretlenmiş veya toprağa sabitlenmiş, dörtgen taraçaların harabeleri var. Taraçaların üzerinde yer yer ilginç anıtlar

-dikili sütunlar-, özellikle de bir kare içine dikili sütun göze çarpıyor. Burada bu acınası ve tecrit edilmiş insanlar, çok uzak çağlardan beri atalarından devraldıkları ayin ve gelenekleri uyguluyor, batıl bir korku içinde, anlamını bilmedikleri bir duayı tekrarlıyorlar. Bu duanın aynısı, Mısır Ölüler Kitabı'nda bulunuyor."

Kare içine dikili sütun kısmını vurguladım, çünkü Ölüler Kitabı'nda buna da rastlanıyor.

a. Antik Sütun: Hakkında bir belgeye sahip olduğum ilk sütunlar üst üste yerleştirilmiş Dört Küp ve bunların tepesindeki sembolden oluşuyordu. Soldaki sütun kare şeklindeydi ve üzerinde de bir kare vardı; sağdaki ise yuvarlaktı ve üzerinde "Kurulmuş" sembolü yer alıyordu. Bu sütunlar, güçleri ile evrende yasaları ve düzeni kurmuş olan Kutsal Dörtlü'nün simgeleriydi.[39]

b. Küp: Küp, Masonlar için özel bir öneme sahip. Keşfiyle ilgili bir hikaye Ölüler Kitabı'nın 64. kısmının başlığında anlatılıyor.

Pierret tarafından yapılmış tercüme (Turin Nüshası):

"Bu kısım Hermopolis'te; tanrı Thoth'un ayağının dibinde yatan, mavi yazılı, pişmiş kilden bir tuğlanın üzerinde bulundu. Ortaya çıkışı, sözü hakikat olan Kral Menkara'nın zamanında, tapınakları teftişe gelmiş olan Prens Hartitif tarafından, burada gerçekleşti. Prensin içini mutlulukla dolduran bir ilahi yayıyordu. Prens, küpün üzerinde çizilmiş olanı -büyük bir gizemi- görür görmez, onu yerinden kaldırarak Kral'ın arabasına taşıdı."

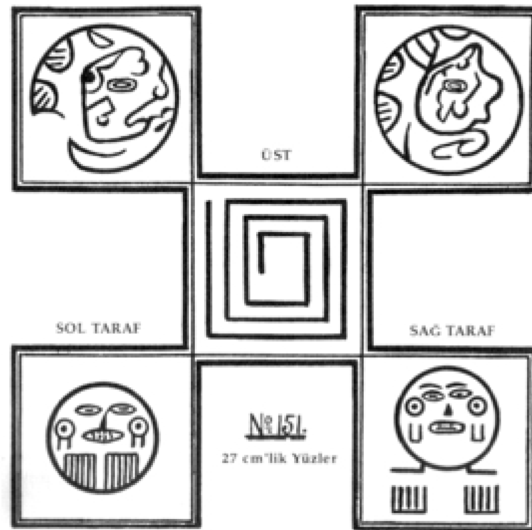
M.Ö. 3733 tarihli papirüs (Londra Nüshası): "Bu kısım, Khemennu şehrinde; tanrının ayağının dibinde yatan, güneyden gelmiş ve üzerinde gerçek lacivert taşından işlemeler olan demir bir bloğun üzerinde;

majesteleri, Kuzey ve Güney'in Kralı, muzaffer Men Kau Ra'nın hükümdarlığı zamanında; Asil Oğul, muzaffer Heru-Ta-Ta-f tarafından bulundu. O, bunu tapınakları teftiş etmek için seyahat ederken ortaya çıkardı. Yanında bulunan bir Nekhit, Prensin bunu anlamasına gayret gösterdi ve Prens bu bloğun o zamana dek hiç görülmemiş büyük gizem barındırdığını fark ettiğinde, bu harika cismi Kral'a götürdü."

Papirüs, Mesemneter. M.Ö. 4266:[40] "Bu kısım, Kutsal Hennu kayığının mabedinin temelinde, bir heykel kaidesi üzerinde, Baş Mason tarafından; Kuzey ve Güney'in Kralı, muzaffer Hesepti zamanında bulundu.

Bir Meksika Küpü: Niven'in koleksiyonundan 151 numaralı tablet. Bu taş küp William Niven tarafından Santiago Ahuizoctla'da, çok sayıda taş tabletin arasında bulundu. Yüzey genişliği 10 (?) inç.

William Niven yüksek mertebeli bir Mason. Bu taşa dikkatimi çeken o oldu. Bu küple Mısır'daki benzeri arasında dikkate değer bir farklılık var. Mısır'daki hâli, küpün fiziksel açıdan ikiye katlandığını gösteriyor. Bu küpün üzerindeki sembolse, kendi içinde dörde katlanmış olan hiyeratik H harfi. Bunun iki anlamı olabilir; dörde katlanma ya vurgulama amaçlı kullanılmış bir sıfat veya fiziksel olarak dört katına çıkmayı anlatıyor. İkinci anlam bana doğru olanmış gibi geliyor, çünkü daha önce de belirttiğim gibi bu yazıların zamanında, sıfat kullanıldığında bu aynı harf bile olsa farklı bir sembolle ifade edilirdi. Bu farkın dışında, iki küpün anlamları temelde aynı.

Dört Büyük Temel Kuvvet-Kutsal Dörtlü: Görünüşe bakılırsa, Naacal Tabletlerinde Kutsal Dörtlü olarak adlandırılan Dört Büyük Temel Kuvvet, ilk zamandan beri insan dininde büyük bir yere sahipti. Çoğu antik teolojinin bunların işleyişlerine dayandığı ve bunlardan birçok teolojik dallanma ve farklılığın ortaya çıktığı anlaşılıyor. Bunlar ölmüş değiller. Başlangıçtan beri kılıkları değişmiş ve zaman zaman üzerlerine dini detaylar eklenmiş olsa da hâlâ bizimle birlikteler.

Antik zamanlarda bu kuvvetlere tapınaklar adamak oldukça yaygındı. Niven'in Meksika Taş Tabletleri'nde bulunan tüm tapınak planlarında, bunların Yaratıcı'nın sonsuz gücünün temsilcileri (onun gücünün sembolleri) olan Kutsal Dörtlü'ye adandığını görüyorum.

Kutsal Dörtlü'ye ait bulabildiğim en eski sembol, 70 bin yıl önceye dayanan Naacal metinlerinden. Bu, yalın bir haç (+) şekli. Zaman geçtikçe bu ilk haçın üç gelişmiş hâli ortaya çıktı.

1. Swastika
2. Malta Haçı'nın bir biçimi.
3. Kanatlı Çember

Tüm haçlar Kutsal Dörtlü'nün sembolleridir. Bu aşamada Kutsal Dörtlü hakkında bir açıklama yapıp, bunların Yedi Büyük Emir ile arasındaki farkı ortaya koymak yersiz gözükmüyor; zira bazı Mısırbilimciler bu konuda büyük bir hata içerisindeler. Kutsal Dörtlü, Yedi Emir'in uygulayıcılarıydı. Kısa ve öz bir anlatımla; Yaratıcı Yedi Emir verdi ve Kutsal Dörtlü de bunları yerine getirdi.

Antik inanış şuydu: "Başlangıçta karanlık ve sessiz evrende kaos hüküm sürüyordu. Sonra Yaratıcı, dünyalar yaratmak arzusuyla Dört Büyük Kuvvet'ine yaratılışın devam etmesi için evrende yasa ve düzeni sağlamalarını emretti. Yasa ve düzen kurulduktan sonra yaratımlar, onun arzu ve emirleri doğrultusunda, Kutsal Dörtlü tarafından sürdürüldü." Bu paragraf çok eski bir Naacal metninden ve Meksika Tabletlerin'de görülen kozmogoninin aynısı. Bu da Meksika Tabletleri'nde Naacal Tabletleri ile

aynı kaynaktan, yani Kutsal İlhamlı Mu Metinleri'nden geldiğini açıkça kanıtlıyor.

Görünüşe bakılırsa tüm antik halkların dillerinde Kutsal Dörtlü'ye karşılık gelen bir, bazen birçok özel isim vardı. Kutsal Dörtlü, Büyük Dörtlü, Kuvvetli Dörtlü, Güçlü Dörtlü, Dört Büyük Kral, Dört Büyük Mihrace, Dört Büyük Yapıcı, Dört Büyük Mimar, Dört Büyük Mühendis bu isimlerden bazıları. Sonraları Evrenin Dört Büyük Sütunu, Dört Cin benzeri isimlerle anıldıklarını görüyorum. Daha da sonra Zerdüştçüler tarafından Amshaspand, İbraniler tarafından Elohim ve Seraph, Hesiodos'un teogonisinde Rabiri ve Titon adlarıyla anıldılar. Hristiyan ve Müslümanların bugün onlara verdiği isim ise Baş Melekler.

Kutsal Dörtlü'nün farklı halklar tarafından verilmiş muhtelif isimleri dışında, isimleri vurgulamak için tasarlanmış haç şekilli sembolleri de vardı. Niven'in eski Meksikalıları, birçoğu çok güzel olan bu tasarımlarda (elimde yüzden fazla bu tasarımlardan var) artistik bir cümbüş yaratmış durumda. Svastika ise her zaman kalplerindeki yerini korudu.

Diğer semboller arasında kanatlı çember çizimi en beğenilen Kutsal Dörtlü ifadesi hâlini aldı. Mısırlılar, kanatlı çember figürünün oldukça sanatsal ve güzel tasarımlarını ürettiler.

Burada, Niven'in Meksika Taş Tabletleri arasında üzerinde haç motifi bulunduran 20 tanesini anlam anahtarlarıyla (sayfa 158) beraber vereceğim.

Haç sembollerinin okunuş anahtarı.

1. Kutsal Dörtlü'nün ilk sembolü. Yalın bir haç

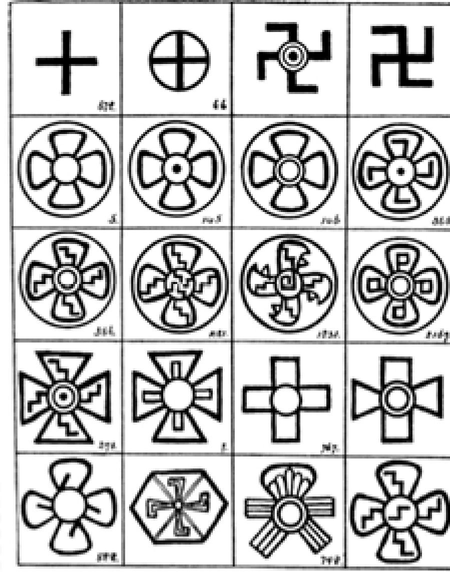
2. Halkalı haçın en eski biçimi.

3. Merkezinde nokta olan haç. Güneş Ra'nın Güney ve Naga tarafından kullanılan tek Tanrıcı sembolü.

4. İkili çember. Güneş Ra'nın Kuzey ve Uygur tarafından kullanılan sembolü. Tanrı'nın tek Tanrıcı bir ifadesi.

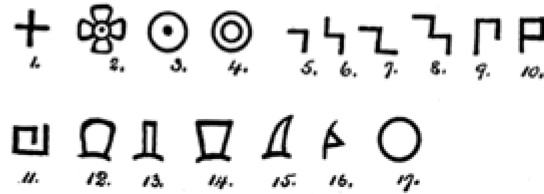
5. Yapıcı.

6. Mimar.

Yirmilik Bir Haç Tableti Grubu

7. Mühendis.
8. Usta Yapıcı.
9. Temeli atılmış, dikilmiş.
10. Kuvvet.
11. Hiyeratik H harfi, Kutsal Dörtlü’nün alfabetik sembolü.
12. Tamamlanmış. Emir yerine getirilmiş ve tamamlanmış.
13. Sütun.

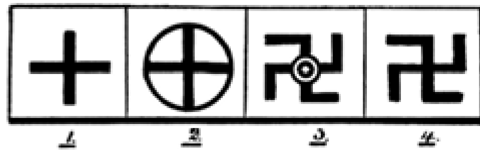
Anahtar

14. Cennet.
15. Temel Kuvvet.
16. Etkin. Bir mızrak, ok veya cirit şekli.

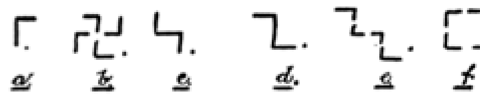
17. Haçın çevresindeki yalın çember evreni temsil ediyor ve kuvvetlerin, evrenin dört bir yanında etkin olduğunu gösteriyor. Evren'i temsil eden çember, Ul adını alıyordu. Ul'un anlamı "boşluğun bitimi"dir. Dolayısıyla bu çember kullanıldığında boşluğun bittiği yeri anlatır ve bu da evrenin tamamını kapsar. Bazı şekilleri yapıcı, mimar, mühendis ve benzeri şekilde tercüme etmemin nedeni bu kelimelerin, şekillerin Naga dilindeki isimleriyle aynı anlamda olması. Eski Meksikalıların dilindeki adlarının ne olduğunu söyleyemem. Öte yandan, Naga'dan oldukça farklı bir dilleri olduğunu biliyoruz. Naga ve Meksika sembolleri aynı, şüphesiz anlamları da öyleydi.

Bunların Temel Kuvvetler oldukları gerçeğini sıradan insanlardan saklamak için her birine verilen isimlerle Kutsal Gizemler tamamlanmış oldu. Neyse ki bu Kuvvetler diğer tabletlerde en küçük detaylara kadar açıklanmış, bu sayede köken ve işleyişleriyle beraber onlara modern isimler bulmak da kolaylaşıyor.[41]

Svastika: Sıklıkla "İyi şans sembolü" olarak da bilinen Svastika, Dört Büyük Temel Kuvvet'in eski halklar arasında en sevilen sembollerinden biriydi ve günümüz insanlığının kalbinde hâlâ yer sahibi. Svastika, Mason sembolleri grubuna dahil ve bu gruptaki sembollerin diğer birçoğundan daha sık kullanılmakta. Fakat zavallı yaşlı Svastika birçok sıkıntı geçirdi. Eskiler tarafından olduğu gibi kalmasına uzun bir süre boyunca izin verilmedi. Bu sembolün neler çektiğini görelim:

Svastika'nın Evrimi ve Anlamı

Anahtar

Şekil 1. Dört Büyük Temel Kuvvet'i temsil eden orijinal şekil.

Şekil 2. Ne tarihte gerçekleştiğini bilmediğim bir değişiklik. Çember, Yaratıcı'yı simgeliyor; dolayısıyla çemberin içinde yer alan haç, Dört Büyük Kuvvet'ten bahsederken Yaratıcı'yı da dahil etmeyi zorunlu kılıyor.

Şekil 3. Bu şekilde haçın uçları çemberin dışına doğru uzanmış ve dik açıyla batıyı gösteriyor. Yaratıcı'nın sembolüyse merkezde. Bu beklentileri karşılamıyordu, çünkü artık Yaratıcı'ya değinmeden veya onu dahil etmeden yalnızca Dört Büyük Kuvvet hakkında konuşulabiliyordu.

Şekil 4. Bu şekilde Yaratıcı'nın sembolü kaldırılarak geriye Dört Büyük Yapıcı'nın sembollerinden oluşmuş bileşik bir sembol bırakılmış. Bunlar, Svastika adı verilen bir haç şeklinde bir araya getirilmiş durumda ve bu şeklini de günümüze kadar korudu.

Svastika'nın ezoterik veya gizli anlamları: Rahipler bu haçın, sıradan halka anlattıklarının ötesinde bir anlamını biliyorlardı.

A. Yapıcı anlamına gelen şekil.

B. Haç ayrılarak Dört Yapıcı'yı ortaya çıkarıyor.

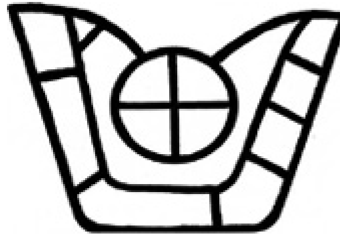
C. Mühendis anlamına gelen şekil.

D. Mimar anlamına gelen şekil.

E. "Tahta çıkan üç adım" anlamında.

F. Dört Yapıcı'nın bir kare oluşturduğunu gösteriyor.

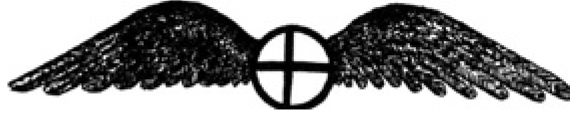
Bunun okunuşu yalnızca Dört Büyük Yapıcı değil, aynı zamanda Dört Büyük Güç Sahibi. Bu aynı zamanda Dünya'nın orijinal sembolü olan kare.

Kelebek kanatlı çember. Niven'in Meksika Taş Tableti No. 66: Bilinen en eski kanatlı çember, muhtemelen tüm kanatlı çemberlerin anası ve 10 bin yıldan daha eski.

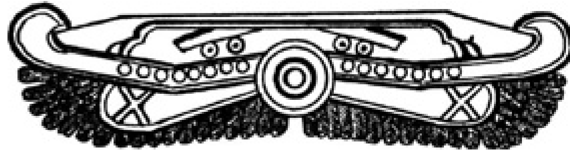
Açıklama: Yaratıcı’nın emriyle Dört Büyük Temel Kuvvet, evreni ve içindeki her şeyi yarattı. Onlar -Dört Büyük Yapıcı, Cennet’in Mimarları ve Mühendisleri, Dört Büyük Güç Sahibi- dünyayı inşa ettiler ve üzerindeki yaşamı oluşturdular.

Kanatlı Çember: Kanatlı Çember Dört Büyük Temel Kuvvet figürlerinden son olanı, hatta günümüzde kanatları ve bir borazanı olan bir insan figürü şeklinde temsil edilen Baş Melek imgesini saymazsak belki de bu kavramı temsil etmek için tasarlanmış son sembol. Şimdi görülecek çemberlerin tümü tüy kanatlara sahip.

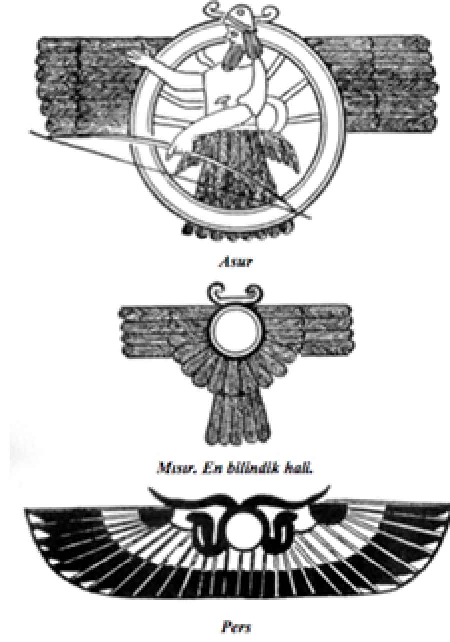
Tüy Kanatlı Çemberlerin en eskisi. (Naacal)

Tüy kanatlara sahip çemberlerin en eski örneği bir Hint elyazmasında bulunuyor. Bu elyazması bazı kutsal metinlerin bir kopyasıydı. Dolayısıyla sembolün yaşı bilinmiyor. Svastika’nın evriminde görülen ikinci figürün bir çift tüylü kanatla birleşmesinden oluşuyordu.

Guatemala

Niven tarafından Meksika’da bulunmuş 2.600’ü aşkın tablet arasında, kanatlı çember figürünün görüldüğü yalnızca bir tane var ve o da benzerlerinden tamamen farklı. Diğer tüm çemberlerin bir kuşunkine benzeyen tüylü kanatları var. Bu Meksika örneğinde ise kelebek kanatları görülüyor.

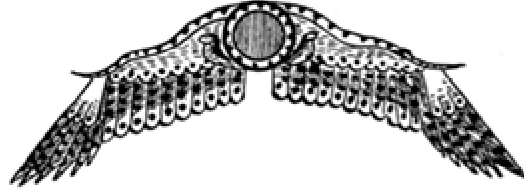

Asur

Mısır. En bilindik hali.

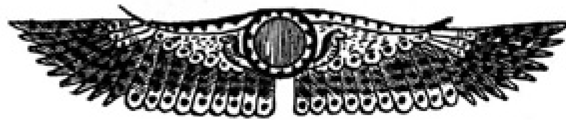
Pers

Açıklamalar: Kanatlı çemberi en başarılı çağında bulmak için Asurlular, Babilliler ve Mısırlılar zamanına, yani M.Ö. 3000-1000 yılları arasına dönmeliyiz.

Mısır- Eğik Kanatlı

Kraliçe Hatşepsut'un mezar odasında, girişin karşısındaki duvarda kanatlı bir çember resmedilmiş. Mısır prensesi olduğu vakitte Musa'yı hasır sepetinden çıkarıp alan da Hatşepsut idi. Kanatların eğik biçimi, özel himayeye işaret ediyor.

Mısır-1. Tuthmosis'in mezar odasından

Yunan

Tarihi bilinmeyen başka bir örnek daha, bana Yunanistan'dan geldiği söylenerek yollandı.

39 Bu sütunların şekli Niven'in Meksika tapınaklarından birinin zemin planında da görülüyor.

40 Papirüsün verilen yaşı şüpheli.

41 Pisagor Mısır'dan dönüşünün ardından dört rakamının Büyük Yaratıcı Kuvvetleri simgelediğini öğretmişti.

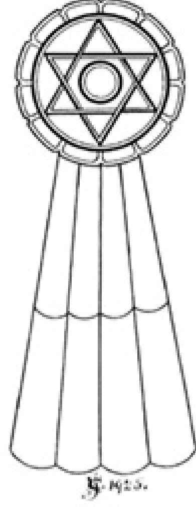
IX. BÖLÜM

SEMBOLLER, DESENLER, GRAFİKLER VE DİYAGRAMLAR

Mu Ülkesi'nin Kozmogonik Diyagramı, insan tarafından yazılmış ilk kitaptı. Bu diyagramın izini 35 bin yıl öncesine kadar sürmeyi başardım. Daha ne kadar önceden beri kullanıldığını kimse söyleyemez, hatta tahmin bile edemez.

Tüm antik uluslar anayurdun diyagramını kopyalamıştı: Yucatan Mayaları, Hindistan Naga-Mayaları, Babilliler, Asurlular, Mısırlılar ve Kuzey Amerika'nın güneybatısındaki Pueblo Kızılderilileri.

Bunlar arasından yalnızca biri orijinal anlamıyla beraber basit yapısını korumayı başardı: Yucatan Mayalarına ait olan. Geri kalanların tümüne, Pueblolarınki hariç, yeni şekiller ve dogmalar eklendi. Orijinal şekillerin bazılarına yeni anlamlar katılmasıyla anayurdun bu basit ve güzel sembolü, acınacak

Yazılan İlk Kitap
Mu Ülkesi'nin Kozmogonik Diyagramı: 35 bin yıldan daha eski.

derecede çarpık bir hâl aldı. Bu değişikliklere, ahlaki değerleri hiçe sayan Mısır ruhban sınıfı neden oldu. Bunlar önce şeytanı icat edip, ona bir mesken bulmaları gerektiği için cehennemi uydurdular. Beş bin yıl önce ne şeytan, ne de cehennem biliniyordu. Bu uydurmaların halk üzerindeki etkilerini gören Hindistan ruhban sınıfı, Set'i Şiva ile takip etmekte gecikmedi.

Mu'da rahip adayına bu kitabı iyice öğrenmesi, Tanrı ve ahiret inancının kaynağı olarak kabul etmesi öğretilirdi; tıpkı şimdi Kitabı Mukaddes'in çocuklara öğretildiği gibi.

Bu kozmik diyagramın deşifresinde, kesişen iki eşkenar üçgenle çevrili merkezi bir çember olduğu görülebilir. Bunlar tek bir şekil oluşturuyorlar ve yalnızca tek bir anlamları var. Bu iki üçgen, başka bir çemberle sarılmış, böylece çember arasında on iki bölme oluşuyor. Dıştaki çember de on iki dantelle çevrilmiş. Ana şeklin altında sekiz bölmeli bir şerit var.

Merkezi çember Tanrı'nın kolektif sembolü olan güneşin, Ra'nın bir resmi. Tanrı'nın Cennet'te bulunması gibi, bu iki kavram beraberce resmedilmiş durumda. İki çember arasında, kesişen üçgenlerin oluşturduğu on iki bölme, Cennet'in on iki kapısını temsil ediyor. Her sembol bir

erdeme karşılık geliyor, yani Cennet'in kapılarından geçecek bir ruh bu erdemlerin tümüne sahip olmalı.

Dıştaki çember Mısırlıların Amenti olarak adlandırdığı ara dünyayı, öte dünyayı simgeliyor. Ara dünyayı çevreleyen on iki dantel, on iki günahı temsil ediyor. Ruh, ötedeki dünyanın kapılarından girmeden önce on iki dünyevi günahtan arınmış olduğunu kanıtlamak zorunda.

Aşağıya doğru uzanan şerit, ruhun Cennet'e ulaşmak için yükselmesi gerektiğini gösteriyor. Burada kullanılan "yükselmek" kelimesinin antik anlamının irtifa kazanmakla bir ilgisi yoktu. Bu, mükemmelliğe giden yolda daha üstün bir mertebeye ulaşmak demekti. Şeridin sekiz bölmesiyse ruhun ötedeki dünyaya girebilmesi için insanın katetmesi gereken sekiz yolu belirtiyordu.

Cennet'e giden bu sekiz yolun ne olduğunu bir önceki bölümde açıklamıştım. Bu on iki günah ve erdemin ne olduğunu ise topluca ortaya çıkarabilmiş değilim.

Mu halkının antik dini inanışlarının modern dildeki düz yazı karşılığı şu şekilde:

"Cennet'e ulaşmak için katetmem gereken sekiz yol olduğuna inanıyorum. Bu sekiz yolu; yani (yolların isimleri) aştıktan sonra, ötedeki dünyaya açılan on iki kapıya ulaşıyorum. Burada on iki dünyevi günahtan; yani (günahların isimleri) arınmış olduğumu kanıtlamalıyım. Daha sonraysa ötedeki dünyadan geçerek Cennet'in kapılarına ulaşacağım. Burada, dünyada on iki erdemi; yani (erdemlerin isimleri) öğrenip yerine getirdiğimi kanıtlamalıyım. Böylece Cennet'in kapılarından geçirilerek, Cennet'in Kralı'nın oturduğu görkemli tahta götürülüyorum."

Bugün, tüm din ve mezhepler arasında, insanoğlunun anayurdunun bu kayıp halkının sahip olduğundan daha saf ve yalın olanı var mı?

Çok Kollu Figürler: Tabletlerin tercümesini takip eden yıllar boyunca, tabletlerde okuyamadığımız birçok harfin anlamına ulaştık. Yazar ve arkeologların "grotesk tanrılar" olarak adlandırdığı eski sembolik figürleri, ayrıca rölyeflerin tercümesi sırasında; deşifre edilmemiş sembollerin bu oymaların içine, anlamlarını bariz kılacak biçimde işlendiklerini bulduk.

Chandler ve diğerleri şöyle yazmıştı: “Bir tür grotesk Hint tanrıçası.” Şimdikiyse bu “grotesk tanrılar”dan bir örnek ve bunun deşifre ve tercümesinin de göstereceği gibi bu aslında bileşik bir resim ve insanoğlunun Mu ülkesinde doğuşunu tasvir ediyor.

Özellikle Hindistan’da ikiden fazla kolu olan insan figürlerini tasvir eden oyma ve resimlere sık rastlanır. Bu figürler tapınak duvarlarında, eski Hint elyazmalarındaki çizimlerde bulunur ve günümüzde de yerel Hint mücevheratında sıklıkla kullanılır. Bu figürler birer put değil. Bunlar Yüce Yaratıcı’nın ve Yaratılış’ın kutsal sembolleri. İnsana ait ilk yazıları araştıran birinin zaman zaman karşılaştıklarına benzer şekilde, oldukça girift bir tasarım ve karakterdeler. Yedi yüce veya temel kuvvet, nitelik, güç, arzu, emir veya zihne sahip olan sonsuzluğu, Yaratıcı’yı temsil ediyorlar. Bu kelimelerin her birinin çeşitli antik metinlerde kullanıldığını fark ettim. Örneğin: “Birer zihin veya güç olan yedi başa sahip Yılan”, “Yedi emriyle dünyayı var eden ve onu yönetecek olan insanı yaratan, tüylerle kaplı Yılan.”

Bahsettiğim çok kollu figürler şüphesiz anayurt kökenli olsa da bunlara ilk olarak antik Brahmanlar arasında rastladım. Brahmanların kozmogoni, bilim ve medeniyet sanatlarını Nagalardan öğrendikleri, Hindistan’da herkesçe bilinen bir gerçek. Önce Naga, daha sonra Danava olarak bilinen Hindistan Mayaları bu kıtaya, Arilerin adı daha Hindistan’da duyulmaya başlamadan binlerce yıl önce anayurttan geldi. Brahmanlar ve Nagalar da Yaratıcı’yı simgelemek için Yedi Başlı Yılan figürünü kullanıyorlardı. Yılan figürü yerine insan figürü, özellikle önemli yaratımları temsil etmek için kullanılıyordu.

Deşifre ve tercüme için bu figürlerden birinin Bombay yakınlarındaki Ajanta Tapınak Mağaraları’nda bulunan bir oymasını seçtim. Anayurdun suların üzerine yükseldiği, verimli ve bereketli kılındığı, insanın ortaya çıkmak üzere olduğu zamanı simgeliyor oluşu özellikle ilgi çekici. Merkezde bir insan figürü var. Merkezi figür bir insana ait ve yedi uca sahip, yani Yaratılış’ın rakamını gösteriyor. Bu örnekte yılan yerine daha

üstün bir sembol, insan kullanılmış. Şimdiye dek insanın özel bir yaratım olduğu ve dünyayı yönetecek güçlerle donatıldığı defalarca tekrarlandı. Bu birçok yönden şimdi deşifre edeceğim bu tabloyla da örtüşüyor.

Merkezi figür incilerden oluşan ve Tanrı'ya atfedilen antik kutsal tacı takıyor, bu da onun bir kral olduğunu gösteriyor. Yaratılışın ortasına yerleştirilmiş, dolayısıyla o yaratılışın kralı. Sol üstteki elde bir meyve, sağ elinde de Mu'nun sembolik çiçeği olan soylu lotusu taşıyor ve böylece anayurdun yaşamaya elverişli olduğunu anlatıyor.

Figür suda ayakta durur hâlde gösterilmiş. Bize bunu anlatan iki belirgin sembol var. Bunlardan ilki, bacakları ve gövdesinin alt kısmı boyunca uzanan yatay, düzensiz çizgiler. İkincisi, sol alttaki elde tutulan tek başlı yılan. Yılanın başını tutan elin aşağısında yılanın gövdesi bir koza hâlini alıyor ve bu kozadan dökülen tohumlar görülüyor. Bunlar doğal canlı hücrelerini ve eskilerin deyimiyle kozmik yumurtaları temsil ediyor. Bu tohum ve yumurtalar henüz açılarak hayatı doğurmamış. Hayat hâlâ içlerinde uykuda yatıyor. Zamanla yaşam gücü bu tohumlara hayat veriyor. Dolayısıyla, doğal yaşamın ilk önce suda başladığı anlatılıyor. Eskilerin denize "Yaşamın Anası" demelerinin sebebi de bu. Bu antik hikayenin doğrulu-

ğu, erken Paleozoik zamana ait kayalar tarafından da kanıtlanmış durumda.

Resimde şimdiye kadar olan kısımda doğal hayatın nasıl ortaya çıktığı ve nasıl yaratıldığı anlatıldı ve suların üzerinde yaşanabilir bir yerin var olduğu söylendi. Peki bu yer neresi? Sol altta karaya sıçrayan bir geyik görülüyor. Geyik, daha önce de gösterdiğimiz gibi ilk insanı temsil eden antik sembol. Dolayısıyla bu resim, insanın ortaya çıkmak üzere olduğu anayurdu tanımlıyor.

Tablo doğal yaşam ve insanın özel yaratılışı hakkındaki ayrımı yaparken dikkatli davranıyor; zira doğanın yaratımları gelişip hayat bulan tohumlar olarak betimlenirken; insanın, herhangi bir evrimsel değişime uğramadan, tamamen gelişmiş hâlde ortaya çıktığı gösteriliyor. İnsanın doğanın bir yaratımı olmadığı vurgulanıyor.

Anlamı bilindiğinde bu harika sembol bir put gibi görünmüyor. Bu, Kitabı Mukaddes öğretilerimizi kanıtlayan bir simge; tek farkı insanın Mısır'a yerleşmesinden on binlerce yıl önceye ait olması. Bu arada, sol alt kısmın parçalanmış olması yüzünden deşifre tamamlanmış değil. Bu hasar, betimleyeceği her neyse, onu anlamayı imkânsız kılıyor.

Yedi Başlı Yılan: Bu tüm antik semboller arasında en ilginç olanlardan biri. Kökeni anayurda dayanan bu figür Yaratıcı'yı ve Yaratılışı'ı simgeliyor ve oldukça geniş kapsamlı ezoterik anlamlara sahip. Bu figür çeşitli metinlerde farklı adlar altında bulunuyor olsa da her durumda yedi başlı olduğu belirtiliyor. Anayurttaki orijinal adını bulamamış olsam da Hint eserlerinde hem Caisha hem de Narayana olarak adlandırıldığını öğrendim. Yucatan Mayalarındaki adı Ah-acchapat idi; bugün Kamboçya'da verilen adı ise Naga. Öte yandan bu son adlandırma bir istiare, zira yılana verilen isim aslında bu halkın adı.

Yedi Başlı Yılan, Yaratıcı'yı ve Yaratılış'ı simgelediği için tüm antik metinlerde yer alıyor. Bu sembole ne zaman ve nerede rastlarsak rastlayalım, onun "Ben Yaratıcı'nın, Tanrı'nın bir sembolüyüm. Bana

bakmak sizi onu düşünmeye iter. Ben düşüncelerinizi Tanrı'ya ulaştıran aracıyım." dediğini biliriz.

Antik Burma'nın bir parçası olan Kamboçya'daki Angkor Thom'da, dünyanın mimari harikaları arasında sayılabilecek muhteşem bir tapınağın kalıntıları bulunuyor. Yedi Başlı Yılan figürü bu kalıntıların birçok yerinde görülse de en önemli örnek tapınağın girişinde yer alıyor. Bu girişin iki yanında, başları sekiz ile on feet arası yüksekliğe kadar ulaşan birer Yedi Başlı Yılan heykeli var. Kuyrukları duvarlarda son buluyor.

Bu iki Yedi Başlı Yılan figürü, onları inceleyen bütün arkeologlar için bir muamma ve hepsi bu tapınağı inşa edenlerin yılana tapanlar olduklarını iddia etti; biri hariç hepsi. Arkeolog olduğunu iddia etmeyen Helen Churchill Candee, seyahat üzerine olan etkileyici kitabı "Muhteşem Angkor"da bu muhteşem düşüncelerin arkasında yatan gerçeğin kalp atışlarını hissetmiş. Şöyle yazıyor: "Bu Naga benzersiz. Şekli, asırlar süren efsane ve inançların sonucu; eskinin din ve hikâyelerinin elle tutulur bir kanıtı. Bu sanatçının veya mimarın acayip gerçek dışı eseri değil, bir yarı tanrının sembolü. Onun nitelikleri ve tarihi, yazıtlardan kazılıp çıkarılacak bilgilerden oluşuyor."

Bayan Candee kesinlikle haklı ve diğerleri yanılıyor. Bu yılanların birer sembol olduğu doğru, fakat o da bu sembolün simgelediği varlığın büyüklüğünü dile getirebilmiş değil.

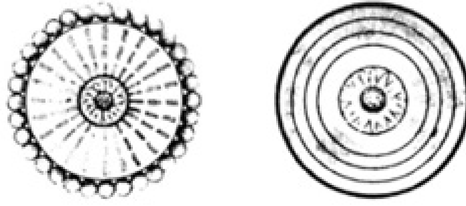
American Weekly'nin izniyle

Angkor, Kamboçya'dan Yedi Başlı Büyük Yılan

Bunlar bir yarı tanrının değil, tüm dünyaların Yüce Yaratıcısı’nın simgeleri.

Heykellerin boyunlarında ve arkalarında Anayurdun özenle işlenmiş sembolleri yer alıyor ve bunlar American Weekly’nin nezaketiyle sağlanmış fotoğrafta da belli belirsiz görülebiliyor. Öte yandan bu sembollerin, Angkor Fransız mandası altına girmeden yıllar önce yaptığım eskizlerine sahibim. O günlerde Angkor’a kıyıdan ulaşmak zorlu ve tehlikeli bir yolculuk gerektiriyordu ve bu yolculuk sırasında epey heyecanlı deneyimlerim oldu; fakat bu kâşifler için sıradan bir şey, olması gereken bu.

American Weekly’nin fotoğrafı haricinde bu iki oymanın resimlerini, deşifre ve tercümeleriyle birlikte paylaşıyorum. Yedi Başlı Yılan Kamboçya’da Naga ismini nasıl aldı? Bunun düşünebildiğim yalnızca tek bir yolu var: Tasarım Burma’ya on binlerce yıl önce anayurttan geldi, muhtemelen Nagalar tarafından taşınarak.

Yedi Başlı Büyük Yılan’ın üzerindeki oymalar

Angkor Thom’da

Merkezi figür: Lotus çiceği.
İlk çember: Işınlarla çevrelenmiş güneş resmi.
Işınlar: Üç bölüme ayrılmış.
Mu Ülkesi’nin sembolik rakamı.

Angkor Vat’ta

Dış çember: Güneş
3 iç çember: Mu’nun, ayrıca koloni
Ganesha: imparatorluklarının rakamı.

Merkezi figür: Anayurt Mu Ülkesi'nin Kraliyet Lotus'u

Ganesha, Tarlaların ve Ekinlerin Efendisi
Fil Ganesha: Tanrı'nın tarlalar, bahçeler ve ekinlere bakan yüzünün sembolü.

Nagalar bir felaketle yok oldu ve ülkeleri yeniden yaşanabilir bir hâle geldiğinde topraklarına başka bir halk yerleşti. Yılana, onu getiren insanların ismini veren de bu halktı.

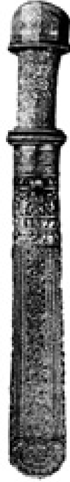
Hazır Angkor'dan bahsederken başka bir oymaya daha değinelim. Burada, arkeologların "aslan" olarak adlandırdığı alışıldık figürler var. Sembolik oldukları ağızlarının dikdörtgen şeklinden anlaşılabiliyor; bu Mu'nun sembollerinden biri. Bu yaratıklar ayağa kalkar gibi yontulmuşlar ve yüzleri doğuya, Mu'nun mezarının yönüne dönük. Angkor'un bir ucundan diğerine insan taşların aralıksız feryatlarıyla karşılaşıyor: "Mu, Mu, Anayurt!"

Çizimde Ganesha görülüyor. Kim olduğunu bilmeyenler tarafından takılmış birçok kötü adı var. Öte yandan Hintliler bu tanrının kim olduğunu biliyorlardı ve onun görüntüsünü çiçeklerle süslediler; zira Ganesha, tarla ve ekinlerle ilgilenen ve antik adı "Tarlaların ve Ekinlerin Efendisi" olan tanrının sembolüydü.

Bu sembol Mu ülkesinden gelmişti. Adının orada ne olduğunu bilmiyorum ama Ra Ma (Toprakların Tanrısı) veya Ra Mana (Tarla ve Ekinlerin Efendisi) olduğunu düşünüyorum. Yucatan’da PPeu hanedanlığından gelen krallar, ülkenin efendi ve sahipleri olduklarını iddia ederek, bunu kendi sembolleri hâline getirdiler.

Yucatan’da, PPeu hanedanı zamanında inşa edilen binaların göz önündeki kısımlarında fil başı heykelleri bulunuyor. Antik zamanlarda, hüküm süren kralların sembollerini saraylara ve idari binalara kazımak sıradan bir işti.

Bir Naga Hintli Bıçağı: Dünyadaki en eski bıçak olduğuna inandığım ve bir zamanlar antik Naga kralı tarafından ta-

Bir Naga-Hindu Bıçağı

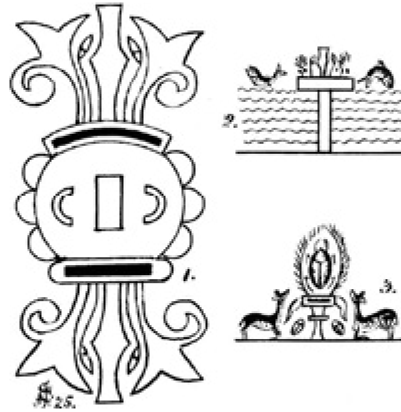
şındığı söylenen bir bıçağa sahibim. Daha önce de belirtildiği gibi Nagalar, Hindistan’a Burma üzerinden gelmiş Mayalardı. Deccan’a yerleştiler ve zamanla bu bölgeyi Naga İmparatorluğu olarak bilinen koloni imparatorluk hâline dönüştürdüler. Başkentleri, şimdi Nagpur şehrinin bulunduğu yerdeydi.

Naga İmparatorluğu’nun ne zaman yıkıldığı bilinmiyor. Efsaneler yaklaşık 5 bin yıl önceye işaret ediyor. Sayısız Hindu belgesi, efsanesi ve geleneği mevcut. Öte yandan Valmiki, bunun anayurdun ilk Hint Koloni İmparatorluğu olduğunu söylüyor.

Dikkatli bir inceleme bıçağın şimdiki ağzının, kabzaya takılan ilk ağız olmadığını gösteriyor. Takılı olan ağız çelikten değil, sert demirden dövülmüş. Sertleştirilmiş bakırdan bir perçinle kabzaya tutturulmuş. Bıçağın kına uymasını sağlamak için, ağzın kabzaya yakın olan kısmına bir halka eklenmiş. Tüm kanıtlar, asıl ağzın bronz ya da tavlanmış bakırdan üretildiğini ve kabzaya yakın ucunun kına bir halkaya gerek duymadan oturacak kadar kalın olduğunu gösteriyor. Bıçağın kabza ve kına gümüşten; bunların üzerine işlenmiş çok sayıda sembol, hiyeroglif ve Maya süsü bulunuyor.

Bıçağın yaşının yanı sıra, kabza ve kınının üzerine oyularak işlenmiş hiyeroglif ve semboller de oldukça dikkat çekici. Sembollerden özellikle biri, büyük bir araştırma çalışmasının yolunu açıyor. Bıçağın kabzasının iki yüzünde bulunan semboller, geleneksel çizimlerle bize bu bıçağı yapan insanların kim olduklarını ve nereden geldiklerini anlatıyor.

Şekil 1: İlk olarak kabzanın ön yüzündeki sembolü ele alacağım. Bu hem sembolik hem geleneksel bir grafik. Anayurdun sembolik rakamı olan 3'ün defalarca tekrarlanması, bu grafiğin anayurttan bahsettiğini açıkça gösteriyor.

Bıçağın kabzasında ve kınında bulunan semboller

Betimlenen surat, iki dikdörtgenin ağzı ve burnu oluşturduğu alışıldık tasarımda. Bu sembol "Anayurt Mu" şeklinde okunuyor. Grafik tarafından desteklenen bu beyanı kanıtlamak zor değil. İlk olarak, taç ve başı süsleyen

sorguçlar mevcut. Başlık üç parçadan oluşmuş, üç kez tekrarlanıyor. İkincisi, antik su testisi ve iki yanındaki soylu lotus filizleri sayesinde ülkenin suyun ortasında bulunduğunu ve bunun Mu, yani soylu lotusun ülkesi olduğunu anlatıyor.

Bu üçlü şeklin her iki yanında asıl üçlüyü oluşturan alışılmış bir sorguç var. Bu sorguçların her biri, kollara ayrılarak üç ayrı uç oluşturuyor. Alışılmış burun şeklinin her iki yanında hiyeratik “k” harfi var ve bu dört ana yönü; kuzey, güney, doğu ve batıyı belirtmek için kullanılırdı. Bunlar, sıradaki grafikte de görülebileceği gibi, iki ana yerleşim hattı yönünde, yani doğuya ve batıya bakan göz motifleri.

Yanaklar, ufku simgelemek için yay şeklinde gösterilmiş. İki ufukta da ışıksız yarımküreler hâlinde üçer güneş bulunuyor. Ufukta görülen ışıksız güneş bir koloniyi temsil ediyordu; eğer ışıkları varsa da bir koloni imparatorluğunu.

Şeklin alt kısmı, şeklin tamamını dengelemek ve sanatsal bir hava katmak için eklenmiş. Grafiğin her iki yanında tamamen açılmış soylu lotus yer alıyor, dolayısıyla anayurt Mu’dan bahsedildiği pekiştiriliyor. Bu bilgiler ışığında bıçağın Naga kolonisi zamanına ait olduğu sonucuna varılabilir.

Şekil 2: Kabzanın arka yüzünde Mu’yu suda ayakta durur hâlde gösteren bir çizim var. İki yanında, suyun yüzeyinde sıçrayan iki balıktan biri doğuya, diğeriyse batıya gidiyor. Bu sembol Hindistan’ın suyla anayurttan ayrıldığını ve Nagaların Hindistan’a varmak için okyanusu geçtiklerini anlatıyor. Seyahat yöntemleriyse suyun yüzeyinde bulunan, uçmak veya yüzmek yerine sıçrayarak ilerleyen balıkla, eğlenceli ve oldukça etkin bir biçimde anlatılmış. Antik Kalde rahibi ve tarihçisi Berosus, Akad-Mayalardan “yarı balık, yarı insan” şeklinde bahsediyor. Kabzanın geri kalanı sanatsal Maya desenleriyle süslenmiş.

Şekil 3: Kın, beş şerit hâlindeki belirgin Maya süsleriyle başlıyor. Bu şeritlerin altında bulunan, bileşik hiyeroglif formundaki şekil şüphesiz tüm arkeoloji araştırmacılarını hayrete düşürecek. Bunu Hindistan’da bulmak

benim için son derece şaşırtıcıydı. Bu grafiğin merkezindeki figür, güneşin ışıkları arasında yükselen bir scarab (bok) böceği. Hemen altındaki, dünyanın veya “toprak ana”nın sembolü olan hiyeratik M harfi, burada verimliliğini göstermek için her iki ucundan sarkan klasik birer yaprak ile gösterilmiş. Dünyanın yüzeyinin altında hâlâ gün ışığına çıkmamış iki yavru scarab var. Yükselen scarabın her iki yanında ilk insanın sembolü olan geyik -Keh-bulunuyor ve bunlar tapınma hâlinde resmedilmiş. Bu, ilk insanın scarab (bok) böceğine tapındığını gösteriyor.

Scarab neyi temsil ediyor? Bu Hindistan içerisinde, hem yazı hem de oymalarda scaraba ilk rastlayışım. Scarab şimdiye dek hep Mısır’a özgü bir sembol olarak görülmüştü. Mısırlılar tarafından, Kephera olarak adlandırılan Yaratıcı’nın sembolü olarak seçilmişti. Kephera’nın başlığının üzerinde daima bir scarab bulunur. Kral II. Seti’nin katibi ve dostu olan Anana, harika resimlerle dolu papirüslerinden birinde, Mısırlıların scarabı Yaratıcı Tanrı’nın sembolü seçmelerinin nedenini şöyle açıklıyor:

“Scarap ayaklarıyla küçük çamur topları yuvarlar ve bu topların içine yumurtalarını bırakır. Mısırlılar bunun, Yaratıcı’nın dünyayı yuvarlayıp hayatla dolmasını sağlamasının mükemmel bir örneği olduğunu düşünüyor.”

Bu italik yazılmış kısım, eğer Büyük Kuvvetler’in köken ve işleyişlerini anlıyor olsa günümüz bilim insanını hayrete düşürürdü; zira burada Mısırlıların 3.000 veya 3.500 yıl önce Büyük Kuvvetler’in köken ve işleyişlerini anladıkları görülüyor. Bunları bundan sonra Hintli tercümelerini kullanarak açıklayacağım.

Anana bizi yalnızca 3.500 yıl geriye götürüyor, fakat bıçağın kınındaki oymalar bizi Mısırlıların Mısır’a gelmelerinden önceki bir zamana taşıyacak. Kabzanın önündeki sembol, bu kabza ve kının Nagaların yalnızca Hindistan’da bir koloni oldukları zamanda yapıldığını anlatıyor.

Şimdi Hindistan’daki Naga kolonisinin bir koloni imparatorluk hâline gelmeden önceki yaklaşık tarihini bulmaya çalışacağım:

Hindistan’daki Naga veya Maya İmparatorluğu’nda Prens Maya belirgin bir figürdü. Prens Maya’nın zamanı şüpheli. Onun hakkında birçok kayda rastladım, bunlardan biri bile ne zaman yaşadığını söylemiyor; fakat bir ağacın yapraklarından daha çok sayıda olan geleneklere göre, Prens Maya 15 bin ile 20 bin yıl önce yaşamıştı.

Ramayana’da onunla ilgili şu sözleri buluyoruz: “Geçmiş zamanlarda Nagaların, Maya adında bir prensleri vardı.”

Prens Maya, Hindistan’ın astronomi üzerine en büyük bilimsel eseri olan Sourya Siddhanta’nın yazarıydı. Çeşitli tahminler, bu eserin yaşının 10 bin ile 22 bin yıl arasında olduğunu söylüyor. Prens Maya’nın zamanında Nagalar bir imparatorluktu. Bu bıçağın kabza ve kını yapıldığında, Nagalar daha imparator hâline gelmemiş bir koloniydi. Yalnızca bir koloni oldukları ufkun üzerindeki ışıksız güneşlerle açıkça gösterilmiş. Bu da kabza ve kının aşırı eskiliğini kanıtlıyor.

Antik Maya Tableti: Bu, ince ve sert kum taşından yapılmış bir tablet. Zemini, üzerindeki şekiller bir inçin yaklaşık 1/16’sı kadar yukarıda bulunacak şekilde yontulmuş. Çemberin içinde, şekillerin oyulduğu alan açık sarı ve taşın kendi rengi oldukça cilalı bir mavi. Şekiller koyu kırmızı ve cam gibi sırlı. Bu renk düzenine Maya dönemi eserlerinde sıklıkla rastlanıyor. Tablet yaklaşık 4 inç yüksekliğinde. Alt kısmı bir taban oluşturacak şekilde geniş. Bunun, sahibinin evinin dikkat çeken bir köşesinde duran bir süs eşyası olduğu açık.

Tabletin Maya hiyeratiğiyle değil de anayurt tapınak yazıları ve Naga biçim düzeniyle yazılmış olması, bana arkasında yatan bir sır olduğunu düşündürüyor. Bu yazı türü yalnızca başrahipler ve diğer bazı yüksek mevkili rahip tarafından bili-

nirdi; dolayısıyla tabletin değeri yalnızca bu kast veya kutsal gizemleri öğrenmeye başlamış olan veliaht tarafından anlaşılabilirdi.

Şimdi tableti parçalara ayırıp deşifre ederek ne tür bir hikâye anlattığını göreceğim.

1. Yaratıcı -Büyük Yönetici- Kralların Kralı'nın sembolü ve tüm dünyanın hükümdarı anlamıyla Mu'yu temsil etmek için kullanılıyor. Codex Cortesianus, Mu'dan Büyük Yönetici diye bahsederek bu kullanımı uyguluyor.

2. Anayurdun alfabesinin hiyeratik U harfi ve dipsiz bir çukuru, bir deliği, büyük bir derinliği anlatıyor.

3. Bu, U harfiyle beraber üzerine veya içeri doğru hareket etmek anlamına gelen şeklin bir araya gelmesiyle oluşmuş bileşik bir sembol. Toprağın batışının gösterildiği yerlerde kullanılırdı.

4. Bu, okyanusun kabarmasına benzer bir hareketi simgeliyor. Suların antik sembolüydü.

5. Bu, yeraltının alevleriyle yeraltındaki bir yolun sembollerinin bir araya gelmesiyle oluşmuş bileşik bir sembol.

6. Bu bir kelime: Kui Diyarı.

7. Bu şekil iki kelime oluşturuyor: Kui Diyarı ölü.

8. Bu şekil bir cümle oluşturuyor: Kui Diyarı ölü ve suya gömülü.

9. Bu bir sütun ve deprem anlamlarına gelen bir sembol.

10. Büyük Yönetici bir ateş uçurumuna düşüyor. Şimdi cümleleri birleştirerek bir açıklama oluşturacağım.

Açıklama: Kui Diyarı, Dünya'nın Büyük Yönetici'si artık yok. O, birçok yerde depremlerle yukarı aşağı sarsıldı ve toprak okyanus dalgaları gibi kabardı. Sonunda onu taşıyan sütunlar çöktü ve o bir ateş uçurumuna düştü. Büyük Yönetici batarken alevler yükselip onun her yanını sardı. Sonra da sular üzerine aktı ve battı Kui diyarı, Büyük Yönetici.

Açıklamayı yazarken tabletin üzerindeki yazılara tam anlamıyla sadık kaldım. Burada yaptığım yalnızca antik bir dili modern bir dile çevirmek, böylece sıradan bir insan da bu tabletin üzerindekileri bir bilim adamı kadar iyi anlayabilir.

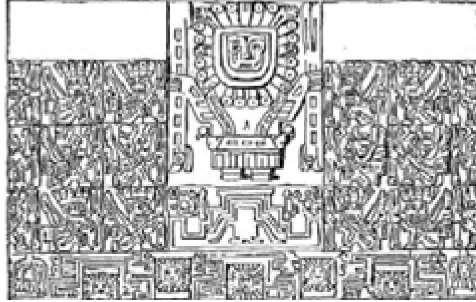
Yaratıcı'nın İnsana Ruh Verdiği Yer Olan Mu'nun Bronz Bir Heykelciği: İnsan bu şekilde diğer yaratımlar arasında özel bir yer kazandı. Uyuyan bir kadın olarak betimlenen figür Mu, Ma veya Ana'ya ait. Gözlerinin kapalı oluşu, henüz yaşam bulmadığını gösteriyor. Ruh, sol omzuna tünemiş ve vücuda girmeye hazırlanan insan başlı bir kuş şeklinde gösterilmiş. Bu simgeleme çok ilginç, çünkü Mısır Ölüler Kitabı'nın 17, 29, 85, 91. ve diğer bölümlerinde insan ruhunun insan başlı bir şahin şeklinde betimlendiğini görüyoruz. Mısır tasviri, heykelden 2 ila 5 bin yıl daha ileri bir tarihe ait. Bu bronz eserin yaşı biraz da nerede üretilmiş olduğuna bağlı. Bu, anayurt olabileceği gibi Uygur Koloni İmparatorluğu da olabilir. Bir sanat eseri olarak, güzelliği ve işçiliğinin mükemmelliğiyle, günümüzün en zarif yapıtlarıyla yarışabilecek seviyede. Tarihini eksiksiz bilsem de nereden geldiğinden ve Amerika'ya nasıl ulaştığından ötesini anlatma hakkına sahip değilim. Bu eser yıllarca bir tavan arasında tozlarla kaplı yattıktan sonra, şimdi bir kasada duruyor.

Yaratıcı'dan insan ruhunu alan Mu'nun bronz bir heykelciği: Bu fikre, insan başlı kartalın (resimde soldaki omza tünemiş olan) ruhu temsil ettiği Mısır "Ölüler Kitabı"nda birçok kez rastlanıyor.

James GerhardLeiper, Jr.'ın izniyle

Yaratıcının insana ruh verdiği yer olan Mu'nun broz bir heykelciği

Tiahuanaco'daki Büyük Yekpare Anıt

Geçen yüzyılın bir bölümünde Çin'de yaşanan büyük bir toplumsal karışıklık sırasında birçok saray ve tapınak yağmalandı. Okuyucu bu bronz heykelciğin nereden geldiğini tahmin edecektir. Oldukça değerli başka antikalarla beraber limanda demirli bir Amerikan savaş gemisine getirildi ve bu geminin bir subayına satıldı. Antikalar bu subayın torunlarının ailelerinde bulunuyor ve ne kadar değerli oldukları yeni öğrenilmiş durumda.

Tiahuanaco, Peru'daki Büyük Yekpare Anıt: Bu devasa kaya, ona bakan veya resmini gören tüm arkeologlar için büyük bir harika ve gizem

olmayı sürdürüyor. Arkeologlar için bu dünyanın harikalarından biri. Titicaca Gölü'nün kıyılarında, Pasifik Okyanusu'nun seviyesinin 13.500 feet üzerinde, bir tapınağın harabeleri arasında yatıyor.

Bu kayayla ilgili birçok şey söylendi ve çeşitli yazarların hemfikir olduğu şu: "Eğer deşifre edilip okunabilseydi, kim bilir antik geçmişle ilgili ne kadar harika bir hikâye anlatırdı!" Kaya gerçekten de harika bir hikâye anlatıyor, zira okuyucuları 16 bin yıl geriye, anayurt Mu'nun henüz bir ateş uçurumuna düşüp insanlığı binlerce yıl sürecek bir yasa sürüklemeden, dünyaya gururla hükmettiği çağlara götürüyor. Thoth idaresinde, Mısır ve Nil Deltası'ndaki ilk yerleşimlerin yapıldığı zamanları, Mısır uygarlığının şafağını anlatıyor.

Tapınak, muhteşem işlenmiş taşlarıyla inşa edildiği zamanlarda And Dağları henüz oluşmamış, Güney Amerika'nın batı çayırlıkları boyunca yukarı fırlatılmamışlardı. Ülkeyi, halkının çoğunu ve bu tapınağı yok eden şey de dağların yükselişiydi ve bu sırada bu devasa kaya iki parçaya ayrıldı.

Birçok yazarın bu kayayı İnkalara mal ettiğini görüyorum. İnkalar, Peru'ya bu tapınağın inşa edilmesinin üzerinden 15 bin yıl geçtikten sonra geldiler. İnkalar (Quicheler) Peru'ya ulaştıklarında And Dağları binlerce yıldır ayaktaydı.

Bu harika, yaşlı bir taş ve uzun süre kullanılmış hiyeratik bir alfabenin varlığına rağmen üzerinde tek bir harf bile yok. Üzerindeki oymalar ilk yazı örneklerine benzerlik gösteriyor: Bir araya gelen sembollerin oluşturduğu bir resim ve resimlerin oluşturduğu bir yazı. Bu tarihe ait fakat hiyeratik yazılar bulundurmayan bir oyma bulmak oldukça tuhaf, yine de bu yazılar olmadan resimleri okumak günümüzde matbaadan çıkmış bir kitabı okumak kadar kolay. Tek gereken sembollerin anlamları hakkında bilgi. Bu kayanın işçiliği, alet kullanımında büyük bir yeteneği ve sanatçılığı ortaya koyuyor.

Şimdi anayurdun, özellikle koloni imparatorluklarında kullanılan sembollerinin yardımıyla bu tableti deşifre edecek ve size okuyacağım:

Oymanın resmine bakılınca göze en dikkat çekici gelen parça klasik bir insan başı; başın en dikkat çekici noktası ise içine üç rakamının kaç defa

işlendiği. Üç, daha önce de belirttiğim gibi, Mu’yu temsil eden rakamdı. Şimdi figürün başını parçalarına ayırarak inceleyeceğim:

Baş, üst üste gelerek bir arma oluşturan üç katmandan oluşuyor; en üstteki katman insan yüzünü andıracak biçimde oyulmuş. Yukarısında üç tüyden oluşmuş bir sorguç ve aşağısında figürün üzerinde oturduğu üçlü taht bulunuyor. Her yanakta üç benek var. Zırhlı göğüslüğün, eğer şekildeki buysa, üzerinde Mu’nun sembollerinden biri olan (geometrik ve alfabetik) üç dikdörtgen mevcut.

Asanın ucu üç macaw papağanı başıyla süslenmiş. Ağzın şekli de alışıldığı üzere bir dikdörtgen. Burada dokuz kez Mu adı geçiyor. Baş, dört gruba ayrılmış ışınlarla çevrelenmiş. Bu ışınlardan tam bir çember oluşturuyor ve “Güneş İmparatorluğu Mu” şeklinde okunan sembolün bir parçası. Her ışının ucunda bulunan ? ise Ahau, yani Kralların Kralı; dolayısıyla burada anlatılan şu: “Güneş İmparatorluğu’nun İmparatoru, tüm dünyevi kralların kralıydı.”

Asanın ucundaki macaw başları bir koloni sembolü. Bu, Mayax Kraliçesi Moo’nun totemi ve asayla birleşik olması, Mayax’ın anayurda bağlı bir devlet veya onun bir koloni imparatorluğu olduğunu gösteriyor. Armanın yukarı çaprazı ve yanlarındaki ışınların uçlarında birer leopar başı bulunuyor. Leopar, Kraliçe Moo’nun kardeşi ve kocası olan Prens Coh’un totemiydi. Alt çaprazlarda yılan başları, yani Can hanedanının sembolü görülüyor. Dolayısıyla merkezi figür bize Mayax’ı Can ailesinden gelen kocası Coh ile birlikte Kraliçe Moo’nun yönettiğini ve Mayax’ın, Mu’nun koloni imparatorluklarından biri olduğunu anlatıyor.

Aşağıdaki şeridin üzerine yontulmuş on yedi küçük baş var ve her başın üzerinde ve iki yanında toprak anlamına gelen semboller bulunuyor. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini söyleyemem. Mu’nun on yedi kolonisinin bulunduğunu anlatıyor olabilir, fakat gerçek anlamı bu olmayabilir de.

Bu şeridin yukarısında kanatlı figürlerden oluşan üç şerit var. Orta sıradaki figürler macaw başına sahip, bu, Kraliçe Moo’ya olan bağlılıklarını gösteriyor. Diğer iki sıradakilerinse insan başları var ama onlar da taçlarında kraliçenin totemini taşıyor ve bu sayede onun hükümdarlığını

tanıdıklarını gösteriyorlar. Tüm bu figürler, Mayax'ı yöneten on iki Maya hanedanının sembolü olan on iki yılan deseniyle süslenmiş.

Resmin tamamı bir araya gelince, tapınağın inşa edildiği bu ülkenin sakinlerinin, Kraliçe Moo ve kocası Coh'un hüküm sürdüğü zamanlarda, Mayax'ın egemenliğinde veya bir alt kolonisi hâlinde olduklarını gösteriyor.

Troano Elyazması'na göre Kraliçe Moo, Nil Deltası üzerindeki Sais'te bulunan Maya kolonisini kurulduğu ilk yüzyıl içinde ziyarete gitmiş ve burada koloninin kurucusu Thoth ile tanışmıştı. Nil kolonisi 16 bin yıl önce kurulduğuna göre, Tiahuanaco'daki bu büyük anıt da yalnızca 16 bin yıl önce yontulmuştu.

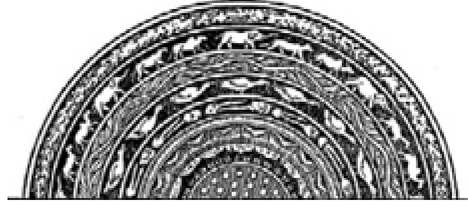
Anarajapura Oyma Taşı, Sri Lanka: Bu taş, yarımküre şekli nedeniyle Anarajapura'yı ziyaret eden arkeologlar tarafından "Anarajapura Aytaşı" ismiyle anılıyor. Bu taşlardan birkaç tane var ve bunlar tapınağa çıkan merdivenin aşağısına yerleştirilmiş. Bunun, Singalaların kim olduklarını ve nereden geldiklerini anlatan sembolik bir taş olması, arkeologlar tarafından göz ardı edilmesine neden olsa da üzerindeki yazılar gayet açık ve net. Taşın merkezi çiçek açmış, klasik fakat ayrıntılı bir lotus şeklinde oyulmuş. Bu, şüphesiz insanoğlunun anayurdu Mu ülkesinin sembolü. Doğu geleneklerinin anlattığı kadarıyla bu anlamı kazanmasının sebebi, dünya yüzünü süsleyen ilk çiçek olması. Bu geleneklerin doğruluğuna ve lotusun gerçekten de dünyada ortaya çıkan ilk çiçek olduğuna inanmamak için hiçbir neden yok.

Taşın üzerine kazınmış bazı yarım halkalar var, bu Mu kolonilerinin sembollerinden biri. Dıştaki şeridin hayvan figürlerin ötesinde kalan kısmının kötü durumu yüzünden burada anlatılanın sıradan bir koloni mi, yoksa bir koloni imparatorluğu mu olduğunu söyleyemiyorum. Lotusun dışında dekoratif bir şerit bulunuyor. Bu, eğer suyu temsil etmiyorsa sembolik bir önem taşımıyor. Bu da kesin bir sonuca varabilmek için fazla belirsiz. Bir sonraki şerit bir ördek kafilesinden oluşuyor ve yerleşimcilerin Sri Lanka'ya nasıl geldiklerine işaret ediyor. Ördekler gibi onlar da suyun yüzeyinde yolculuk ederek bu ülkeye ulaştılar, yani gemileriyle. Ördek

kafilesinin dışında yalnızca dekoratif amaç taşıdığı bariz olan, ördek kafilesiyle bir hayvan kafilesi arasında sanatsal bir geçiş sağlamak amacıyla oyulmuş bir şerit yer alıyor. Hayvan kafilesi de üçlü gruplara ayrılmış, bu da anayurdun sembolik rakamı. Serbest okumayla bu taşın üzerindeki sembollerin anlattığı şu:

"Sri Lanka'ya gelen bu insanlar, oraya tekneleriyle, bir Mu kolonisinden geldiler; ataları da o koloniye anayurttan gelmişti."

Anarajapura, 2.200 yıllık yaşıyla eski bir şehir değildi fakat Hintli bilge ve tarihçi Valmiki'nin de anlattığı gibi, o kurulmadan önce Sri Lanka en az 10 bin yıl boyunca savaşçı bir ırkın işgali altında kalmıştı.

Anarajapura, Sri Lanka. Akrelogların "Aytaşları" adını verdikleri taşlardan biri.

X. BÖLÜM

ANTİK UYGARLIKLAR ARASINDA KUZEY AMERİKA'NIN YERİ

Günümüzde, hem sıradan insanlar hem bilim insanları için en ilginç sorulardan ikisi şunlar: İnsan dünya üzerinde ilk kez nerede ortaya çıktı? Ortaya çıkışı ne zaman, ne kadar süre önce gerçekleşti? Bu sorulardan ilkini cevaplayabilir ve bu konuda yazılı belgeler, tarihi harabeler üzerindeki yazıtlar, gelenekler ve jeolojik fenomenlerden oluşan akla yatkın kanıtlar sunabilirim.

İkinci soru şimdi cevaplanamaz, muhtemelen hiçbir zaman da cevaplanamayacak, çünkü bir zamanlar yazılmış tüm belgeler ve kanıtlar şimdi en derin okyanuslarımızdan birinin dibinde yatıyor. Yine de bir ihtimal var, antik Hindistan'ın Rishi şehirlerinin tapınaklarından biri gün ışığına çıkarılırsa Yedi Kutsal İlhamlı Mu Metni'nin eksiksiz nüshaları bulunabilir. Yedinci metin veya bölüm hikâyeyi anlatıyor ve insanın, dünya üzerinde ortaya çıkışından itibaren tarihçesini sunuyor.

Elimizde insanın dünyada ilk önce Cennet Bahçesi'nde ortaya çıktığını söyleyen Kitabı Mukaddes'ten bir bölüm var ama Cennet Bahçesi'nin nerede olduğu konusunda anlaşabilmiş iki otorite bulmak mümkün değil.

Ben ise Kitabı Mukaddes'teki Cennet Bahçesi'nin; Mısırlıların Batı Toprakları, Mayaların Kui Diyarı ve Hintlilerin anayurdu olduğu iddiamı sürdürüyorum. Tüm bu yerlerin hiyeratik isimleri, Mu Ülkesi idi.

Şimdi dünya üzerinde antik insanın izini takip edecek ve her ülkede arkasında bıraktığı yazılı kayıtlar yardımıyla, hiçbir belirsizliğe yer bırakmadan Mu'nun coğrafi konumunu ortaya koyacağım. Başlangıç yapacağım yer Kuzey Amerika, zira Kuzey Amerika ve Doğu Asya, insanoğlunun anayurttan uzakta kurduğu ilk yerleşimlerdi.

Hem Avrupa hem Amerika'daki bilim insanları, Neanderthal, Piltdown ve Heidelberg adamı gibi birkaç eski insan kemiği bulmanın heyecanıyla, Kuzey Amerika'daki antik insan kalıntılarını tamamen göz ardı ettiler. Birçok antik metinden anlaşıldığı kadarıyla ölülerin yakılması, bedenleri ortadan kaldırmanın en sık uygulanan yöntemiydi. Bu sebeple, kemikleri yanıp küle dönenlerden geriye hiçbir iz kalmamıştı. İnsanın kemikleri ulaştığı medeniyet seviyesini veya nasıl bir hayat yaşadığını göstermeye yetmiyor. Bunları gösteren ne ürettikleridir. Kuzey Amerika'da bulunan antik insan kemikleri az sayıda olsa da insanın burada başardığı işler böyle değil. Avrupa'da keşfedilen antik insan kemiklerine heyecanla yaklaşan tüm bilim insanları, bunların Pleistosen'e veya jeolojik Buzul Çağı'na ait olduğu konusunda hemfikir.

Avrupa'da bulunan bu ilkel insanlar ortaya çıkmadan on binlerce yıl önce, Kuzey Amerikalılar oldukça uygar, sanat ve bilim konularında uzmanlaşmış insanlardı. Mısır'ın uygarlığın anası olduğu iddiası Mısır hakkında büyük bir bilimsel gümbürtü yarattı, oysa sayısız antik metin bize Mısır toprağına ilk ayak basanların Amerika ve Hindistan'dan gelen göçmenler olduğunu ve bunların yanlarında "Anayurdun bilim ve medeniyetini getirdiklerini" söylüyor. Bu belgelerin çoğu da antik Mısırlılar tarafından yazılmış bulunuyor. Schliemann'ın gösterdiği gibi büyük Mısır medeniyeti, anayurdun desteği ortadan kalktığında zayıf düştü.

Evrim teorisi artık bilim insanlarımız tarafından kabul görüyor. Bu, Kutsal ve İlhamlı Mu Metinleri karşısında savunulması imkânsız bir fikir. Bu metinler bize yaşamın ne olduğunu, nasıl ortaya çıktığını ve onu idare

ettiren kuvvetleri anlatıyor. 50 bin yıldan daha uzun süre önce yazılmış olsa da bu metinler bilim insanlarının elektron adını verdiği kuvvetin doğasını, kökenini, nasıl işlediğini, ne yaptığını ve dağılımını bize açıklıyor.

Kuzey Amerika'da yaşamış son derece uygar insanların, tarihi Üçüncü Devir'e uzanan ve Buzul Çağı'ndan on binlerce yıl önceye ait kalıntıları mevcut. Mısır'ın Kutsal Gizemleri bize Buzul Çağı denilen devrin ne olduğunu, buna neyin sebep verdiğini anlatıyor ve bu konuyla ilgili her şeyin bilimsel tanımını yapıyor.

Kuzey Amerika'da bulunan insan kalıntılarının çoğu, batımızdaki büyük dağ sıralarının görkemli başlarını çayırların üzerinde kaldırmalarından önceki bir zamana ait. Batı eyaletlerimizde, Uçurum Sakinleri ve Kızılderililerden önce bu bölgede yaşamış, izi sürülebilen dört insan medeniyeti bulunuyor.

Uçurum Sakinleri'nin ve Kızılderililerin, dağların yükselişi sırasında sağ kalanların soyundan gelen ırklar olması ihtimali oldukça büyük. Bu dört medeniyet, farklı yazı tipleri ve evlerinden geriye kalanlarla ayırt ediliyor. Kayalara ve uçurumların yamaçlarına yazılmış bu yazılar, bize bunları yazan halkın ölümsüz bir tarihçesini sunuyor. Doğru, bu eksik bir tarihçe, fakat bize nereden, nasıl geldiklerini; dinlerini ve başarılarını anlatmak için yeterli.

Hiyeratik bir alfabeden ve bir sembol sistemi veya resim yazısından oluşan bu yazıların anahtarı anayurttan geliyor. Alfabeyi harfler yerine resimler oluşturuyor. Anahtarların yardımı ve kullanılan dil hakkında bilgiyle bu resimlerin anlamını ortaya çıkarmak kolay.

Aşağıdakiler Kuzey Amerika medeniyetlerinin en göze çarpanlarından birkaçı:

Oregon: Oregon'da Fosil Gölü olarak bilinen yerde çok antik bir medeniyetin kalıntıları gün yüzüne çıkarıldı. Fosil Gölü antik bir su kütlesinin kurumuş yatağı. Burada bulunan tarih öncesi hayvan kalıntılarından, gölün Mezozoik Zaman'da var olduğu kanıtlanmış durumda.

Fosil Gölü, bir zamanlar verimli çayırlardan oluşmasına rağmen dağların yükselerek yüzey sularının yerini değiştirmesi sonucu kuraklaşan büyük Oregon Çölü'nün ortasında yer alıyor. Gölün kurumuş yatağının etrafında antik hayvan fosilleri keşfedildi. Alt tabakada dinozor ve diğer Mezozoik hayvanların, üstte ise mastodon ve Pleistosen Çağ'ın memeli hayatına ait fosiller bulundu. Mastodon kemikleri arasında volkanik taştan yapılma ok ve mızrak başları vardı.

Nevada: Kuzey Amerika antik insanına ait en değerli veri-

Uçurum Sakinleri'ne Ait Yazılarda Bulunan Semboller

ler arkeologların bu eyaletteki araştırmaları sonucu elde edildi. Batı eyaletlerimizin kayaları ve uçurumlarında, semboller, hiyeratik harfler ve desenler içeren yüzlerce, hatta binlerce kayıt bulundu. Nevada'ya ait birkaç tanesini seçtim, bu kısıtlı eserde sunabileceklerim yalnızca bu kadar.

A: Güneş İmparatorluğu Mu'nun sembollerinden biri. Göğün ortasında, ışınlarla çevrili bir güneş.

B: Doğan güneşin sembolü ve tüm antik halklar tarafından da bu anlamda kullanılıyordu.

C: Öğle vakti tepeye çıkmış güneşin sembolü, antik halklar tarafından sıklıkla kullanılıyordu.

D: Ufkun altına inmiş, batmış hâlde gösterilen güneş. Genellikle ışınları olmayan yalın bir çember şeklinde betimlenir. Bu durumda ise siyah bir diskle gösterilmiş, böylece güneşin ışığından sonsuza dek uzak kalacak bir şeyden bahsedildiği gösteriliyor.

E: Mu'nun sonsuza dek karanlıkta olduğunu simgeliyor. Mu'nun adı diskin üzerine yerleştirilen, rakamsal sembolü üç ile verilmiş.

F: Bu desen Mu'nun okyanusa karşı, batan güneşin doğrultusunda yattığını söylüyor. Görülen yılan Khan, okyanus Khanab'ın sembolü. Yılanın üzerindeki yarım çember, batı ufkunun bir resmi. Burada Mu'nun adı bir kez daha rakam sembolüyle veriliyor. Ülke, ufuktaki üç tüyle gösterilmiş.

G1: Bu, Ulummil, yani "İmparatorluğu" anlamına gelen hiyeroglif. Mu kraliyet armasının merkez figürü.

H1: Mu'nun soylu ve kutsal çiçeği lotusun filizi.

G2: Tek başlı, süssüz bir yılan. Tüm antik halklar tarafından kullanılan su sembolü.

H2: Yılan gibi, suyu temsil eden bir başka sembol.

I: Eskiler bazen alışılmış sembol olan kare yerine yalın bir haçı tercih ederlerdi. İkisi de dört ana yönü simgeliyor.

K: Anayurdun hiyeratik alfabesinin ilk harfi, ah şeklinde okunuyor. Bu aynı zamanda hun şeklinde okunan "1" rakamı. Anlamları genişletilerek Kral Ahau'yu, Kralların Kralı'nı kapsayacak hâle getirilmişti.

L: Hiyeratik alfabenin "n" harfi.

M: Uçurum, vadi veya çukurun sembolü.

N: Hiyeratik alfabenin "x" harfi.

O: Hiyeratik alfabenin "u" harfi, ters.

P: Bu ağaç ve yılan sembolü hakkında sayfalarca yazı yazılabilir. Yine de ortaya çıkışı Mu'nun batışından sonra gerçekleşti.

Q: Bu sembolün hem basit hem ezoterik anlamları var. Yaratılışı simgeliyor, aynı zamanda dokuz rakamı.

R: Bir Uygur-Maya dini sembolü.

S: Uygur hiyeratik “h” harfi.

T: Bu bir tüy mü, yoksa çalı mı? Bilemiyorum.

U: “100” sayısının antik sembolü.

V: Dağların sembolü, çok eski kökenli değil.

W: Bu ilginç bir sembol, zira bu Kuzey, Orta ve Güney Amerika’nın batı kıyılarının bir haritası.

X: Bu resmin sembolik bir önemi yok. Bu tür el resimleri dünyanın her yanında mağaralara çizilmiş bulunuyor.

Y: Bu haç doğanın aktif ve pasif unsurları anlamına geliyor. Aynı zamanda ezoterik bir anlamı var.

Z: Bu sembolün sanatsal etki haricinde bir anlamı olduğundan kuşkuluyum.

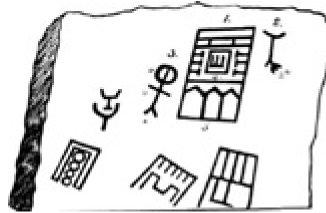
AA: Bu bir hayvan derisi resmi.

BB: Benzer başlara Mısır’da ve başka yerlerde rastlanıyor. Boynuzlar süslemeli, bu sayede hayvanın bir amaç veya seremoni için kullanılacağı gösterilmiş. Çok eski bir sembol değil.

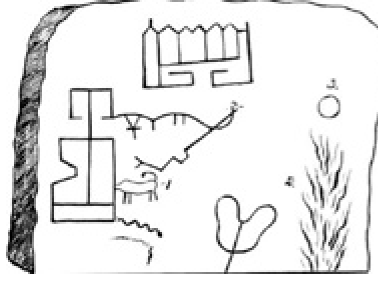
CC: Kalabalığı simgeleyen bir şekil. Genellikle uçları aşağıya dönük hâlde bulunuyor.

DD: Yolcuya seyahatinin yönünü ve mesafesini gösteren bir yol tabelası.

Bu uçurum yazıları, onları yazanların anayurttan geldiklerini, ayrıca Meksika ve Orta Amerika Mayaları ile yakın akraba olduklarını kanıtlıyor, zira yazılarda kullanılan dil Maya dilinin bir kolu.

Nevada, Grapevine Kanyonu’ndaki tapınak zemin planı

Nevada, Grapevine Kanyonu’ndan başka bir yazıt

Grapevine Kanyonu’ndan resimler, Nevada:

1: Bir tapınağın zemin planı.

2: Suya batışın sembolü: Sayısız insanıyla beraber batmış.

3: Batmış toprak veya topraklar üzerinden sonsuza dek ayrılmış olan güneşin sembolü; günbatımını, yaşam haçını ve batışı da içeriyor.

Bu zemin planının (1) ayrıntıları şöyle diyor: “Bu tapınak, sayısız canla birlikte batan anayurt Mu’nun anısına dikilmiştir.”

Merkezi figür (4) bir mabedi veya kutsallar kutsalını simgeliyor. Mabedin içinde m ters duruyor. Bu, anayurt Mu’nun m’si, mabedin ona adandığını ve onun artık var olmadığını gösteriyor. O, ölmüş.

Merkezi figürün her iki yanında dirilişin sembolü Tau’dan (T) üçer tane yer alıyor. Bu, dünyanın her yanında anayurttan bahsetmenin sık rastlanan bir yolu.

Sri Lanka’daki Anarajapura Ay Taşları’nda sembolik hayvanlar üçerli gruplara ayrılmış. Tiahuanaco, Peru’daki büyük taş anıtta tahtlar üçlü gruplar hâlinde. Orta Amerika figürlerinin başlarında üçer taç var. Örnekler sürüp gidiyor.

Mabedin üç bölümü, takipçinin dini eğitimindeki üç aşamaya yükseldiği üç odayı temsil ediyor. Antik tapınakların alışıldık yapısı bu şekilde. Girişteki üçlü figür (5) de üç oda olduğunu gösteriyor. Tüm odaların uçları bu şekilde, bu cenneti ve dünyayı temsil ediyor. Odanın aşaması, üçgenin içindeki yıldızların sayısıyla gösteriliyor.

Tapınağın sağında bir şekil (2) yer alıyor. Bu bileşik bir sembol ve açılımı “batmış toprak veya topraklar.” 2a ise kalabalık bir halkın sembolü.

Böylece sembol sayısız insanın sulara gömüldüğünü gösteriyor.

Solda başka bir bileşik sembol (3) bulunuyor, a güneş, b ise batmış topraklar. Tercüme edildiğinde anlamı, “Güneş, batmış olan bu toprakların üzerinde artık parlamıyor.” Dolayısıyla, resmin tamamının söylediği şu: “Mu, sayısız insanla beraber sulara gömüldü. Güneş artık onun üzerinde parlamıyor. O, karanlıklar içinde. O, ölü.”

İkinci taş ilkinin hemen yanında. Bu bir kurban törenini temsil ediyor: 1. Sunaktaki hayvan. 2. Onu tüketecek olan alevler. 3. Batmış Mu’nun sembolü.

Bu çizimi, bir öncekini desteklemek, ayrıca tapınağın Mu’ya adanmış olduğuna ve Mu’nun sulara gömüldüğüne dair fazladan kanıtlar sunmak için ekledim.

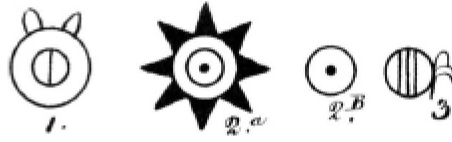
Anayurdun yok olmasından önce ateşe verilmiş kurbanlar yoktu. Bunlar, ateşlerle sarılıp yanan bir uçuruma düşen Mu ve halkının anısını yaşatmak için dini seremonilere eklendi. Bu taş (sayfa 200) yaklaşık olarak, ağıt yakan yaslı bir insan figürünün duruşunu andırıyor. Figür, antik Mançu tarzında ağır bir pelerinle örtülmüş ve elleriyle dizlerini tutmuş. Üzerinde havanın aşındırdığı başka bir taş, figürün başını temsil ediyor. Gözlerinin yerine kazınmış ve boyanmış iki sembol var ve bu sembollerden ikisi de oldukça belirgin. 1. sembolün anlamı chipezi, tercüme edilmiş hâliyle, “Bir ağız açıldı, alevler yükseldi buharlarla birlikte, toprak yıkıldı ve battı.”

2a: Bu Güneş İmparatorluğu’nun, Mu ülkesinin arması. Sekiz ışınlı bir güneş. Merkezinde, “İmparatorluğu” anlamına gelen sembol yerine 2b’deki “Ahau, Kral, Yüce Kral, Büyük Hükümdar” anlamlarına gelen sembol yer alıyor.

Serbest okumayla bu yüzdeki yazılar şunu söylüyor: “Bir ağız açıldı, volkanik ateşler ve buharlar yükseldi, toprak yıkıl-

Nevada'da bulunan kaya resmi

Kolorado nehri ve kolları

Uçurum Sakinlerinin Amerika kıtasına giriş yaptıkları yol

dı ve Mu, Büyük Hükümdar, Güneş İmparatorluğu, o ateş çukurunun içine, sulara gömüldü."

Figürün sol kolundaki ilk sembol (3) the-the-ha, tercüme edilmiş hâli ile "suya doğru" veya "suyun yönünde."

Ana sembolde, birbirine karışan iki akıntı görünüyor. Bu resimdeki sembollerin tümü Uygur-Maya dilinde. Bu insanlar Moğollar olabilir.

Bu, suya giden yolu gösteren bir yol tabelasından başka bir şey değil. Suyun olduğu yöne bakan kabaca çizilmiş antik, alışıldık bir yüzden oluşuyor. Bu bölgede bulunabilen ilk su kaynağı bir pınar, gölet veya göl, yolun daha da ilerisinde ise bir nehir mevcut. Yol izlerle işaretlenmiş ve figür gölet veya pınara ulaşmak için hangi yolun kullanılması gerektiğini gösteriyor.

Amerika kıtasına gelen ilk insanlar, yerleşimlerini güneybatı eyaletleri boyunca kurdular. Bu yerleşimler, Meksika'da kurulan akranlarının da yok olduğu aynı zamanlarda, afetlerle ortadan kalktı. Bunlar çok eski bir tarihte, muhtemelen Pliyosen'de gerçekleşti.

İkinci bir medeniyet ve belki de bir üçüncüsü bunları izledi. Bunlar da afetlerle ve büyük dağ sıralarının yükselmesi sonucu yok oldu. Bu dağların yükselişi aynı zamanda Colorado, Arizona ve Nevada'da birçok sulak araziyi de çöle çevirdi. Uçurum Sakinleri, Mu ülkesinden gelen son yerleşimcilerdi. Güneybatı eyaletlerine ilk yerleşimlerin kurulması, dağların yükselmesinden önce gerçekleşti. Uçurum Sakinleri Amerika'ya vardıklarında dağlar muhtemelen çoktan yükselmişti, zira bu insanların evlerine dağların yamaçlarında rastlanıyor.

Uçurum Sakinleri Yucatan-Maya dilini kullanıyorlardı. Bu, Nevada'da ortaya çıkardığım ve Maya hiyeratik alfabesini kullanan yazılarından anlaşılabiliyor. Uçurum Sakinleri'nin Colorado'da bulunan kalıntılarının konumlarından, Colorado Nehri'nin ağzının bu insanlar için Amerika'ya giriş yolu olduğu sonucuna varılabilir.

Anayurttan gelirken belirledikleri hedef olan Colorado Nehri'nin ağzına ulaştıktan sonra nehrin boyunca ve iç kısımlara doğru ilerledikleri gayet açık. Çeşitli eyaletlerde bulunan kalıntılardan bu insanların kendilerini ana nehirle sınırlamak yerine nehrin dalları ve kolları boyunca yerleştikleri, hatta Zuni Yolu gibi kara yollarını kullanarak suyun ötesine geçtikleri

görülüyor. Yine de genel olarak nehir yollarını kara yollarına tercih ettikleri anlaşılıyor.

Colorado Nehri’nin ağzından iç kısımlara doğru ilerledikçe ilk olarak, şimdi kalıntılarıyla dolu olan Arizona eyaletinden geçtiler. Eski evleri ve kalıntıları Gila, Küçük Colorado ve Grand Nehirlerinde yerleştiklerini gösteriyor. New Mexico’da da çok sayıda kalıntı mevcut.

Colorado Nehri’ni takip ederek Arizona’dan geçtikten sonra Utah’a vardılar. Utah bu insanların kalıntıları yönünden çok zengin. Colorado’nun dalları Nevada ve Wyoming’e doğru uzanmayı sürdürüyor ve bu bölgelerde de bu antik halkın izleri bulunuyor.

Uçurum Sakinleri ana nehri geride bıraktıktan ve Grand, San Juan, White ve Yampa gibi kollar boyunca ilerledikten sonra doğal olarak, şimdi kalıntıları yönünden çok zengin olan Colorado eyaletine gireceklerdi.

Yalnızca muhtemel değil makul de olan bu rotalara dayanan hesaplamalarla, kayalara kazınmış ve boyanmış olan, sıra dışı el ve ayaklara sahip bu büyük figürlerin, şüphesiz, yolcuya kendisini bekleyen seyahatte yol gösteren, basit dilde yol işaretleri olduğu anlaşılıyor. Bunun doğru olduğunu biliyorum, zira bazılarını ben deşifre ve tercüme ettim.

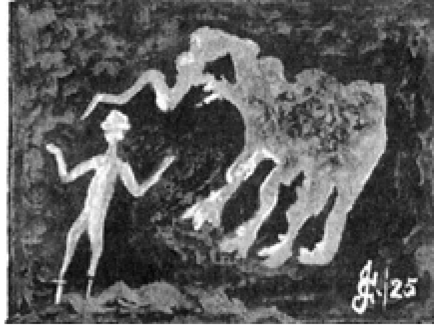
Colorado Nehri’ni çevreleyen tüm bölgeler, eski Uçurum Sakinleri’nin eserleriyle kelimenin tam anlamıyla dolmuş durumda. Bu kalıntılar uçurum evlerinden, kaya resimlerinden, kaya yazılarından ve çeşitli alet ve araçlardan oluşuyor. Bu eserlerin yalnızca Colorado Nehri ve kollarının civarında bulunuyor oluşu, bu nehrin Uçurum Sakinleri’nin ve muhtemelen onlardan öncekilerin Amerika’ya açılan kapısı olduğuna dair en güçlü kanıt.

Uçurum Sakinleri’nin Amerika’ya ne zaman geldikleri bir sorun teşkil ediyor. Bize bu konuda en ufak bir fikir verecek hiçbir kesin delil yok. Öte yandan, bu insanlar veya ataları dağlar yükselmeden önce bu bölgede yaşıyorlardı, bu da 12.500 yıl önce denk geliyor.

Arizona: Smithsonian Enstitüsü’nden Dr. Walter Hough, Arizona fosil ormanları hakkında bir inceleme yaptı ve dört farklı halkın kalıntılarını bulduğunu rapor etti. Bu bulgu benim batı ve güneybatı eyaletlerinde ve

Meksika'da yaptığım keşiflerle örtüşüyor. Hough'un bulduğu medeniyetlerin üçü dağlar yükselmeden önce kurulmuştu.

Çizim Arizona Hava Supai Kanyonu'ndan antik bir kaya resminin bir kopyası. 12 bin yıldan daha eski ve insanın Arizona'da mastodonla aynı zamanda yaşadığını gösteriyor.

Samuel Hubbard'ın izniyle
Arizona, Hava SupaiKanyonu'ndaki mastodon resmi.

New Mexico: New Mexico'nun antik tarihi, geçmişi Kuzey Amerika antik halkları arasındaki en büyüleyici hikayelerden birini oluşturan Pueblo Kızılderilileri'nin antik tarihidir. Pueblo Kızılderilileri, Amerika'ya ilk ulaştıkları zamanlarda oldukça uygar ve aydın insanlardı. Gelenekleri ve onlar hakkında bulunan bilgiler bunu kanıtlıyor. Anayurttan bu kıtaya gelmiş tüm Kuzey Amerikalılar arasında en eski kayıt ve geleneklere sahip olanlar onlar.

Batı ve güneybatı eyaletlerimizde birçok antik şehir ve yapı kalıntısı, kaya resimleri ve yazıları, çömlekler ve gelenekler bulunuyor. Ünlü bilim insanlarımız ve arkeologlarımız ise bize, günümüzde yaşayanlardan önce bu ülkede bulunan insanlardan bahsetmek konusunda oldukça utangaç davranıyorlar. Bize verdikleri en detaylı bilgi bu yazıların 3 bin ile 5 bin yıl arası bir tarihe sahip olduğu.

Bilgilerin çoğunu Hopi ve Zuni Pueblolarından öğreniyoruz. Bana göre bu kabileler, şimdi hayatta olan tüm Kuzey Amerika Kızılderili kabileleri arasında en ilgi çekici olanlar. Muhtemelen bunun sebebi onları diğerlerinin

tümünden daha iyi biliyor olmam. Anayurtla bağları açıkça ortada ve gelenekleri de bize Amerika'ya Mu'dan geldiklerini anlatıyor. Tüm dini ilhamlarının izi insanoğlunun ilk dinine kadar takip edilebiliyor ve kutsal sembolleri Mu'da kullanılanlarla neredeyse aynı.

Elimde bir Pueblo törensel battaniyesi var, bunun üzerindeki desenler ise anayurttan türemiş olan kutsal semboller. Gelenekleri ilgi çekici ve geniş kapsamlı. Etkileyici geleneklerinden biri ilk adam ve kadının, Kitabı Mukaddes'in Adem ve Havva'sının yaratılışı hakkında. Anayurdun dilinin, efsanenin kelimelerin bazılarının ezoterik anlamlarında da bulunuyor olması büyük önem taşıyor.

Zuni ve Hopilerin, insanoğlunun kaderine şekil verdikleri söylenen iki özel tanrıları var. Bu tanrılar kutsal sayılıyor ama onlara tapılmıyor. Başka bir deyişle, bunlar bizim azizlerimize benzerlik gösteriyorlar. Bu tanrıların isimleri Ahaiinta ve Matsailema. Bunlar, Güneş'in Tanrısı'nın ilk çocuklarıydılar.

Bu cümle dikkatli bir inceleme gerektiriyor. Hopi Kızılderilileri Tanrı'nın kolektif sembolü Güneş'i Tanrı'nın kendisinden ayırt ediyorlar. İlk erkek ve kadının, Tanrı'nın sembolü olan Güneş'in değil, Tanrı'nın çocukları olduğunu belirtiyorlar.

Antik metinlerde, özellikle de Hindistan ve Mısır kaynaklı olanlarda, güneşten "yaşamın babası" ve sulardan "yaşamın anası" olarak bahsedildiği bölümler buldum, fakat bunların tümünde kastedilen yaşam, özel bir yaratım olan insan değil, doğadaki diğer canlılar. Bu metinler ayrıca güneş kuvvetlerinin benzer dünya kuvvetleri üzerindeki etkilerinden bahsediyor.

Hopi Kızılderilileri erkek ve kadının, Tanrı'nın, Güneş'e hükmeden Yüce Tanrı'nın çocukları olduklarını, dolayısıyla doğanın eseri olmadıklarını söyler. Başka bir teyit de erkek ve kadının ezoterik adlarında yatıyor. Adları, anadilin hecelerinde oluşuyor ve diğer tüm antik dini yazılarda olduğu gibi gizli bir anlama sahip. Örneğin Ahaiinta, anayurdun A-hai-in-ta kelimelerinden, Matsailema ise Ma-tsai-le-ma'dan oluşuyor. Bir araya gelince bunların anlamı şu: "Tanrı ilk adam ve ilk kadını dünyada

yaşamaları için yarattı. Tanrı'nın bu ilk çocukları, tüm insanlığın anne babasıydı."

Pueblo Kızılderililerinin dili, daha önce belirttiğim gibi anadilde birçok kelime içeriyor ve diğer birçoğunun da kökü aynı yere dayanıyor. Başka bir efsane de şu şekilde:

"Ataları Amerika'ya gemileriyle denizin ötesinden, batan güneşin yönünden geldiler."

Böylece bu insanların Amerika'ya batıdan, adı sömürülen ve kötüye kullanılan Bering kara köprüsü üzerinden değil, gemilerle geldikleri gösterilmiş oluyor.

Pueblolar Amerika'ya ilk geldiklerinde yüksek bir medeniyet seviyesindeydiler. Jeoloji hakkında olağanüstü tecrübeleri, gelişmiş dilleri ve anayurt sembollerini kullanmış olmaları da bu savı destekliyor.

Pueblo Kızılderilileri hakkında keşfettiğim ilginç bir rastlantı da şuydu: Cibola'da Yedi Kutsal Şehir bulunuyordu. Bu, anayurdun taklit edilmesi ve koloni imparatorluklar arasında yaygın görülen bir gelenek. Örneğin, anayurdun din ve bilimin merkezi olan yedi kutsal şehir; aynı durumun görüldüğü Atlantis ve Hindistan'ın yedi Rishi (kutsal) şehri.

Uzun bir süre Hopi Kızılderililerinin arasında yaşayan Teğmen Cushing bu süre içinde, devralan halkın anlamını kavrayamadığı için efsane olarak nitelendirdiği Zuni Efsaneleri'ni tercüme etmişti. Bu Pueblo gelenekleri binlerce yıl boyunca sözlü olarak babadan oğula aktarılmıştı, fakat bu gelenek bir efsane değil gerçek tarihti. Şimdi Teğmen Cushing'in tercümelerinden alıntılar yapacağım; bunlara Pueblolar hakkındaki kendi kişisel tecrübelerimi eklediğimde ortaya ilgi çekici parçalar çıkacak.

Örneğin, bir Zuni geleneğini şöyle anlatıyor: "Bir zamanlar dünya suyla örtülüydü, hiçbir yerde toprak gözükmüyordu." Bu bir efsane mi? Hiç de değil, zira bunun doğruluğu anayurdun kutsal metinleri ve jeoloji tarafından kanıtlanmış durumda.

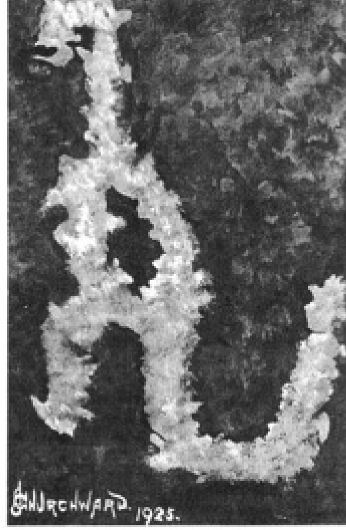
Başka bir Zuni geleneği şöyle diyor: "insan dünya üzerinde ortaya çıkmadan hemen önce toprak o kadar yumuşak ve ıslaktı ki insan onun

üzerinde yürüyemezdi, ayakları toprağa saplanırdı ve bu yüzden insan onun üzerinde yaşayamazdı.” Bu yumuşak, ıslak topraktan batmadan geçmek için insanın ayaklara nasıl bir şey giymesi gerektiğinin tanımlanmış olması oldukça gülünç.

Jeolojik çalışmalar dünyanın herhangi bir zamanında böyle bir toprak yapısından bahsediyor olmasa da erken Üçüncü Devir hayvanlarının ayak şekli ve yapısı durumun gerçekten böyle olduğunu açıkça gösteriyor, zira bu hayvanların uzun, aralıklı parmakları, nehir ve göllerin çamurlu kıyılarında yaşayan günümüz yağmur kuşlarının ayaklarını andırıyor.

Başka bir sözde Zuni efsanesi: Eski Zuniler bundan binlerce ve binlerce yıl önce, Karbonifer (Karbonifer Dönem, Paleozoik zamanın beşinci alt bölümü olarak Karbonifer kayaç sistemlerinin oluştuğu jeolojik zaman dilimidir. Günümüzden 354 milyon yıl önce başlayıp 292 milyon yıl önce sona erdiği kabul edilir) dönemden Kretase’nin (Mezozoik Zaman’ın üç alt bölümünden sonuncusudur. Günümüzden 142 milyon yıl önce başlayıp 65 milyon yıl önce sona erdiği kabul edilir. Kretase, Tebeşir Dönemi olarak da bilinir) sonuna kadar dünyada gezinen büyük sürüngen yaratıklar hakkında mükemmel derecede bilgi sahibiydiler. Gelenekler şöyle diyor:

“Onlar canavar ve avcıydı. Pençeleri ve korkunç dişleri vardı. Bir dağ aslanı yanlarında köstebek gibi kalırdı. Sonra, Yukarıdakiler bu hayvanlara şöyle dedi: ‘İnsanlara zararınız değil faydanız dokunsun diye hepiniz taşa döneceksiniz.’ Böylece sizi ebedi taşa çevirdik. Böylece dünyanın yüzeyi

Samuel Hubbard'ın izniyle
Arizona, Hava Supai Kanyonu'ndaki oyulmuş kaya: Tyrannosaurus.
Hopi efsanesi büyük sürüngenlerden bahsediyor.

sertleşti ve her türden yaratıkların çoğu taşa döndü. İşte böylece onları dünyanın her yerinde böyle buluyoruz. Gövdeleri bazen büyük (şekil olarak), kendileri gibi; bazen buruşup çarpılarak şekilsizleştiler. Kayalar arasında, sık sık, artık yaşamayan hayvanlar görürüz, bu da bize erken günlerde her şeyin farklı olduğunu gösterir."

Bu anlatılan başka bir Zuni efsanesi diye bilinmekte. Fakat gerçekte böyle bir efsane olmadığını kanıtlamak ve Zuni geleneklerinin gerçeklerini öğrenmek için herhangi bir müzeye gitmek yeterli. New York'taki Doğa Tarihi Müzesi'ne gidip yakalıklı Trachodonlara bakın ya da Washington'daki Birleşik Devletler Ulusal Müzesi'ni ziyaret edip, Jurassic zamana ait bir dinozor olan Stegosaurus'un ezilip yassılaşmış ama eksiksiz ve mükemmel iskeletini inceleyin.

Bunların Pueblolarla hiç ilgisi bulunmadığını ve geleneğin bir efsane olmadığını kanıtlamadığını söyleyecek okuyucular olabilir. Şüpheciler için Arizona'daki Hava Supai Kanyonu'nu ele alalım. Burada, bir kayanın üzerine çizilmiş ve kazınmış hâlde, dünya üzerinde yaşamış en korkunç etobur dinozorun, Kretase devrinin dehşetli Tyrannosaurus'unun bir resmi

yer alıyor. Bu resim muhtemelen 12 bin yıldan daha uzun bir süre önce çizildi.

Bu sürüngen türünün bilim insanlarımızca keşfedilmesi son yüz yıl içinde gerçekleşti. Cuvier bir iskelet parçası buldu ve bunu kullanarak bir model hazırladı: Dört ayak üzerinde yürüyen büyük bir kertenkele. Sanırım Tyrannosaurus'un gerçek şeklinin yalnızca son elli yıldır bilindiğini söylersem yanılmış olmam. Oysa antik insanlar onu binlerce yıl önce aslına uygun şekilde kayalara çizerek betimlemişlerdi.

Zunilerin "Tufan" hakkında da bazı efsaneleri vardı. Bu afetle ilgili geleneğin G. W. James tarafından yayımlanan hâlinden bir alıntı yapıyorum:

"Uzun, uzun zaman önce Zuniler çok kötü kalpliydi ve Yukarıdakiler'in uyarılarına rağmen kötülüklerinden vazgeçmiyorlardı, ta ki Gölge İnsanlar onları dünya yüzünden silmeye karar verene dek. Bu yüzden dünyanın iki büyük su kaynağı açıldı: Tüm yağmurların indiği yukarıdaki hazne ve tüm pınarları, dereleri ve nehirleri besleyen aşağıdaki hazne. Tıpalar çekildi, yağmur gökten döküldü ve seller yükseldi. Zuniler tanrıların gazabının üzerlerine yağdığını anladılar. Telaşla Tai-yo-al-la-ne'nin (Gök Gürültüsü Dağı) zirvesine kaçtılar, burada kötü ve dinsiz olanların en gençleri, korku içindekilere gülüp, göğün ve yeraltının sellerinin bile onlara ulaşacak kadar yükselemeyeceğini söyleyerek alay ettiler. Ama su yavaş yavaş yükseldi, gittikçe daha da yukarı çıktı, ta ki alaycılar bile sessizliğe gömülüp, ruhları soğuk bir dehşetle dolana dek. Birçok kardeşliğin rahipleri umutsuzca dans etti, şarkı söyledi, dua etti, büyük ateş yaktı, ilaçlar hazırladı ve adaklar sundu. Fakat Yukarıdakiler'in öfkesi geçecek değildi. Sonunda Rahiplerin Başı, düşünmek, dua etmek ve en önemlisi de halkı için aracılık etmek amacıyla dağın sakin bir kısmına çekildi. Geri döndüğünde Yukarıdakiler'in öfkesinden yalnızca tek bir şekilde kurtulabileceklerini söyledi. Genç erkeklerin en güçlüsüyle, genç kızların en güzel ve tatlı olanı kurban edilmeli, uygun seremonilerle sulara atılmalıydı. Böylece tanrıların gazabı yatışacak ve öfkeleri uzaklaştırılacaktı. Halk üzüntüyle dinledi ve bu

zorunlu kurban için kimin adak olarak sunulması gerektiğini tartıştı. Genç bir ilah kadar yakışıklı bir oğlan bulundu. Atletik, sağlıklı, göz alıcı, güzel yüzlü, herkesin sevdiği bir oğlan. Sonra, kimse fısıldamaya cesaret edemese de herkesin aklından kurban edilecek kadar kıymetli olan tek kızın, muhterem Cacique'in sevgili, biricik kızı olduğu geçiyordu. Halkının kimi seçtiğini görmek için başını kaldırdığında ortada bir kız yoktu. Gözleri yaşlarla doldu. Tatlı kızını yanına çağırarak ona birkaç söz söyledi, kızı da saygıyla başını eğdi. Kız, oğlanın yanında yerini aldığında orada bulunanlar sunacakları kurbanlarının tamam olduğunu gördüler. İkisine de en güzel tören kıyafetleri giydirip; saçlarına, kollarına ve ellerine uygun takıları yerleştirdiklerinde genç çift artık hazırdı. Sonra, başta yavaş ve sessiz ama gittikçe yükselen bir ses ve ıstırapla ölüm şarkısı söylendi. Cacique ikisini de kutsadı ve böylesine büyük bir bedelle kazanacakları Yukarıdakiler'in affını dileyerek, ikisini de köpürdeyen sulara attı. Bu tam zamanında olmuştu, zira etrafı tamamen sularla sarılan kalabalık şimdiden dağın en tepesinde, küçük bir kara parçasına hapsolmuş durumdaydı. Aradan bir saat bile geçmeden sular alçalıp sakinleşmeye başladı. Vadilerin kuruması ve tövbe etmiş halkın evlerine dönmeleri ise günler ve haftalar aldı. Bundan kısa bir süre sonra, ahlaksızlıkta başı çekmiş olan gençlerden biri tesadüfen başını kaldırıp (Tai-yo-al-la-ne) baktı ve dağın tepesinde duran iki figür gördü. Halkını çağırdı ve kısa süre sonra herkes orada toplanmış, şaşkınlık ve huşu içinde, Yukarıdakiler'in yolladığını düşündükleri bu işarete bakıyordu. Cacique vakur biçimde bunun, kurban olarak sundukları sevdiklerinin cennetten gelen resimleri olduğunu söylediğinde bu doğrulanmış oldu. Dış taraftaki büyük olanı oğlan; içteki küçük olanıysa genç kızdı."

Aslına bakılırsa, Gök Gürültüsü Dağı'nda bu oklardan, ikisi büyük, dördü küçük olmak üzere altı tane bulunuyor. James, Zuni anlatıcıya teşekkür ettikten sonra bu gerçeğe dikkatini çektiğinde Zuni şöyle yanıtlamış:

"Oğlan ve genç kız Yukarıdakiler'e yalnızlıklarından ya-karmışlar, bu yüzden tanrılar onlarla evlenmiş ve zamanla dört çocuk doğmuş, iki kız ve

iki oğlan, böylece mutlu olmuşlar.”

Bu gelenekte “cacique” kelimesinin kabilenin şefi veya liderini tanımlamak için kullanıldığı görülüyor. Cacique, baş ve asıl anlamlarına gelen bir Quiche-Maya kelimesi. Peru’da, aslen Orta Amerika’dan gelmiş olan Quicheler, Quichualar olarak bilinir ve baş, asıl anlamında kullandıkları kelime cacique’dir. Aynı duruma Venezuela’da, Orta Amerika’dan Cara-Maya’ların soyundan gelenlerde de rastlanır.

Sel ile ilgili bu Zuni geleneği özellikle jeolojik içeriği bakımından önemli; zira bu, son manyetik felaketin sularının, Amerika’da jeolojik sürüklenme hattının çok ötesine uzandığını gösteriyor.

Birçok Pueblo geleneği, dilleri, kutsal sembolleri ve diğer kanıtlar Puebloların Amerika’ya aslen Mu’dan geldiklerini kanıtlıyor. Daha önce de gösterdiğim gibi, Mu 12 bin yıl gibi bir süre önce sulara gömülmüştü. Dolayısıyla, bu Pueblo Kızılderilileri doğrudan Mu’dan geldiklerine göre en azından 12 bin yıldır Amerika’da bulunuyor olmalılar. Puebloların dillerinde birçok Quiche-Maya kelimesi var, bunun yanı sıra özgün kavramlarından çoğu Quichelerinkiyle aynı. Bu da bu iki kabilenin ya anayurtta ya da Amerika’ya ilk ulaştıkları tarihte, coğrafi olarak çok yakın olduğunu gösteriyor.

Pueblolar günümüzde beyaz adamın çok az etkisinde kalmış durumda ve hayatlarını atalarının yüzyıllar boyunca yaşadığı gibi sürdürüyor, yalnızca çocuklarına düzgün telaffuz et-

Kuzey Amerika üzerine çöken Son Manyetik Felaket

meyi öğrettikleri dillerinin saflığını değil, adetlerini, geleneklerini, antik tören ve ayinlerini de korumaya büyük özen gösteriyorlar.

Quiche-Mayaları ve uzak geçmişleri arasındaki bir bağ da meşhur sembolleri, sakallı yılan Quetzalcoatl. Bu, özellikle Parjarito Park bölgesinde sık görülüyor.

Yukarıda anlatılanlara ek olarak, Las Vegas Üniversitesi'nden Profesör E. L. Hewitt antik insanların evlerinde mastodon ve kılıç dişli kaplan fosilleri, ayrıca fosil değil canlı fildişinden yapılmış aletler bulduğunu belirtiyor, böylece Hava Supai Kanyonu resmini doğruluyor.

Colorado Çölü: Colorado Çölü'nde eski, büyük bir medeniyetin ünlü kalıntıları bulunuyor. Bu kalıntılar bilim insanları için bir muamma olsa da bunlar yalnızca antik insanın öyküsünün ve asıl yaşama alanının kanıtları. Colorado Çölü, Oregon ve birçok diğer çöl gibi, dağların yükselişiyle susuz kalmadan önce bereketli topraklardı. Öte yandan, şimdi Colorado Çölü olan bölgede yaşamış insanların, dağların yükselişinden önce orada bulundukları kesin bir şekilde kanıtlanıyor.

Nebraska: Omaha, Nebraska'dan Profesör R. W. Gilder dünyanın herhangi bir yerinde yapılmış en önemli ve değerli arkeolojik keşiflerden

birine imza attı. Onun keşfi, Üçüncü Devir kadar uzun bir süre önce Kuzey Amerika’da yüksek bir medeniyete sahip insanların yaşadığını ortaya koyuyor.

Gilder, Kitabı Mukaddes’te “Tufan” olarak geçen jeolojik Buzul Çağ’ın, Son Manyetik Felaket’in sularıyla yeryüzünden silinen bir medeniyet keşfetmişti.

Gilder şöyle anlatıyor: “Batının bilindik bufalo çukurları aslında bufalolar için yapılmamıştı. Bunlar, binlerce yıl önce

yaşamış ve çoktan ortadan kalkmış olan bir ırkın yeraltı evlerinin harabelerine açılan geçitlerdi. Bu insanların kim oldukları veya nasıl yok oldukları hakkında hiçbir belirti yok.”

Bu çoktan örtülmüş çukurlarda Gilder kayıp ırkın sanatına ait çeşitli örnekler buldu (sayfa 219):

Şekil 1: Sırlı kilden bir çubuk.

Şekil 2: Kemikten yapılmış bir olta.

Şekil 3: Belirgin çekik gözlere sahip kilden bir surat.

Şekil 4: Sabun taşından küçük, pembe bir baş. Gilder bunun hakkında şöyle diyor: “Pembe baş her yönden Mısır işi. Özenle yontulmuş ve parlatılmış. Başlık da Mısır’a ait ve Mısırlıların kullandıkları dikdörtgen kulak kısmına bile sahip. Mısır işinden de öte, eğer Doğu müzelerindeki mermer büstler Mısır kralının betimlemeleriyse, bu II. Ramses’in kendi yüzüne benziyor.”

Şekil 5: Deniz kabuğundan yapılmış bir süs.

Şekil 6: Geyik boynuzundan yapılmış bir tarak.

“Bu yeraltı mağaralarının tabanı kömürleşmiş çubuk, saz, ot ve mısır koçanlarıyla kaplı. Her mağaranın zemininde ev aletlerinin ve diğer değerli eşyaların saklandığı gizli bir bölme bulunuyor. Bazen aynı mağara içinde birden fazla da olabiliyor. Bölmelerin ağzı hep yanmış kilden tabakalarla kapatılmış durumda. Bunların üzerinde de bir kül tabakası var. Tabana doğru bir testi veya şişe gibi genişleyen boşluk, çoğu zaman bir domuz başı büyüklüğünde.”

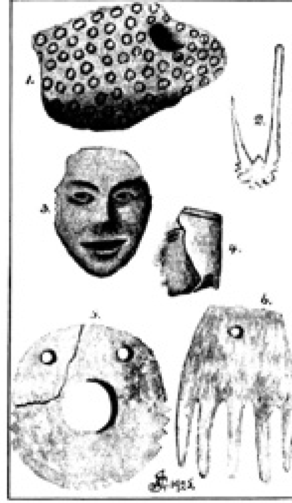
Bu yapay mağaralar, çayırların üzerinde akan afet dalgalarının sürüklediği toprak ve yığınlarla dolmuştu. Zamanla bu yığınlar sıkışarak girişte “bufalo çukuru” denilen çöküntünün oluşmasına neden oldu. Gilder’ın medeniyeti son manyetik felaketle yok olmuştu. Dolayısıyla, bu bir Üçüncü Devir medeniyetiydi.

Kentucky: Kentucky’de Gilder’ın Nebraska’da keşfettiği ile aynı zamana ait bir uygarlığın kalıntıları bulunuyor. Blue Lick Springs’de bundan birkaç yıl önce bir kazı çalışması yapılmıştı. Yerin 20 feet altında işçiler mastodon kemiklerine rastladılar. Daha derinde bir çakıl katmanı buldular, çakılın altındaysa taştan bir döşeme. Bu döşemeyi oluşturan taşlar işlenmişti. Üst yüzeyleri kesilmiş ve düz, alt yüzeyleriyse pürüzlüydü.

Kazıda bulunan mastodon, çakılın üzerinde yatıyor olmasından anlaşıldığı gibi Pleistosene (Pleistosen, yaklaşık 2.5 milyon yıl önce başlayan ve yine yaklaşık 10-14 bin yıl önce bugün içinde bulunduğumuz ve Holosen olarak adlandırdığımız dönemin başlamasıyla biten buzul çağları dönemidir) aitti. Çakıl son manyetik felaketin getirdiği sularla oluşmuştu. Taş döşeme de çakılın altında bulunduğuna göre bu medeniyet, Gilder’ın keşfi, Üçüncü Devir’e ait.

Kentuckyli tarihçi George W. Ranck, Lexington’un Tarihçesi adlı eserinde şöyle yazmış:

“Kentucky’de şimdi Lexington olarak bilinen şehir; isimleri, dilleri ve tarihleri hakkında en ufak bir eser kalmamış kayıp bir ırkın ölü metropolünün tozları üzerine kurulmuştur. ‘Geyik Boynuzu Ülkesi’ne gelen ilk göçmen ve maceracıların bulduğu hızla çürüyen harabelerin kalıntıları olmasa, Lexington’un kurulduğu yerde böyle bir şehir ve halkın bulunduğu gerçeği bile asla bilinmeyecekti. Ama bu büyük şehrin kalıntıları ve güçlü halkının varlığı konusunda en ufak bir şüphe yoktur. O hâlde bu gizemli varlıklar kimlerdi? Nereden gelmişlerdi? Dinleri ve yönetim biçimleri neydi? Bunlar muhte-

Gilder'ın Nebraska'daki keşifleri. 1. Sırlı kilden çubuk, 2. Kemik olta, 3. Kilden surat, 4. Pembe sabun taşından baş, 5. Dekoratif deniz kabuğu, 6. Geyik boynuzundan tarak.

melen ölümlü insan tarafından cevabı asla verilemeyecek sorular olsa da, onların Kızılderililerden asırlar önce yaşayıp geliştiklerinden kim şüphe edebilir? Kendilerinin ardından gelecek, yıkık ve otlarla kaplı duvarları üzerinde geyik ve bufalo avlayacak olan kızıl insanları bilmeden burada devasa tapınak ve şehirlerini kurdular. Kolomb eski İspanya sancağını Amerika'nın kıyılarına dikmeden önce; Galya, İngiltere ve Almanya göçmen barbar kabileleriyle doluyken ve belki de Roma İmparatorluğu ihtişamının doruğuna yükselmeden çok önce onlar burada yaşadılar, çalıştılar ve öldüler. Fakat bir edebiyatları yoktu ve öldükleri zaman tamamen unutuldular. Büyük bir uygarlık olabilirler ama öyle olup olmadıklarının buraya gelenler için hiçbir farkı yok, zira büyüklüklerinin kaydı hiç tutulmadı. Elleriyle ürettikleri ihtişamlı eserlere güvendiler. Artık onlar ölü bir ulus ve kayıp bir halk."

Gerçekten de elleriyle ürettikleri ihtişamlı eserlerin akıbeti, söz konusu yapılar olduğunda "Ninova ve Sur ile eş" olsa da elleri çürümez kayalar üzerine başka kayıtlar da bıraktı. Onları anayurt Mu'dan gelen yerleşimciler olarak tanımlamamızı sağlayacak olan da işte bu kayıtlar.

Sonuç olarak, yukarıda bahsettiğim Kuzey Amerika'daki keşifler sayesinde Kuzey Amerika'nın tüm batı bölgesinde, Üçüncü Devir'in sonlarında ve jeolojik Buzul Çağı'ndan önce yüksek bir medeniyetten insanlar yaşadığının kesin kanıtlarına sahibiz. Birçok efsaneyle doğrulanan yüzlerce kaya yazısı da bize, Kuzey Amerika'daki bu ilk medeniyetlerin Mu adlı bir ülkeden geldiklerini ve "Mu'nun Amerika'nın batısında, büyük suda ufkun ötesinde" olduğunu anlatıyor.

Nebraska ve Kentucky'deki medeniyetlerinin Pliyosen Çağı'nda (Yaklaşık 5 milyon yıl öncesinden 2 milyon yıl öncesine dek süren üçüncü jeolojik çağın -tersiyer- son dönemi) varoldukları ortaya konuldu. Oregon, Nevada, Utah, Colorado, Arizona ve New Mexico, bize medeniyetlerin dağlar yükselmeden önce var olduklarını gösterdi. Bu medeniyetler dağlardan daha eski bir zamana ait oldukları için Üçüncü Devir'e uzanan bir tarihleri var. Üçüncü Devir'in ne kadar içine uzandıkları bilinmiyor, zira şimdiye kadar bize bunu söyleyecek hiçbir tarih açığa çıkmadı. Bu soru cevapsız kalmayı sürdürüyor.

Batı eyaletlerimizdeki, Uçurum Sakinleri olarak bilinen antik insanlar birkaç farklı kabileden oluşuyordu. Bunların yalnızca birer kabile değil, ayrı birer ulus olmaları ihtimali de var. Bu sonuca, farklı diller konuşulduğunu gösteren kaya yazıları ve çizimlerinden varıyorum. Yazılar da farklı sembol türleri ve alfabeleri kullanılarak yazılmış (sayfa 253):

Şekil 1. Arizona. Bir kara yolunun rotası.

Şekil 2. New Mexico. Kara yolu rotası.

Şekil 3. Utah. Bir yerleşim yerine giden kara ve suyolu. 1 veya 2'deki insanlara ait değil.

Yakın bir inceleme, Kuzey Amerika'nın Uçurum Sakinleri'nin kullandıkları yazı ve resimlerin, hemen yanlarında bulunan benzerlerinden binlerce yıl daha eski olduğunu gösteriyor. Bu antik yazı ve resimlerin dağların yükselişinden önceye ait oluşu, bulundukları kayaların bazılarının çatlayıp kaymış olmasından anlaşılıyor. Bazı durumlarda yazılar bir çatlakla

ayrılmış, bazılarındaysa figürler tamamen ikiye bölünmüş hâlde, çatlağın iki yanında duruyor. Bu, toprak yükselirken kayanın

Kaya Yazıları, Nevada

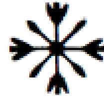
Üç yazı tipiyle uçurum sakinleri'nin işaret tabelaları

çatlayıp yer değiştirdiğine işaret ediyor. Başka yazılar ise toprak yükseldikten sonra yazıldıklarını açıkça gösteriyor.

Burada Kuzey Amerika’nın kaya yazıları ve resimlerinin detaylı bir açıklamasını yapmak mümkün değil. Kendimi, yalnızca iki önemli konuyu açıklayan birkaç örnekle sınırlandırmak zorundayım: Birincisi, bize bu medeniyetin yaklaşık tarihini verenler; ikincisiyse bize bu insanların kökenlerini ve Amerika’ya nereden ve nasıl geldiklerini anlatanlar.

Uçurum Sakinleri olarak adlandırılan tüm insanların gerçekten bu halka ait oldukları şüpheli. Şöyle ki, Uçurum Sakinleri’ne mâl edilmiş bazı yazılar, muhtemelen bambaşka bir halka yazılmıştı. Uçurum Sakinleri’nin Mu’dan geldikleri kesin, zira yol işaretlerinde kullandıkları resimlerin tümü Mu ile bağlantılı. Aslına bakılırsa, batışından önce ve sonraki hâlleriyle Mu hakkında göndermeler Uçurum Sakinleri’nin, sanatsal amaçlı çizilenler dışında, tüm kaya yazı ve resimlerinin içine işlemiş durumda. Buna ek olarak, anayurtta rağbet gören semboller sık kullanılmış.

Kaya yazıları arasında Maya dilinin dört farklı dalının kullanıldığını gördüğüm gibi, bu antik Amerikalıların farklı şekilde düzenlenmiş üç alfabe kullandıklarına dair kanıtlar da buldum.

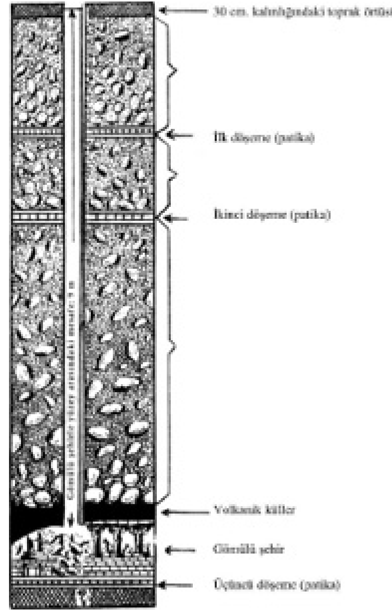

XI. BÖLÜM
NİVEN'İN GÖMÜLÜ MEKSİKA ŞEHİRLERİ

Birleşik Devletler'den ayrıldıktan sonraki ilk adım Meksika'ya geçmek olacak. En kayda değer ve şüphesiz en değerli jeolojik ve arkeolojik keşiflerden biri, Meksikalı bir minerolog olan William Niven tarafından gerçekleştirildi. Niven bunu birkaç yıl önce ortaya çıkarmış olsa da diğer tüm Amerikan keşifleri gibi bunlar da bilim dünyası tarafından hiç dikkate alınmadı.

Niven'in keşfi iki kat öneme sahip, çünkü tarih öncesi insan hakkında dünyayı bilgilendirmenin ve medeniyetin Üçüncü Devir'e, ihtişamlı dağ sıralarının doruklarını çayırların üzerine uzatmasından binlerce yıl önceye dayandığını göstermenin yanı sıra; büyük gaz kuşaklarının ne zaman oluştuğuna ve dağların ne zaman yükseldiğine dair ipuçları da veriyor.

Bu keşif, yüksek bir medeniyet seviyesine sahip ırkların dünyanın gördüğü en müthiş ve korkunç yanardağ faaliyetleriyle mücadele ettiklerini ortaya koyuyor.

Niven'in bulduğu gömülü şehirler

Niven'in toprak altında bulduğu şehirlerin şimdiki çevrelerini gösteren çizim

Keşif insanın, jeolojik Buzul Çağı'ndan ve Pleistosen'e ait Avrupalı maymunadamlardan on binlerce yıl önce var olduğunu gösteriyor. Ayrıca dünya medeniyetinin iki kısma veya döneme ayrıldığına dair bir dizi kanıt zincirine yeni halkalar ekliyor.

ÖNCE VE SONRA

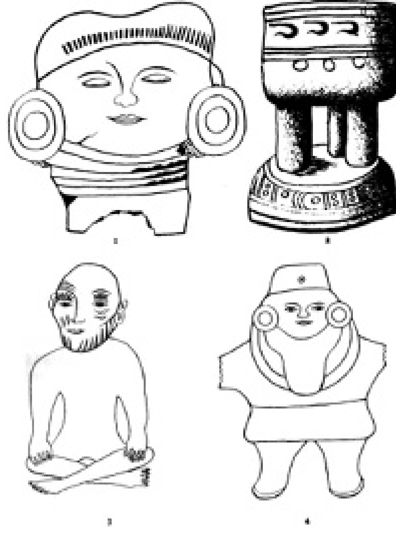
Neyin öncesi ve sonrası? Bunun cevabı ileride anlaşılacak.

Niven'in keşfinin jeolojik ve arkeolojik bu önemi yüzünden, bu harabeler hakkında onun sözlerini yinelemekten daha iyisini yapamam.

"Meksika Vadisi'nde, Texcoco'dan Haluepantla'ya uzanan 200 mil karelik alanda yüzlerce, hatta binlerce kil çukur bulunuyor. Mexico City'ye 300 yıldan daha uzun bir süre inşaat malzemesi sağlamış olan bu çukurlar, muazzam bir harabenin ayrıntılı incelemesini yapmama olanak sağladı. Yakın zamanda çabalarım, bu kıtadaki arkeolojik araştırmalara yeni bir boyut getirecek olan, kayda değer ve ürkütücü sonuçlar verdi. Çalışmalarım büyük vadinin kuzeybatı kısmında, 20 mil uzunlukta ve 10 mil genişlikte bir alanla sınırlıydı. Burada iki uygarlığa ait izlerle beraber her biri büyük bir şehrin altında yer alan, iyi korunmuş üç adet beton döşeme veya zemin buldum. Bu döşemeler yüzeyin 6 ila 25 feet altında. İlkinin üstünde ufak kayalar, çakıl ve kumdan oluşan bir katman ve yüzeyde de vadinin bereketli toprağının oluşturduğu 1 feet kalınlığında bir örtü mevcut. Sıradan bir insan, düz bir ovada 1 feet kalınlığında toprağın birikmesi için gereken süreyi düşündüğünde, bu üst veya daha genç olan zeminin ne kadar eski olduğu kolayca anlaşılabilir. Bu ilk katın üzerindeki kaya, çakıl ve kum tabakasının her yerinde kırık çömlek parçaları, ufak kil figürler, diyorit boncuklar, mızrak ve ok başları, iğler ve çoğu kırık başka aletler buldum. İkinci beton zemin ilkinin 4 ila 6 metre aşağısında ve bu değişen farkın sebebi alttaki döşemenin, muhtemelen sismik hareketler sonucu kırılmış olması. İki döşeme arasındaki boşlukta bir çömlek veya burada bir zamanlar insanların yaşadığını gösteren herhangi bir iz bulmayı başaramadım. İkinci döşemenin altındaysa Meksika'da arkeolojik çalışmalarla geçirdiğim yılların en büyük buluşu yatıyordu. İlk önce 2-3 feet kalınlığında, volkanik kökenli olduğu sonradan kanıtlanan düzgün bir kül tabakasıyla karşılaştım. Küllerin hemen altında büyük, benzer ebatlarda sayısız binaya rastladım. Son günlerde araştırmalarımda incelediğim yüzden fazla kil çukurda da durum aynıydı. Bu evlerin tümü harap olmuş, ezilmiş, küller ve enkâzla

dolmuştu. Geçen haftaki çalışmalar sırasında sertleşip taşa dönmüş tahta bir kapıya rastladım. Kapı kemerliydi, yarım çember şeklindeki üst pervazı, 5 inç çapında bir ağaç gövdesinin bükülmesiyle oluşturulmuştu. Bu, Meksika harabelerinde bulunan ilk kavisli kemer. Evlerin duvarlarının beyaz bir çimentoyla örülmüş taşlardan oluştuğu düşünülürse, bu tahta kemer dekoratif amaçlı olmalı. Kapıyı keserek açtığımda, neredeyse saf volkanik külle dolu 30 feet karelik bir odaya ulaştım. Görünüşe bakılırsa üzerindeki toprak, kül ve taşın korkunç ağırlığına dayanabilen tek oda buydu. Beton ve taştan yapılmış düz tavan içeri çökmüştü ama tavandan kopan düz parçaların zeminindeki külün içinde oluşturduğu kemer ve küçük çukurların içinde, bu ölü ırkın kullandığı aletlerin birçoğu sağlam hâlde bulunuyordu. Ekte resimleri görülen bu aletlerin yanında kemikler, dokununca kireç gibi parçalanıp ufalanan sayısız insan kemiği vardı. Mezarlarının yukarısında büyük selin suları kükreyerek başka bir medeniyeti ortadan kaldırmıştı. Ne sel ne de savrulan kayalar bu büyük ırkın uykusunu bölmeye yetmişti. 6 feet derinliğindeki kapı girişinden 13 feet uzakta bir altın ustasının eksiksiz atölyesiyle karşılaştım. Pişmiş topraktan yapılmış 25 inç yüksekliğindeki baca, 15 inç çapında yuvarlak bir ocağın üzerinde incelerek tavana uzanıyordu. Ocağın etrafında, üzerinde hâlâ saf altın parçaları bulunan zeminde pişmiş kilden üretilmiş ve zamanla taşlaşmış 200'den fazla kalıp buldum. Bunların tümü, daha sonra aynı evde bulduğum figürlerin ve putla-rın üzerine kazınmış olanların kopyalarıydı. Görünüşe bakılırsa bu üst sınıftan zengin bir altın ustası ve kuyumcunun eviydi. Kalıp ve desenlerin bazıları, 1 inçin yirmide birinden daha inceydi ve heykellerde o zamanın insanlarının kıyafet, baş, göğüs, kol veya ayak bileklerine taktıkları görülen altın, gümüş ve bakır süs eşyalarının üretiminde kullanılıyordu. Her kalıp sarı ve parlak demir oksitten kalın bir tabakayla kaplanmıştı, muhtemelen bunun amacı erimiş metallerin döküm kabında kalıplara yapışmasını önlemekti. Daha sonra, göğüs için üretilmiş ince bir altın levhanın üzerinde ve takılarda bulduğum, Palenque veya Mitla'da bulunanlara hiç benzemeyen semboller araştırmamı boşa çıkarmadı ve o zamandan bu yana altın ustalarının buna benzer birçok eserine rastladım. İnce işlenmiş, çok

güzel parlatılmış olan bu eserler, İspanyolların Hernando Cortez liderliğinde Meksika'yı ilk işgal edişleri sırasında Azteklerin sahip olduğu kadar büyük bir medeniyetin, belki bundan da büyüğünün izlerini taşıyor. Fakat odanın beni en çok etkileyen özelliği duvar resimleriydi. Görünüşe bakılırsa bir zamanlar odanın ortasından geçen bir ara duvar vardı. Arka duvarlardaysa başka bir odaya açılan kapının silik dış hatlarını görmek mümkün. Bu diğer oda öylesine kötü bir hâlde ki, içinde kemiklerden başka bir şey bulunacağını sanmam. Bu odanın ön kısmının altın ustasının atölyesi, gerideki kısmın ise evinin girişi olduğu açık. Burada duvar resimleri kırmızı, mavi, sarı, yeşil ve siyah renkte ve aynı türden Yunan, Etrüsk ve Mısır eserlerine oldukça benziyor. Duvar, zemin hizasında soluk mavi renkte, 14 feet yüksekliğindeki tavanın 6 inç aşağısından itibarense koyu kırmızı ve siyah renkte bir friz (Eski Yunan ve Roma yapılarında taban kirişiyle çatı arasında kalan ve üzeri boydan boya kabartma süslü bölüm. e.n) tüm duvarları kaplıyor. Bu frizin renk ve desenleri, boyandıktan sonra bir tür yerli cilayla parlatıldığı için mükemmel biçimde korunmuş. Yine de tavandan düşen parçalar tarafından üç yerden kırılmış olsa da hâlâ ilk boyandığı zamanki kadar anlaşılabilir durumda. Bir insanın, görünüşe göre bir çobanın, bebekliğinden ölüm döşeğine kadar hayat hikâyesini anlatıyor. Bu odanın altında önemli birinin, muhtemelen yukarıdaki frizde hayatı anlatılan kişinin mezarını buldum. Yalnızca 3 feet derinlikteki, çimentoyla kaplı bu mezar odasında, tam bir iskeletten geriye kalan yetmiş beş insan kemiği vardı. Kafatasının büyük parçalarından birinde, muhtemelen bu mezarın sakinine ölümcül darbeyi indirmiş olan dövme bakırdan bir balta ağzı, ölünün akrabaları veya dostları tarafından çıkarılmadan yerinde bırakılmıştı. Kemikler dokunmayla toza döndü, öylesine uzun süredir mezarda yatıyorlardı, ama odada kemiklerden daha ilgi çekici nesneler de vardı. Yüz yirmi beş ufak, pişmiş toprak put, biblo, figür ve her çeşit kap kacak mezarın tabanına dizilmişti."

Niven’in en alt şehrinden hatıralar
1. Antik Yunan vazosu 2. Mısır büstü 3. Bir oyuncak 4. Küçük Çinli

“Bunlar arasında en harika ve etkileyici olansa, şekil 3’te görülen pişmiş toprak figür. Bacakları Japon tarzında çapraz, elleri dizlerinde oturan bir adam şeklinde. Bu eser Fenike veya Sami tarzını andırıyor. Başın içi boş, boyunda zekice tasarlanmış düz tepeli çıkıntı başın tabanındaki yuvaya geçerek başın hareket etmesine ve istenildiğinde çıkarılmasına imkân tanıyor. Bu odanın incelemesinin 200 mil karelik bir alanı kaplayan bu büyük harabenin gizeminin çözülmesinde yalnızca bir adım olduğu ve insanoğlunun tarihinde kaybolmuş olan bu harika insanların hikâyesi hakkında hiçbir şey açıklamadığı unutulmamalıdır. Tanımladığım bu yerin üç mil kadar uzağında bulduğum kurumuş antik bir nehir yatağının kum ve çakılları arasında, Güney Asya’nın tüm ırklarını temsil eden binlerce toprak ve kil figür vardı. Daha derinlerde, toprak hizasından 18 feet aşağıda bulunan çömlek ve figürler en iyileri. Böyle bir kültüre ve böylesine kalabalık bir nüfusa sahip bir halkın Mitla, Palenque ve Chichen Itza’dakilerle kıyaslanabilecek kadar etkileyici tapınaklar ve devlet binalarına sahip olduklarını tahmin etmek zor değil. Eğer bu doğruysa, gelecek nesil arkeologlar tarafından keşfedildiklerinde, bu devasa şehrin üzerini örten küller her yıkıntıyı mükemmel biçimde muhafaza etmiş olacak, tıpkı

Pompei ve Herculaneum’da olduğu gibi. Bana kalırsa burada, Azteklerin Meksika’da yaşamış ırklar arasında en az öneme sahip ve unutulmuş çağlarda Kuzey Amerika’yı insanlarla dolduran o harika göç sırasında, Meksika sınırını geçmiş muhtemelen son ırk olduklarını kanıtlayan veriler bulunacak.”

Yukarıdakilerin yayımlanmasının ardından Niven gömülü şehirler konusunda yazmaya devam etti. Aşağıdakiler bu ikinci baskıdan:

Küçük Çinli (Resim 4): “Bu figür, çağlar önce Meksika Vadisi’nde yaşamış insanların Moğol (Ç.n: Kastedilen etnik bir grup olan Moğollar değil, Sarı Irk ve Mongoloid olarak da bilinen ve Uzak Doğu insanları ile birlikte Eskimolar ve Kızılderilileri de kapsayan antropolojik bir ırk tipi) ırk tipini bildiklerini ve tanıdıklarını kesin biçimde kanıtlıyor. Bu Çinli figürünü, Mexico City’deki ulusal saraydan on dokuz mil ötedeki Haluepantla yakınlarında, San Miguel Amantla’da bulunan bir çukurda yaptığım kazıda, yerin 30 feet altındaki üçüncü veya en alt medeniyetin yıkıntıları arasında buldum. Beton zemin ve beton duvarlı bir binayla işaretlenmiş ilk (üst) medeniyeti bulduğum derinlik 8 feet idi. Bunun 11 feet altında yatan ikinci (orta) medeniyet, ilkiyle aynı derecede gelişmişti ve burada zeminin 30 feet 3 inç aşağısındaki üçüncü bir yıkıntı tabakası arasında, Meksika’da bulduğum en güzel eserleri barındıran bir oda veya mezara rastladım. Bu odanın 30 feet karelik bir alana sahip olduğunu düşünüyorum. Beton duvarları tabandan bir feet yükseğe kadar ezilmişti. Aşağıda mezar bulunuyordu. Merkezdeki, yine betondan yapılmış dikdörtgen bir platformun üzerinde, boyu 5 feetten uzun olamayacak bir adamın kafatası ve kemikleri yatıyordu. Çok uzun olan kolları neredeyse dizlerine ulaşıyordu ve kafatası şüphesiz Moğol tipindeydi. Boynunda yeşim taşı boncuklardan bir kolye bulunuyordu. Yeşim taşı Meksika’ya ait mineral değildir. Bedenin yanında üzerinde 597 deniz kabuğu olan bir sicim bulunuyordu. Sicim diyorum, fakat kabukları bir arada tutan güderi kayış çoktan çürüyerek toza dönüşmüştü ve wampum veya para, sicimden dökülmüş gibi yerde yatıyordu. Bu paranın yanında en değerli keşif duruyordu: Küçük Çinli.

Bu Meksika’da bulunan türünün ilk örneği olsa da Moğol tipi, Meksika Kızılderilileri arasında, ülkenin Kızılderili kanının aslen Asya’dan geldiğine herkesi ikna etmeye yetecek oranda görülüyor. Çekik gözleri, kapitone paltosu, bol pantolonu ve terlikleri onu her yönden bir günümüz Çinlisi yapıyor. Eksik olan tek şey saç örgüsü. Öte yandan, Çinliler saç örgüsünü kuzeyden gelen Tatarların istilasına uğradıktan sonra kullanmaya başlamışlardı. Bu küçük heykel yaklaşık 7 inç yüksekliğinde ve kollarının kırıldığı yerde içindeki kil kızıl ve kolayca ufalanıyor. Dışındaysa kil taşa dönüşmüş ve üzerinde çekiçle bir çentik açmak bile son derece zor. Göğüste 3 (?) inç ve karında 1 (?) inç genişliğe sahip. Kulaklarında günümüz Çinlilerinin taktığına benzeyen büyük küpeler var; başındaki, merkezinde minik bir düğme olan bir kep ise şimdi cumhuriyet hâlini alan Çin’de imparatorluk zamanında mandarinlerin taktıkları kepin neredeyse aynısı. Günümüzde Çinliler tarafından hâlâ giyilen bol palto bir kurbağa ve düğmeyle tutturulmuş. Göğüste bulunan yuvarlak levha veya süs ise görünüşe göre dövme altından bir tabakayla kaplanmış, fakat bilinmeyen çağlar boyunca toprakla temas ederek soyulmuş. İki kol da omuzdan kırılmış ve tüm mezarın açılması bile kayıp kolların bulunmasını sağlamadı. Bu Çinli figürü Aztekler tarafından yapılmamıştı. Bu, Meksika Vadisi topraklarına, Aztekler bu platoya ayak basmadan binlerce yıl önce gömülmüştü. Aztekler Meksika tarihine yeni gelenlerdi. Ateş ve kılıçla Toltekler, Ölmekler ve Mayalar tarafından inşa edilen şehirleri yağmalamışlar, binaları onları inşa edenlerden silah zoruyla almışlardı. Küçük Çinli tam olarak aradığımız bağlantıyı sağlıyor. O, hiçbir kelime etmeden, Meksika’nın en eski kabilelerinin Moğolların soyundan geldiklerini söylüyor. İskeletin yanında ama platformun dışında yaklaşık 15 inç yüksekliğinde bir saksı duruyordu. İçi şüphesiz Xochitlle, bu ülkenin neredeyse tüm antik ırklarının kutsal sarı çiçeğiyle doluydu.”

Şimdi Niven’in üst üste yatan üç tarih öncesi medeniyetin keşfiyle ilgili raporunu değerlendireceğim:

Jeolojik olarak bu keşfin, şimdiye kadar bulunmuş en eski insan eserlerine ait olduğu gösteriliyor. En genç veya en üstteki medeniyet

Üçüncü Devir'in Pliyosen Çağı'na dayanıyor. Yapıların tarzı ve diğer kanıtlar bu üç medeniyetten en yaşlı olanın çok gelişmiş insanlara ait olduğunu ortaya çıkarıyor. Jeolojik olarak, bu medeniyetin Avrupalı Pleistosen dejenerelerinden on binlerce yıl önce geliştiği görülüyor. Niven değerli metallerin kalıba dökülmesinde demir oksit kullanıldığını bulduğunu söylüyor. Bu demir kullanımına dair en eski kayıt ve bronz çağından on binlerce yıl önceye dayanıyor. Niven, altın ve gümüş takılarda bulunan şekillerin Mitla veya Palenque'de bulunanlardan çok farklı olduğunu söylüyor. Le Plongeon eserlerinde; Palenque, Mitla ve Copan'da bulunan şekillerin Mayalara ait olanlardan tamamen farklı olduğunu belirtmişti.

Niven alttaki mahzende gömülü olan adamın hayatının üstteki odanın duvarlarındaki freskler ve resimlerle anlatıldığını buldu. Mayax'ın Can Hanedanı'ndan Prens Coh 16 bin yıl önce gömüldüğünde, hayatı mozolesinin duvarlarındaki fresklerle betimlenmişti. Aynı geleneğe binlerce yıl sonra Mısır krallarının mezar odalarında da rastlıyoruz. Niven adamın kafatasında bulduğu bakır baltanın tavlanmış olduğunu belirtiyor, böylece bu kayıp sanat Üçüncü Devir'e uzanan bir tarihe kavuşuyor.

İkinci mahzen açıldığında Niven cesedin etrafına yerleştirilmiş, aralarında biblolar, heykelcikler bulunan muazzam sayıda eşyayla karşılaştı. Bu geleneğin tüm eski insanlar tarafından uygulandığını, günümüzde de bazı halklar tarafından sürdürüldüğünü görüyorum.

Niven tüm Doğu Asya ırklarının temsilleriyle karşılaşmaktan şaşırmış görünüyor. Eğer karşılaşmamış olsa bu daha şaşırtıcı olurdu, zira hem Güney Asya insanları hem de şimdi gömülmüş olan bu şehirleri inşa edenler aynı anayurttan gelmişlerdi. Niven yeşim boncuklar bulduğunu ve yeşimin bir Meksika minerali olmadığını not ediyor.

Le Plongeon, Mayax Kraliçesi Moo'nun mezarında, "Kraliçe Moo'nun Tılsımı" adını verdiği yeşim taşından bir takı bulmuştu. Bu takıyı inceledim ve kullanılan yeşimin Yeni Zelanda'ya ait olmadığını rahatça söyleyebilirim. Yani Meksika'da bulunan yeşim, buraya ya Çin'den ya da anayurttan gelmiş olmalı.

Niven de diğer bilim insanları gibi, Amerika’ya ilk insanların Asya’dan geldiğini söyleyen eski teorisinde, daha akla yatkın bir açıklama arayışıyla geri adım attı. “Meksika’nın en antik kabileleri Moğol ırkın uzantılarıydı” ifadesi bir açıklama gerektiriyor.

Karayip Denizi’nin kıyıları boyunca bölgenin asıl sakinleri başka bir ırkla karışmış ve Moğol tipi çoğunlukta olmuştu. Yucatan ve Orta Amerika’nın iç bölgeleri boyunca beyaz bir ırk çoğunluktaydı. Bunların adı Mayalardı ve Avrupa, Anadolu ve Kuzey Afrika’nın beyaz ırklarının onlardan geldiği kolayca görülebiliyordu. Yucatan Yarımadası’nın kuzeyinde tüm kayıt ve detaylar asıl yerleşimcilerin büyük kısmının, hatta belki de bu kuzey bölgelerde tümünün Moğol ırktan olduklarına işaret ediyor. Zamanla kuzey Moğol kabileleri Meksika ve Orta Amerika’nın tamamını istila ettiler. Erkekleri kılıçtan geçirip kadınları köle yaptılar, böylece şimdi, Niven’in dediği gibi, tüm Meksika Kızılderililerinde Moğol kanının izi görülebiliyor.

Niven ikinci mezarda bulunan sarı çiçekleri not ediyor ve bunun Meksika’nın tüm antik ırklarının uyguladığı bir gelenek olduğunu belirtiyor. Sarı her zaman kutsal renk olmuştu. Antik halklar için öyleydi, bugün bazı halklar için hâlâ öyle.

Tarih öncesi şehirler alt alta gömülü bulunduklarında arkeologlar bulundukları sırayı belirtmek için ilk, ikinci ve üçüncü terimlerini kullanırlar. Bu, ilk medeniyetin en eski olduğunu sanan sıradan biri için kafa karıştırıcı olabilir. Medeniyetler bulundukları derinliklere göre numaralandırılır; yani ilk keşfedilen yer seviyesine en yakın ve aynı zamanda en genç medeniyet, en derindekiyse en yaşlı medeniyettir. Aynı şekilde “medeniyet” kelimesi de insana birçok medeniyetin var olduğunu düşündürebilir, oysa insan dünya üzerinde ortaya çıktığından beri yalnızca iki medeniyet var olmuştu. Bu ikisi bundan sonra “İlk ve Şimdiki Büyük Medeniyetler” olarak tanımlanacak. Gömülü bulunanlar için ise koloni veya yerleşim kelimeleri daha uygun, bölgedeki ilk, ikinci ve üçüncü yerleşimler şeklinde olduğu gibi.

Genel olarak konuşmak gerekirse, gömülü şehirler tarih öncesinden. Tarih öncesi şehirlerse İlk Büyük Medeniyet'e ait. Niven'in "Gömülü Meksika Şehirleri" ve Schliemann'ın "Antik Truva"sı tarih öncesi şehirlere birer örnek, Pompei ve Herculaneum (Herculaneum, İtalya'da eski bir Roma kentidir. 24 Ağustos 79 tarihinde Vezüv Yanardağı'nın patlamasıyla yok olmuştur. Aynı günde Stabiae ve Pompei kentleri de yıkılmış, yok olmuştur. Efsaneye göre kentin kurucusu Herkül'dür) ise birer istisna. Pompei ve Herculaneum da gömülmüş olsa da tarihleri biliniyor, dolayısıyla tarih öncesine ait değiller. Aynı şekilde, İlk Medeniyet'in birçok şehri gömülü hâlde olsa da hâlâ toprak üzerinde ama harabeye dönmüş durumda olanlar da var. Lübnan'daki Baalbek ve Yucatan'daki eski Maya yıkıntıları, ayrıca Polinezya ve diğer Güney Denizi Adaları'nda bulunan harabeler bunlara örnek teşkil ediyor.

Niven'in tarih öncesi şehirlerinin tümü "İlk Medeniyet'e" ait ve "Günümüz Medeniyeti" sırasında inşa edilen Mexico City yakınlarında bulunuyor. "İlk Medeniyet" zamanında, Niven'in tarih öncesi şehri üç kez kurulmuştu. Bunun önemle hatırlanmasını diliyorum, zira aşağıda, yalnızca birkaç mil uzaktaki başka bir tarih öncesi şehrin de "üç kez inşa edildiğini" belirten kayıtlardan alıntılar sunacağım. Bu kayıtlar, bu son şehrin neden ve nasıl yıkıldığını anlatıyor. Biri sebebi jeolojik olarak açıklıyor. Diğeri ise belgelere dayanıyor ama iki kayıt da her yönden örtüşüyor. Mexico City'nin günümüzde rakımı 7.400 feet, dolayısıyla Niven'in bulduğu şehirlerin günümüz rakımı da aynı. Jeolojik bir problem söz konusu olduğundan Niven'in bulguları olağanüstü bir araştırma alanı açılmasını sağladı. Şu gerçeklere bakmak bile, jeoloji bilgilerimizin büyük kısmının baştan yazılması gerekliliğini gözler önüne sermeye yetiyor:

1. Tarih öncesi bir şehir, deniz seviyesinden 7.400 feet yukarıda bulunuyor.
2. Şehir toprağın 30 feet altında yatıyor.
3. Şehrin üzeri volkanik bir kül tabakasıyla kaplı.
4. Şehir, dağlarla çevrilmiş bir platoda bulunuyor.

5. Dağlar, şehrin millerce uzağında.
6. Bu şehrin harabelerinin üzerinde başka bir şehrin kalıntıları var.
7. İki şehrin de üzerinde kaya, çakıl ve kum tabakaları bulunuyor.
8. Bu şehirlerin üzerinde üçüncü bir şehrin kalıntıları var.
9. Bu üçüncü şehir de kayalar, çakıl ve kumla örtülmüş. Niven’in şehirleri günümüzde deniz seviyesinin 7.400 feet yukarısında bulunuyor. Niven en alttaki şehrin volkanik külle kaplı olduğunu söylüyor, fakat herhangi türden lavın izine rastlamadığını belirtiyor, dolayısıyla yanardağın lavının en alttaki şehre ulaşmadığı sonucuna varılabilir. Yakında bir veya birden fazla yanardağın bulunduğu belli, zira küller şehri gömmeye yetecek kadar yüksek miktarda yağmış. Bu durumda, platonun o zaman da şimdiki kadar düz olduğu anlaşılıyor. Bir platoda yanardağ, diğer tüm antik yanardağlar gibi kraterlerin çevresinde birikerek bugün Güney Afrika’da ve Güney Denizi Adaları’nda görülenlere benzer koniler oluşturmuştu. Çok az lav akışı gerçekmiş olması muhtemel. Antik yanardağlarda durum genellikle bu şekildeydi.

Yalnızca küller Niven’in tarif ettiği boyutta bir yıkım için yeterli değil, bu yüzden duvarların parçalanıp tavanların yıkılmasına neden olan gücün sebebini başka yerde aramalıyız. Olası sebeplerden biri, yanardağın patlamasını takip eden ve toprağı yukarı aşağı sarsarak binaların çökmesine neden olan bir deprem dalgasıydı.

Troano Elyazması dünya tarihinin daha ileri bir döneminde depremleri tarif ederken şöyle diyor: “Yeraltının hapsolmuş alevleriyle aralıksız sarsılmak toprağın defalarca batıp çıkmasına neden oldu.” Codex Cortesianus, “Toprak, fırtınadaki bir ağacın yaprakları gibi titreyip sarsıldı.” diyor. Lhasa Belgesi de bunu yineliyor.

Şimdi toprağın 14-16 feet altında yatan ikinci şehre geçeceğim. Bu şehrin üzerinde 4-6 feet kalınlığında bir kaya, çakıl ve kum tabakası var. Raporunda Niven, en alttaki şehrin üzerinde volkanik külün yanı sıra kaya, çakıl ve kum bulunup bulunmadığını belirtmiyor. Yanardağlar kaya, çakıl ve kum katmanları yığmazlar, bu sebeple hangi etmenin bunu yaptığını

öğrenmek için jeolojiye danışmalıyım. Kaya, çakıl ve kum tabakaları oluşturabilecek bilinen etmenleri incelemeliyiz.

Jeolojik açıdan kaya, çakıl ve kum tabakalarının suyun işi olduğu biliniyor. Devasa deprem veya tufan dalgaları yollarına çıkan kayaları toplar ve bunları, su taşıma gücünü kaybedene dek sürükleyip yuvarlar. Daha sonra bu maddeler dibe çöker ve bir katman oluşturur. En büyük ve ağır olan maddeler önce çöker ve zayıflayan dalganın içinde yalnızca kum kalana kadar bu devam eder. Dolayısıyla birinci ve ikinci şehirleri kaplayan kaya, çakıl ve kum tabakaları, deprem dalgaları veya tufanlarla okyanustan gelmişti.

Şimdi ise şehirler deniz seviyesinin 7.000 feet yukarısında ve bulundukları platonun etrafı binlerce feet daha yüksek dağlarla çevrili. Hiçbir deprem dalgası veya sel, çevredeki bu dağları aşmak bir yana, Meksika Vadisi'ni oluşturan platonun seviyesine bile yükselmiş olamaz. Böyle bir dalga dünyayı, üzerindeki tüm canlılarla beraber yok ederdi. Yanardağ faaliyetlerinin 200 feet yükseklikte bir dalga yaratması bile mümkün değildi.

Biz incelemeye devam ettikçe durum daha da karışık bir hâl alıyor. Okyanus kaynaklı deprem veya afet dalgalarının Meksika Vadisi'ni iki, belki de üç kez süpürdüğünü söylemeliyim. Bir okyanusa ait iki büyük, yıkıcı dalganın bu bölgeyi farklı zamanlarda, muhtemelen binlerce yıl arayla süpürdüğü ve her seferinde bölgedeki tüm yaşamı yok ettiği açıkça görülüyor. Bugün bir tesadüf olmazsa, külleriyle en alttaki şehri yok eden yanardağa ait en ufak bir iz bile bulunabileceğinden şüpheliyim. Kuşkusuz krateri daha sonra gerçekleşen iki afet sebebiyle kendi içine çökmüş ve yok olmuştu.

Bir an için durup 200 mil karelik bir alanı kaplayan ilk şehir yok olduğunda ölenlerin sayısını düşünelim. Afetle yok olan diğer şehirleri ve kırsalı göz önüne almasak bile milyonlarca insan yalnızca bu şehirde hayatını kaybetmiş olmalı. Dünyanın en büyük trajedileri tarihe hiç geçmemiş. İlk ve ikinci şehirleri kaplayan afet dalgaları uzak mesafede

oluşmuş ve şehirlere ulaşana dek enerjilerinin çoğunu kaybetmişti. Niven'in küçük olarak nitelendirdiği kayalar bunu gösteriyor. Çökelti tabakasının kalınlığı da bunu destekliyor. Öte yandan şehirleri örtmüş bulunan maddelerin, dalgaların yıkım yolculuğu sırasında taşıdığı tek şey olmadığı da unutulmamalı. Büyük kayaların tümü şehirlere ulaşmadan önce bırakılmıştı, şehirlerin daha ötesine kadar taşınan birçok şey de vardı. Şehirlerin üzerindeki katmanlar yalnızca dalgaların yol boyunca bıraktıklarını gösteriyor.

Kaya, taş, çakıl ve kumdan oluşan bu tabakalar, meydana geldikleri zaman toprağın deniz seviyesinden yalnızca birkaç feet yüksekte olduğunu en kesin ve ikna edici biçimde kanıtlıyor.

Bu şehirlerin var olduğu zamanlarda Mexico City ile okyanus arasında hiçbir dağ veya sıradağ yoktu, Mexico City'nin üzerinde bulunduğu plato da deniz seviyesinin 7.400 feet üzerinde olan şimdiki irtifasına yükselmemişti. Muhtemelen bu şehirlerin zamanında Meksika'nın tümü, deniz seviyesinin 100 feet üzerinde bile olmayan düz bir araziydi. Eğer günümüzdeki dağlar o zaman da var olsaydı veya Meksika Vadisi şimdiki seviye veya yükseltisinde bulunsaydı, bir deprem dalgasının veya tufanın bu bahtsız şehirleri gömecek kayaları taşımak bir yana, onlara ulaşması bile mümkün olamazdı.

Yukarıdaki savımı destekleyen birçok örnekten biri:

Dağlar ve dağ sıraları dünya tarihinde nispeten yakın bir döneme ait, zira dağ sıraları gaz kuşakları tarafından şekillendirildi. Dünya, Pliyosen'in sonunda manyetik dengeye ulaşana dek bu gazlar sınırlandırılmış değildi ve onlar sınırlandırılmadan dağlar yükseltilemezdi. Bu sebeple de Pleistosen'in başlangıcına dek dünya yüzeyinde hiçbir dağ veya dağ sırası yer almıyordu. Çeşitli yayınlarda Avrupalı jeologların dağların yaşıyla ilgili fikirlerinde tereddüt yaşadıklarını görüyorum.

Bu antik Meksika şehirleri dağlar yükselmeden önce var olduğuna göre Pleistosen Çağı'ndan önceye dayandıkları açık. Dolayısıyla bunlar Üçüncü Devir şehirleri. Eğer sonuncu, en üstteki şehir Pleistosen'in şafağından önce

inşa edilip yıkıldıysa, gülünçlüğünü dağa önce de belirttiğim jeolojik hesaplamalara göre yaşı 200 bin yıl olmalı. Eğer en üst şehir 200 bin yıldan daha yaşlıysa, en alttaki üçüncü şehrin yaşı kaç olacak? Üç şehrin yaşı da Üçüncü Devir'e dayanıyor. Benim fikrime göre en alt şehir en azından 50 bin yıllık.

Gaz kuşakları oluşmadan önce bölgede ne tür yanardağ faaliyetlerinin gerçekleştiğini söylemek imkânsız; fakat jeolojik olgulara (ve onları destekleyen Maya geleneklerine) bakılırsa çok şiddetli olmalılar. Meksika, Orta Amerika ve Karayipler, dünyanın kabuğunda oluşmuş en büyük gaz kuşağı bağlantılarından birine sahip. Burada ayrı kuşaklar bir araya gelmekle kalmıyor, bazıları diğerlerinin altından ve üstünden geçiyor. Burası dünyanın en büyük volkanik tehlike noktalarından biri. Gaz kuşaklarının bir veya birden fazlasının tıkanmasıyla bu bölgede her şey olabilir.

Gaz kuşaklarının biçimlenmesi sırasında bu bölgedeki volkanik faaliyetler aşırı derecede şiddetliydi. Suların altında ve üstündeki topraklarda şiddetli kabarmalar gerçekleşiyordu. Su altındaki karaların yükselmesi, doğal olarak suyun taşarak deprem dalgaları hâline gelmesine neden oldu. Tüm önemli gaz ku-şaklarmın bir kısmı okyanus yataklarının altında yer alır.

Bu volkanik etkinliklerle ne kadar kara parçasının sulara gömüldüğünü, ne kadarının ise yükseldiğini söylemek mümkün değil. Bildiğimiz dört kıta sahanlığı dibe gömüldü. Okyanus yatağının yükselmesi yukarıdaki suların yer değiştirmesine neden oldu. Bu taşan sular dev dalgalar şeklini aldı ve yakınlardaki alçak araziler üzerinde akarak önüne çıkan her şeyi silip süpürdü. Dalganın genişliği ve yüksekliğiyle birlikte yıkım gücü de doğal olarak su altından yükselen kara parçasının hacmiyle orantılıydı. Gaz kuşakları oluştuğunda ve dağlar yükseldiğinde böyle yıkıcı felaketlerin de önüne geçilmiş oldu.

Avrupalı maymunsuların-Piltdown adamı, Heidelberg adamı ve Neanderthal adamının- daha önce de belirttiğimiz gibi erken Pleistosen sırasında, başka bir deyişle Niven'in üst şehrinden sonra yaşamış oldukları

jeolojik olarak da kabul ediliyor. Dolayısıyla Niven'in keşifleri, Avrupa'nın maymunsu insanlarından on binlerce yıl önce Amerika'da insanın gelişmiş bir medeniyet kurduğunu ve bu insanların ayrı türler değil, ayrı bireyler olduklarını kanıtlıyor.

Görünüşe bakılırsa Niven, şehirlerin ikisinin tufanlarla yok olduğunu kesin biçimde belirtirken bunların yalnızca okyanustan gelebileceğini ve okyanus dalgalarının Meksika Vadisi'ne ulaşmasının mümkün olmadığını göz önüne almıyor. En alttaki şehrin üzerindeki iki beton döşeme, sonraki iki koloninin el işçiliğini taşıyor. Bu iki koloni tufanlarla yok olmuştu. Bunları kaplayan örtünün kaya, çakıl ve kumdan meydana gelmiş olması, bu şehirlerin yıkılmasına sebep olan yanardağ aktivitelerinin uzakta, okyanusun altında gerçekleştiğini gösteriyor. Aynı olayın iki kez tekrarlanmış olması, bu keşfe son derece büyük bir arkeolojik önem katıyor.

Şehri örten tabakanın kalınlığı, şehirlerin inşa edildikleri zamanlar arasındaki farka dair en ufak bir ipucu vermiyor. Yalnızca bu malzemeyi getiren dalgaların boyutu ve şiddeti hakkında bir fikir veriyor. Üst ve ikinci şehri örten kayaların, Meksika'nın Pasifik kıyılarından geldiğinin anlaşıldığını söyleyen bilgiler aldım.

Bu antik medeniyetle bizim medeniyetimiz arasında ne oldu da bu büyük geçmişten geriye yalnızca bu parçalar kaldı? Bu sorunun cevabını önceki bölümlerde zaten vermiştim. Niven'in bulguları sadece verdiğim cevabın doğruluğunu kanıtlamış oldu.

Niven'in İkinci Büyük Keşfi: Mexico City'nin 4-5 mil kuzeyindeki kırsal bir bölgede Niven, bazı yönlerden daha önce anlatılandan da önemli başka bir keşif daha gerçekleştirdi.

Başka eserlerle beraber, 12 bin yıldan daha eski 2.600 taş tableti gün ışığına çıkardı.

Bu devasa koleksiyon içinden birçoğunun doğrudan Mu'dan bahsettiğini gördüm. Bu gruptan seçtiklerimi, deşifre ve tercümeleriyle birlikte veriyorum. Bu keşfin tam ve detaylı bir incelemesi, Mu'nun Çocukları'nda

yer alıyor. Kitap, detayları özellikle bu kitaplar için yazmış olan William Niven'in imzasını taşıyor.

Tablet 4-Bir Sunak Resmi: Bu resim 7 feet boyunda, 5 feet eninde, 1 (?) feet kalınlığında ve ağırlığı bir tondan fazla gelen bir taş üzerine çizilmiş. Niven bunun bir sunağın parçası olduğunu söylüyor. Üzerideki yazı Kutsal Dörtlü'ye adanmış. Bu bir simgeleme şaheseri, çünkü üzerinde hemen her çizgiye ikili bir anlam eklemeyi başarmışlar. Okunması hiç de zor değil.

Çözümleme ve Deşifreleme: Üç doğal arkeolojik kısma ayrılmış olması nedeniyle, anlaşılmasını kolaylaştırmak için deşifre edeceğim.

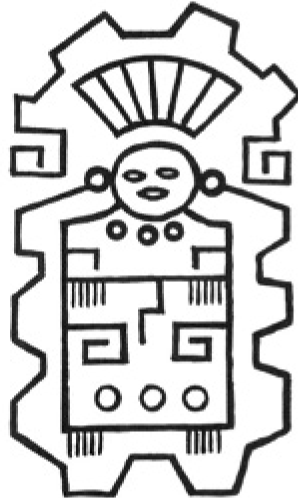
Kısım: Taç.

Kısım: Sorguç.

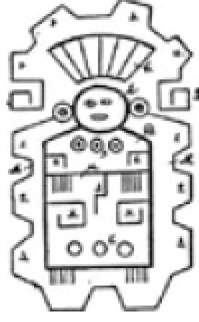
Kısım: Gövde ve elbise.

Taç: Taç, şekilde 1, 2, 3 ve 4 olarak numaralanan, kutu şekilli Dört dantelden oluşuyor. Tacın uçları, A ve B olarak işaretlenen hiyeratik H harfinin üzerine uzanmış. Tacın rengi kırmızı.

H, Kutsal Dörtlü'nün alfabetik sembolü. Dört, Kutsal Dörtlü'nün rakamsal sembolü. Taç Kutsal Dörtlü'yü, yani Yaratıcı'dan gelen Dört Büyük Temel Kuvvet'i simgeliyor.

Tablet 4

Anahtar

C-Sorguç: Bu, tacın önündeki süsleme. 7 sarı renkli ışın veya tüyden oluşuyor. Sarı tüyler yalnızca kraliyet ailesi tarafından takılırdı, dolayısıyla sorgucun rengi bize, onun bir krala ait olduğunu anlatıyor.

D-Gövde: Bu, hiyeratik M harfini oluşturan bir dikdörtgen. M, Mu'nun alfabetik sembolü, yani sarı renkli bu gövde Mu'ya ait.

E-Baş: Dikdörtgenin tepesinde klasik bir insan başı, Mu'nun Kral-Başrahibi olan Ra Mu'ya ait. Adı, ışınlarla çevrelenmiş güneş şeklindeki küpeleri sayesinde anlaşılıyor.

F-Kolye: Bunlar ışınları olan üç güneşten oluşuyor. Üç, Mu'nun rakamsal sembolüydü, güneş ise arması.

G-Kollar: Kırmızı renkli kollar Yapıcı anlamına gelen sembolle oluşturulmuş.

H-Kuşak: Sarı bir kuşak gövdeyi bacaklardan ayırıyor. Elin parmakları dizlerin üzerinde; Beş, yani tüm Tanrısallığın rakamsal sembolü.

I-Etek: Etek, Büyük veya Usta Yapıcı anlamına gelen sembolle, dizlerin arasından ayrılmış.

K-Hiyeratik H Harfi: İki yanda, ellerin aşağısında Kutsal Dörtlü'nün, Dört Büyük Temel Kuvvet'in sembolü olan hiyeratik H harfi var. Bunlar da sarı renkte.

L-Üç Çember: Bu, Mu'nun rakamı olan üç sayısının bilindik Naga sembolü. Kırmızı renkte. Gövdenin aşağısında ayaklarda beşer parmak görülüyor, bu da elin parmaklarıyla aynı anlamda.

M-Pelerin: Gövde kırmızı bir pelerinle sarılmış. Pelerinin kenarları Üç adet köşeli dantelden oluşuyor, yani rakamsal sembolüyle tekrar Mu'nun

adı anılıyor.

Açıklama: Bu tapınak, emriyle Kendisi'nden yayılan Dört Büyük Temel Kuvvet'in evrende yasa ve düzeni kurduğu ve her şeyi yarattığı Yüce Yaratıcı'ya adanmıştır. Tapınak, Yüce Yaratıcı'nın ağzı olan anayurt Mu'nun Kral-Başrahibi Ra Mu'nun yetkisinde. Bu oldukça önemli bir metin, medeniyetin Mu henüz suyun üzerindeyken geliştiğini gösteriyor. Tapınak onun yetkisi altındaydı, dolayısıyla bu Mu sulara gömülmeden önceye ait olmalı.

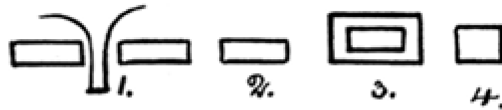

Tablet 684

Mu, M.Ö. 10.000 yılında sulara gömülmüştü. Yani bu büyük Amerikan uygarlığının 12 bin yıldan daha önceye dayandığına dair elimizde kanıt var.

Niven'in Meksika Taş Tabletleri'nden Biri (Tablet 684):

Bu taşın üzerindeki çizim sıradan bir insan yüzüne ait. Başın dış hatları taşın kenarlarını takip edecek şekilde. Taş Niven tarafından Hacienda Leön'da bulundu. Bu küçük, harika bir taş. Anayurt Mu dili ve alfabesiyle konuşuyor ve söylediği, "Mu, Anayurt. Batı Toprakları." Yazılar yalnızca Naga harflerinden oluşuyor. Taşın üzerinde tek bir Uygur ve Kuzeyli harfi bile yok. Semboller kutsal İlhamlı Mu Metinleri'nde bulunanların aynısı. Parça parça incelendiğinde, sembollerin anlamları şöyle:

Deşifre ve Tercüme: Başın dış hatları:

1: Burun.

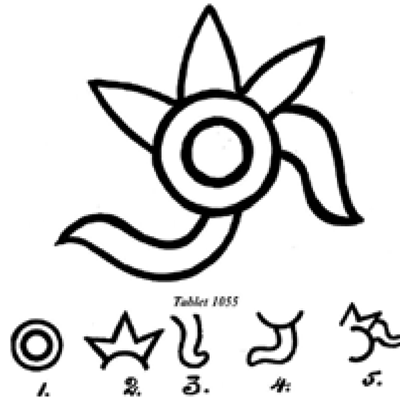
2. Bir göz. Dikdörtgen şekil Mu alfabesinin M harfi. Burun ve iki göz, iki M harfi.

3: Ağız iç içe geçmiş iki dikdörtgenden, yani iki M harfinden oluşuyor. İç içe olmasıyla sembol M harfinin anlamlarından ikisine ya da ağzın ikili anlamına karşılık geliyor. M'lerden biri Mu'yu, diğeri Ana'yı simgeliyor.

4: Çene mükemmel bir kareden oluşuyor. Bu, dünyanın ilk ve asıl sembolü. Genel anlamıyla toprağı da temsil ediyor.

Gözler ve ağız üç M oluşturuyor. Üç, Mu'nun rakamsal sembolü. Bu, her M'nin Mu dediğini vurgulama amaçlı bir sıfat olabileceği gibi, rakamsal sembolü aynı şekilde üç olan "Batı Toprakları"nı simgelemek için kullanılmış da olabilir. Yani surattaki yazı şöyle okunuyor: "Mu, Anayurt. Mu, Batı Toprakları."

Gözler ve ağızdaki dikdörtgen, eski dünyanın tüm halkları tarafından kullanılan bir semboldü. Kullanımına birkaç örnek vermek gerekirse bu sembol Hindistan'da oymalarda, Angkor'daki temsili canavar figürlerinin ağızlarında, Prens Maya'nın bıçağının kabzasında; Peru, Tiahuanaco'daki büyük yekpare anıtın üzerinde ve Yucatan harabelerinde göze çarpıyor.

Anahtar

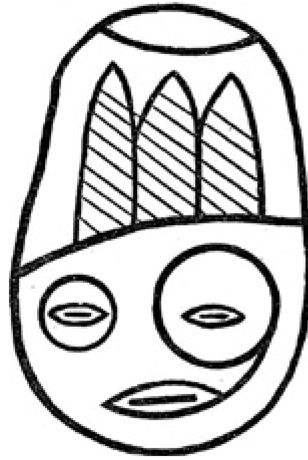
Tablet 1055: *Şekil 1:* Bu Yaratıcı'nın, Tanrı'nın simgesi olan Güneş Ra'nın Uygur veya Kuzeyli sembolü.

Şekil 2: Bu, üç uçlu bir şekil. Mu'nun temel sembollerinden biri. Onun rakamsal sembolü.

Şekil 3: Sözün ve konuşanın sembolü olan bir dil. Bu dil Ra'dan uzanıyor, dolayısıyla Tanrı'nın sözü.

Şekil 4: Bu ise hem Ra'ya hem Mu'ya bağlı başka bir dil. Yani Yaratıcı, Tanrı, Mu aracılığıyla konuşuyor.

Açıklama: Yaratıcı, Tanrı, Mu'nun ağzı aracılığıyla konuşuyor.

Tablet 1780

Anahtar

Tablet 1780:

Şekil 1. Başrahibin başlığı, üzerindeki süsleme üç tüyden oluşmuş, yani Mu'nun rakamı. Tüy, Hakikat'in sembolü.

Şekil 2: Süsleme üç tüyden oluştuğu için ayrı bir anlamı daha var. Üç tüy yalnızca Kral ve Başrahip tarafından takılabilirdi. Mu'da Kral aynı zamanda Başrahip'ti, dolayısıyla görülen baş Kral-Başrahip Ra Mu'ya ait.

Şekil 3: Başrahibin ağzı.

Şekil 4: Ağız ve sol göz arasındaki bağlantı.

Şekil 5: Sol gözün etrafında geniş bir çember; Yaratıcı'nın, Yüce'nin sembolü olan Güneş var. Ağızla bağlantılı olduğuna göre Yaratıcı, Ra Mu'nun ağzı aracılığıyla konuşuyor.

Şekil 6: Sağ gözün etrafında Ay'ın, Gece'nin, sembolü olan küçük bir çember var.

Açıklama: Yaratıcı'nın gözleri, gündüz ve gece her şeyi görür. O, Ra Mu'nun Ağzı aracılığıyla konuşur Hakikat'i.

Tablet 51:

Şekil 1: Başlığın üzerinde Diriliş ve Sudan Çıkış sembolü olan Tau var.

Şekil 2: Tau'nun tepe kısmı hiyeratik M harfi. Mu'nun alfabetik sembolü.

fiekil 3: Başlığın iki yanından çubuklar hâlinde 3 rakamı sarkıyor. Mu'nun rakamsal sembolü.

Şekil 4: Kapalı, kör gözler. Yüz bir insana ait olduğu için, insan gözünün henüz toprağı görmediğini söylüyor. insan daha ortaya çıkmamış.

Şekil 5: Çenenin hemen altındaki, dünyanın merkezinin, "yeraltının alevlerinin", volkanik gazların antik sembolü bize, karaların suyun üzerine volkanik gazlarla yükseldiğini söylü-

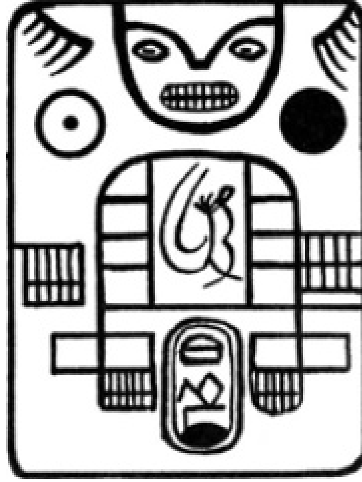

yor. Bu sembol, açıklamalarıyla birlikte Anayurt'un Kutsal İlhamlı Metinleri'nde görülüyor.

fiekil 6: Yüzün her iki yanında Yaratıcı'nın Naga tarzındaki sembolü görülüyor. Böylece karaların su üzerine çıkmasının Yaratıcı'nın isteği veya arzusuyla gerçekleştiği anlatılıyor.

Şekil 7: Çizgili kutu şekilleri Dört Büyük Temel Kuvvet ve işleyişleri ile ilgili.

Açıklama: Sembolü Ra adlı Güneş olan İsimsiz Yüce Yaratıcı'nın emriyle, onun dilek ve arzularından oluşan Kutsal Dörtlü -Dört Yüce Temel Kuvvet- üzerinde daha yaratılmamış olan insanın yaşayacağı okyanus yatağını suların üzerine çıkarırken gücünden faydalanmak amacıyla, yeraltının alevlerini devreye soktu. Kara, emre uygun biçimde yükseltilmiş ve üzerinde insan yaratılmıştı, buranın adı Mu Ülkesi idi.

Tablet 1

Tablet 1:

Bu tabletin üzerindeki işlemeler bir tapınağın zemin planını oluşturuyor. Tablet, sunağın bulunduğu Santiago Ahuizoctla'ya oldukça yakın konumdaki San Miguel Amantla'da keşfedildi. Bu iki mekânın yakınlığı göz önüne alınırsa, zemin planının sunağın bulunduğu tapınağa ait olması mümkün görünüyor, özellikle de tapınağın Kutsal Dörtlü'yü temsil ettiği düşünüldüğünde. Öte yandan bunun üzerinde çok fazla durmak da doğru değil, çünkü Niven'in koleksiyonunda birçok tapınak planı var ve bunların hepsi Kutsal Dörtlü'ye adanmış.

Üzerinde iki yazıt olmasıyla bu taş, herhangi türden bir yazı bulunduran ender Meksika Taş Tabletleri arasında. Arkeolojik olarak deşifre edilecek üç bölümü var, zira bölümlerin her biri diğerlerinden tamamen ayrı.

1. Bölüm

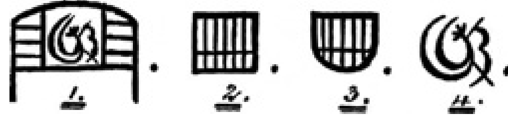
Bölüm 1, Şekil 1: Yukarıda, ortada bir insan yüzü yer alıyor. Bu yüzün anayurt Mu'nun başrahibi olan Ra Mu'ya ait olduğu gösterilecek.

Şekil 2a ve 2b: Onun takdis ve lütufla açılmış elleri.

Şekil 3: Yaratıcı'nın kolektif simgesi olan Güneş Ra'nın sembolü takdis ve lütfun sonsuz ile ilgili olduğunu anlatıyor. Ellerin aşağısına yerleştirilmiş olmasının anlamı, ondan geldiğinin işareti.

Şekil 4: Güneş Kui'nin sembolü ve adı, yani Gök küre.

3 numaralı sembol, başka adlarla beraber Krallar Kralı adını da taşıyordu. Kui'nin eklenmesiyle bunun dünyevi Kralların Kralı olduğunu gösteriyor. Dolayısıyla üst kısmın okunuşu şöyle: "Kralların Kralı olan Yüce Yaratıcı'nın ağzı, Güneş İmparatorluğu'nun Kral-Başrahibi Ra Mu'nun takdis ve lütfu, tapınağınız ve halkınızın üzerine olsun."

2. Bölüm

Bölüm 2, Şekil 1: Bu, merkezindeki Kutsallar Kutsalı'nın her iki yanında dörder odası bulunan, dört duvarlı bir tapınak planı.

Şekil 2: Tapınağa girişinin sol tarafındaki kare şekilli sütun. Kare, gücün sembolü. Dolayısıyla bu sütun "Güç"ü temsil ediyor.

Şekil 3: *Bu yuvarlak veya yuvarlatılmış bir sütun ve tapınağa* girişin sağ tarafına yerleştirilmiş. Yuvarlak bir sütun kurulmanın veya tamamlanmanın sembolü. Dolayısıyla bu sütun "Kurulma"yı temsil ediyor. Sütunların her birinde beş çizgi bulunuyor ve bunları kesen, vurgu sıfatı amaçlı başka bir çizgi daha var. Beş, tüm Tanrısallığın, yani Yaratıcı ve onun Dört Büyük Temel Kuvveti'nin rakamsal sembolüydü. Bu durumda sütunların söylediği, "Bu tapınak Yüce Yaratıcı için, güç ile kurulmuştur."

Şekil 4: Bu Kutsallar Kutsalı odasında görülen bir şekil. Uygur veya kuzey yazı tarzında ve anlamı şu: "Bir hakikat tapınağı, Güneş'e (Tanrı'ya) adanmış ve Anayurt'un Hükmü'ne tabi."

3. Bölüm

Bölüm 3, Şekil 1: Tapınağın girişindeki sütunlar arasında görülen bir kabartma.

Şekil 2: Bu, hiyeratik T ve M harflerinin şekil 2a'da görüldüğü gibi bir araya gelmelerinden oluşmuş bileşik bir şekil. M, Mu'nun ve Batı Toprakları'nın hiyeratik şekli. T neyi veya hangisini olduğunu belirtiyor. Düz okunuşu basitçe şöyle:

"Mu-Batı Toprakları"

Şekil 3: Ufukta görülen doğan güneş, ışınsız hâliyle bir koloninin antik sembolü. Işınlar göründüğünde bu bir koloni imparatorluğun sembolü oluyordu. Yani bu ülkenin Mu'nun kolonilerinden biri olduğu anlatılıyor. *fiekil 4:* Doğan güneşin kenarına eklenen bu şekil bir isim, koloninin ismi. Yalnızca kısmen okuyabildiğim için ismi boş bırakacağım. Bu kabartmanın üzerindeki yazının söylediği şu: "Bu ülkesi, Mu-Batı Toprakları'nın bir kolonisi."[42]

42 Masonların kullanımı için bu tabletin tercümesini Kayıp Mu Kıtası'nın ilk baskısına göre daha kapsamlı hâle getirdim.

XII. BÖLÜM

ANTİK UYGARLIKLAR ARASINDA YUCATAN’IN YERİ

Niven’in hazinelerinden ayrıldıktan sonra Meksika’nın Yucatan olarak adlandırılan bölgesine geçeceğim. Yucatan, Meksika’nın güneydoğu kısmında yer alıyor ve kıtadan doğu yönünde uzanan bir yarımada oluşturuyor. Kuzeyden Meksika Körfezi’yle, doğu ve güneydoğudan ise Karayip Denizi’yle çevrelenmiş durumda.

Yucatan, antik uygarlıkların kalıntılarıyla kelimenin tam anlamıyla dolmuş durumda olmakla birlikte, bu kalıntıların hiçbiri Niven’in gömülü şehirleri kadar yaşlı değil. Orta Amerika ve Yucatan anayurdun ilk kolonilerinden birini oluşturuyordu. Zamanla bu koloni bir imparatorluğa dönüştü ve Mayax adını aldı.

Öncelikle bu harabeler arasında en antik olduğu düşünülenlerle başlayacağım. Bunlar tapınaklar, mezarlar ve idari binalardan oluşuyor. Tümü taştan ve hepsi kısmen ya da tamamen toprakla örtülmüş durumda. Daha sonra tamamen toprağın üzerindeki, çeşitli kaynaklar tarafından yaşlarının 2 bin ile 15 bin yıl arasında olduğu tahmin edilen binaları ele

alacağım. Antik metinlerden alıntılar bu binaların en yenisinin 15 bin yaşında olduğunu gösteriyor ve çoğunun bundan daha yaşlı olduğuna inanmak için her sebep mevcut, ben bazılarının böyle olduğundan eminim.

Sanırım okuyucularım bu devasa yapıların duvarlarının çatlayıp açılmasının ve taşlarının düşmesinin insan elinin eseri olamayacağı konusunda benimle hemfikir olacaklar. Bunlar büyük merkezi gaz kuşağının Yucatan altından kendisine yol açarak ilerlerken neden olduğu yanardağ faaliyetlerinin sonuçları. Binalar o zamana dek sağlam durmuştu.

Bir işaret olarak, üzerinde tüylü yılan (Kukul Khan) sembolü olan tüm binalar 15 bin yıl veya daha öncesine ait. Bu binalar Can (yılan) Hanedanı zamanında dikilmişti. Can Hanedanı Kraliçe Moo ile sonlandı. Kraliçe Moo, Mısır tarihinin ilk yüzyılı içerisinde yaşamıştı.

Yazarın yakın dostları olan Dr. Le Plongeon ve eşi Alice D. Le Plongeon, Yucatan harabelerinin gömülü kısımlarının altını üstüne getiren ilk arkeoloji kâşifleriydi. Yayımladıkları eserleri, keşifleri hakkında birçok ilginç ayrıntıyı gözler önüne seriyor. Öte yandan keşiflerinin yarısı bile yayımlanmış değil. Dr. Le Plongeon ölümünden önce yayımlanmamış notlarını ve tercümelerini yazarla paylaştı, dolayısıyla Yucatan hakkında söylediklerim esasen Dr. Le Plongeon'un harabeler arasında geçirdiği yirmi yılın ürünü ve çoğu kendi kişisel incelemelerimle de desteklenmiş durumda. Yucatan harabeleri üzerine ilk notlarım Le Plongeon tarafından gün ışığına çıkarılan bazı arkeolojik kayıtlar hakkında:

Kutsal Gizemler Tapınağı: Uxmal'da Le Plongeon'un araştırmalarında "Kutsal Gizemler Tapınağı" adını verdiği antik bir Maya tapınağı bulunuyor. Duvarlardaki yazıtlar, üzerlerine kazınmış çok sayıda sembolle bir araya gelince, tarih öncesinin tarihinde bir sayfa hâline geliyor. Antik insanı, Babil ve Mısır'ın erken dönemleriyle buluşturuyorlar. Batı Toprakları'nın simgesi olan bu bina, üç bölmeden oluşmuş. Merkez odanın, yani Kutsallar Kutsalı'nın kapısı bir zamanlar anayurdun bulunduğu yön olan batıya bakıyor ve bu özelliğiyle Angkor ve Kamboçya'daki, tümü doğuya, kaybolan ülkeye doğru bakan tapınak ve heykellerle benzeşiyor.

Tavanlar üçgen bir kemer oluşturuyor. Üçgenin içinde, doğuya bakan iki odanın kemerle birleşen uçlarında yarım küreler var. Kuzey odasındaki üçü, bir üçgen oluşturuyor. Güney odasındaysa bunlardan beş adet bulunuyor. Mabedin girişinin üst pervazının birkaç santimetre yukarısında tüm yapıyı saran bir saçak mevcut. Bunun üzerine oyulmuş ve birçok kez yinelenmiş çapraz kemikler ve kurukafa figürü görülebilir.

Kutsal Gizemler Tapınağı'nda bulunan semboller arasında en kayda değer olanı, Mu'nun kozmogonik diyagramı. Bu, daha önce de gösterdiğim gibi insanın ilk dinine ait. Kutsal Gizemler Tapınağı 11.500 yıldan daha eski ve bu yaş şunlarla kanıtlanıyor:

Plutarkhos'un aktardığına göre, Mısır rahipleri Solon'a, 9 bin yıl önce Atlantis'in batarak Atlantik'i çamur ve yosunla geçilmez kılıp, ötedeki ülkenin korkunç tufanlarla yıkıma uğratması sonucu Batı Toprakları ile iletişimin koptuğunu söyledi.

Solon, Mısır'ı M.Ö. 600 yılında ziyaret etmişti. Atlantis bundan 9 bin yıl önce batmıştı. Dolayısıyla, M.Ö. 2000 yılına 600 ve 9000'i ekleyerek, 11.600 yıl önceki bir tarihe ulaşıyoruz.

Bu yıkıcı tufana dair başka bir kanıt İspanyol tarihçi Dr. Aguilar'ın yazılarında şu şekilde anlatılıyor: "Putperestlerden aldığım kitapta Ununyit (sel) adını verdikleri bir tufan hakkında bilgi vardı." Bu eski yapıların zeminleri etrafındaki birikme tabakası da jeolojik olarak bunu destekliyor.

Kutsal Gizemler Tapınağı'nın belirlediğim tarihten ne kadar önceden beri ayakta durduğunu kimse söyleyemez, fakat çok önce olmadığı da kesin, zira bu tapınak Batı Toprakları'nın kaybının anısına dikilmiş bir anıttı ve bu ülke de Atlantis'in batışından kısa bir süre önce yok olmuştu. Le Plongeon tapınak duvarlarında bir yazıt buldu. Şöyle yazıyordu: "Bu mabet kutsal gizemlerimizin doğum yeri olan Batı Toprakları'nın, Mu'nun hatırasına adanmış bir anıttır."

Bu yazıtı Maya metinlerinden iyi anlayan yerli bir beyefendi yardımıyla doğrulamayı başardım. Batı Toprakları anısına yapılmış bir anıt veya bir sembol olduğu için, tapınağın Batı Toprakları yok olduktan sonra dikilmiş olması da doğal.

Le Plongeon ayrıca binalardan birinde “Uxmal üç kez depremlerle yıkıldı ve üç kez yeniden inşa edildi.” diyen bir yazıt buldu. Şehir bugün eğitimli yerlileri tarafından “Üç Kez Kurulan Şehir” olarak biliniyor.

Niven’in gömülü Meksika şehirleri, Uxmal’dan kıyasla yalnızca birkaç mil uzakta, dolayısıyla Niven’in en üstteki şehirlerinin yıkılmasına neden olan afetlerin Uxmal’ı da etkilemiş olması gayet mümkün.

Chichen Itza’ya piknik yapmaya gitmiş bazı bilim insanlarımız, geriye bu eski binaların yalnızca 1.500 yıl önce yapıldığını anlatan bir hikâyeyle dönüyorlar. Aslında bu binaların çoğu 11.500 yıl önce ayakta duruyordu, bazıları kesinlikle daha da eski kökenli. Burada bahsettiklerim, Can Hanedanı’nı takip eden PPeu Hanedanı zamanında inşa edilmiş olanlar.

Yucatan-Maya yıkıntılarının antik tarihi konusundaki büyük otoritelerden biri, 16. yüzyılda Cortez liderliğindeki İspanyollar eşlik etmiş olan Piskopos Landa 400 yıl önce yazdığı “Relacion de las Cosas”ın 328. sayfasında şöyle diyor:

“İspanyolların vardığı tarihte antik Maya yapıları çoktan yıkıntılara dönmüş, yanı başında yaşayan Aborjinlerin huşu ve saygıyla baktığı nesneler hâline gelmişti. Onları kimin ne amaçla inşa ettiğini çoktan unutmuşlardı. Maya rahipleri ilimleri üzerine kitaplar yazıp, bilgilerini aydınlatılmaya değer gördüklerine öğrettiler. Kendi uluslarının erken dönem tarihi, ayrıca dostça ilişkiler içinde oldukları veya savaştıkları diğer insanlar hakkında kitapları vardı. Bu ciltlerde farklı çağlarda gerçekleşen olayların tam bir tarihçesi; çeşitli savaşlar, seller, salgınlar, vebalar, kıtlıklar ve tüm önemli olaylar yer alıyordu.”

Landa bu kitaplardan binlercesiyle birlikte, parşömen üzerine yazılmış yirmi yedi büyük elyazması yaktı, 5.000 heykel ve 197 vazoyu yok etti.

Cogolludo, “Historia de Yucathan” cilt IV, bölüm 3, sayfa 177’de şöyle diyor:

“Yucathan Krallığı’na ilk yerleşen insanlar ve onların antik tarihleri hakkında, şunlar dışında hiçbir bilgiye ulaşamadım: İspanyol tarihçeleri, günümüz yolcularını hayran bıraktığı kadar zamanında İspanyolları da etkilemiş antik, görkemli yapıları inşa edenlerin adet ve gelenekleri

hakkında güvenilir tek bir söz bile söylemiyor. İspanyolların bunları inşa edenlerin kim olduğu sorusuna yerlilerin verdiği tek cevap, kaçınılmaz biçimde ‘Bilmiyoruz’ idi. Bunların kim olduğu bilinmiyor ve yerlilerin bile bu konuda bir gelenekleri yok.”

Lizana, “Historia de Nuestra Senora de Ytzamal”, bölüm II:

“İspanyollar bu ülkeye geldiklerinde, bazı anıtlar yirmi yıl önce yapılmış kadar yeni görünüyor olsa da yerliler bu yapıların içinde yaşamıyor, onları tapınak ve mabet olarak kullanıp içlerinde kurbanlar -bazen erkek, kadın ve çocuklar- veriyorlardı. Bu yapıların inşası çok eskiye dayanıyordu.”

Le Plongeon şöyle diyor: “Bu binalar ne şimdiki ırk ne de onların ataları tarafından inşa edilmemişti.”

Pedro Beltram, “Arte del Idioma Maya”: “Maya heykellerinde, özellikle de en antik binaları süsleyen mastodon başlarında ‘gerekli olan’ adı yazıyor.”

Le Plongeon: “Maya tarihinin çok uzak bir zamanında, Mastodon hortumlarına oyulmuş, kutsal veya halka açık tüm binaların cephesini süsleyen semboller arasında şu işaret zaman zaman göze çarpıyor: Ortak olarak ele alındığında bunların okunuşu Chaad (Gök Gürültüsü).”

Büyük Maya yapıları zamanla çürüyerek sendeleyip yıkılmadı, insan eliyle de harabeye dönmedi. Onların yıkımı volkanik faaliyetlerle başladı ve su tarafından sonlandırıldı.

11.500 yıl önce Orta Amerika ve Yucatan’ın altındaki büyük merkezi gaz kuşağının şekillenmesi sırasında devasa tufan dalgaları oluştu. Bunlar karanın üzerinde ilerledi. Kuşağın oluşurken kayaları ayırıp parçaladığı süre boyunca “depremler

Maya mastodon oymaları

toprağı fırtınadaki bir ağacın yaprakları gibi sarstı, toprak, okyanus dalgaları gibi kabarıp yuvarlandı.” Depremlerin yarattığı sarsıntı ve kabarmalar Maya binalarını harabeye çevirdi. Takip eden devasa dalgalar tüm yaşamı (Yucatan’ın Beyaz Mayaları da dahil) silip süpürdü. Bu yüzden yalnızca binalar yıkılmakla kalmadı, onları inşa edenler de yok oldu.

Bu tufan dalgalarının sonuçları bugün de eski yıkıntıların etrafında ve arasındaki kum, çakıl ve küçük kayalar hâlinde görülebiliyor. Sarsıntılarla tamamen yıkılmış bazı binaların üzeriyse bu özel katmanla kaplanmış. Bazı eski Mısır papirüsleri, Yunan filozofları Eflatun ve Plutarkhos (Solon’un Hayatı adlı eserinde) tarafından da doğrulanan bu afetlerden bahsediyor.

Bu afetler binaları yıkıp tüm nüfusu ortadan kaldırarak Orta Amerika ve Yucatan’ı terk ettikten sonra ülke uzun bir süre yaşanmaz hâlde kaldı. Toprak yeniden insana uygun hâle gelir gelmez çevredeki insanlar içeri doğru göç edip bölgeyi sahiplendiler. Bunlar, Maya dilini konuşan esmer insanlardı. Bu esmer ırklar Beyaz Mayaların bir parçası değildi. Maya dilini konuşsalar da tamamen farklıydılar ve şüphesiz çok uzaktan gelmişlerdi. Bunlar yeni bir yerleşimci grubuydu. Bu, bölge İspanyollar tarafından işgal edildiğinde neden hiçbir gelenekleri bulunmadığını da açıklıyor.

Yeni gelenler Nahuatllar veya Aztekler değildi. Nahuatllar güneyden gelerek burayı ele geçirmişlerdi. Aztekler de daha sonra güneyden gelerek bölgeyi işgal ettiler. Orta Amerika ve Yucatan’ın bugünkü esmer ırkları işte

bu farklı insanların soyundan geliyor. Bunlar üç kabilenin bir karışımı ve çoğunlukla Moğollardan oluşuyor.

Chichen Itza’nın ana yapıları hâlâ ayakta, fakat harap durumda. Bunlar Can ve PPeu Hanedanları zamanında inşa edilmişti. PPeu Hanedanı’nın yapıları, göze çarpan kısımlarında PPeu Hanedanı totemi olan fili veya yapılarda görülen hâliyle fil başını taşıdıkları için kolayca ayırt edilebiliyor.

Pedro Beltram, “Arte del Idioma Maya”: “Maya heykellerinde, özellikle de en antik binaları süsleyen mastodon başlarında... “

Can hanedanı süresince dikilmiş tüm binalarda armaları olan tüylü yılan, binaların taşlarına birçok kez işlenmişti. Bu Chichen Itza’nın yapılarında görülen sayısız tüylü yılanı da açıklıyor. Tüylü yılan savaşlarda ve devlet işlerinde kraliyet sancağı üzerinde yer alıyordu. Son Kral Can’ın oğlu Prens Coh’un, savaşta kendisini saran ve koruyan kraliyet armasıyla bir resmi var. Bu resim, Chichen Itza’daki Anıt Salonu’nda, Prens Coh’un mezar odasının duvarlarında yer alıyor. Bu odada Prens Coh’un çocukluğundan öldüğü güne kadar hayatı, resimlerle anlatılıyor.

Niven’in en alttaki şehrinde gözlemlenen ve onun tarafından bir “çobanın” hayatı olarak tanımlanan bir geleneğin burada, Yucatan’da, on binlerce yıl sonra hâlâ devam ettirilmekte olduğunu görüyoruz. Tüylü yılan her nerede oyulmuş veya resmedilmiş olursa olsun, onun bir şekilde Can kraliyet ailesi ile bağlantılı olduğu görülecek. Can hanedanı, Mayax’ı yönetmiş son Maya hükümdarlarıydı. Hanedanın son üyesi Kraliçe Moo idi. Troano Elyazması’nda anlatıldığı gibi, Nil üzerinde bulunan Mısır Maya kolonisini kurulduğu ilk yüzyılda, 16 bin yıl önce ziyaret etmişti.

Yucatan’ın günümüzdeki yerlileri saf kan değil. Ülkeyi harap eden büyük felaketten geriye kalan Maya halkı Moğol bir ırk tarafından istila edildi. Erkekleri kılıçtan geçirildi, kadınları köleleştirildi ve zorlama evliliklerle Moğol kanı kanlarına karıştı. Bu yüzden, felaketten sonra bölgeye yeniden yerleşim, etraflarında yatan devasa yapıları inşa edenler hakkında hiçbir şey bilmeyen ırklar tarafından yapılmış oldu. Bunu doğrulayan bir bilgi de şu: Cortez Yucatan’ı işgal ettiğinde ona eşlik eden Piskopos Landa yerlilere

“Bu eski harabeleri kim inşa etti?” diye sorduğunda aldığı cevap “Toltekler” idi. Toltek, “ya-

Prens Coh, savaşta tüylü yılan tarafından sarılmış ve korunuyor (Yucatan’daki mezar odasındaki duvar resminden)

pıcı” anlamına gelen bir Maya kelimesi. Dolayısıyla verdikleri cevap “Yapıcılar” idi. Fakat Landa’nın da yazılarında bahsettiği gibi, bu yapıcıların kim olduklarını bilmiyorlardı. Toltek kelimesinin bir ırk değil, yapıcı anlamına geldiğinin burada belirtilmesi de faydalı olmalı.

Meksika’da, “Meksika’ya yerleşen ilk insanlar beyaz bir ırktandı.” diyen çok eski bir Aztek geleneği mevcut. Gelenek şöyle devam ediyor: “Bu beyaz ırk, daha koyu tenli bir ırk tarafından fethedildi ve koyu tenli ırk, beyaz ırkı topraklardan sürdü. Daha sonra beyaz insanlar gemilerine binip Doğu’ya, doğan güneşin yönündeki uzak bir ülkeye giderek buraya yerleştiler.”

Geleneğe şöyle bir kehanet eşlik ediyor: “Bir gün bu beyaz ırk geri dönecek ve bu ülkeyi geri alacak.”

Rider Haggard’da aynı geleneği bulmuş olmalı, zira Montezuma’nın Kızı adlı kitabında şöyle diyor:

“Quetzal veya daha doğru hâliyle Quetzalcoatl, yönetim ve politika da dahil olmak üzere tüm faydalı sanatları Anahuac yerlilerine öğrettiği efsanelerde anlatılan ilahtı. Beyaz tenli ve açık renk saçlıydı. Sonunda, masalsı Hapallan ülkesine ulaşmak için yılan derisinden bir gemiyle Anahuac sahillerinden denize açılmıştı.”

Amerika’nın ilk yerlileri olan sarışın, beyaz tenli ırkla ilgili Guatemala gelenekleri, Quetzal’ın başkentinin Guatemala’da bulunması sebebiyle şüphesiz en açık olanı. Guatemala geleneği şöyle:

“Beyaz halkıyla Kral Quetzalcoatl daha koyu tenli bir ırk tarafından istila edildiğinde, esaret altında yaşayamayacağını, hayatta kalamayacağını söyleyerek teslim olmayı reddetti. Gemilerinin taşıyabileceği kadar çok insanını yanına alarak doğan güneşin yönündeki uzak bir ülkeye yelken açtı. Halkıyla birlikte bu uzak ülkeye ulaştı ve oraya yerleşti. Orada geliştiler ve büyük bir halk oldular. Büyük savaş sırasında birçoğu kaçıp ormanlara saklandı ve onlardan bir daha haber alınamadı. Geri kalanlar esir alındı ve işgalciler tarafından köleleştirildiler.”Quetzal bugün Guatemala’nın ulusal kuşu. Bu kuşa Quetzal adı son beyaz kralları Quetzalcoatl’ın anısına verildi. Bu kuşun seçilmesinin sebebi, Kral Quetzal gibi onun da esaret altında yaşayamaması. Quichelerin etkileyici, yaşlı kutsal kitabı Popol Vuh, Guatemala’da yazılmıştı.

Beyaz bir ırkla ilgili Aztek gelenekleri, diğer tüm Aztek gelenekleri gibi rahiplerin efsane ve uydurmalarıyla dolup karmaşık bir hâl almış durumda. Göze çarpan birkaç eklemeye dikkat çekeceğim. Bunlara ekleme ve uydurma diyorum, zira hiçbiri incelediğim en az bir düzine benzer gelenekte yer almıyor. Bu gelenek dışındakilerin tümü birbirleriyle her yönden uyuşuyor. Bu Aztek değişiklikleri, önemli arkeologlarımızdan bazılarının gerçeğe ve sağduyuya giden kısa ve düz yoldan sapmalarına neden oldu.

Aztekler, Meksika Vadisi’ne M.S. 1090 yılında ulaştılar, fakat vadide gerçek bir yerleşim kurmaları M.S. 1216 yılını buldu. Aztekler aslen Mayax İmparatorluğu’nun bir parçasını oluşturuyorlardı, tüylü yılan Kukul Khan da Tanrı’yı simgelemek için kullandıkları semboldü. Bu sembol, komşuları

olan Quicheler tarafından da kullanılıyordu. Quetzal’ın hükümdarlığının tam tarihi bilinmiyor; çünkü Maya adıyla bildiğimiz esmer ırk tarafından sürülmüştü. Kanıtlar onun 34 bin yıldan önce yaşadığını gösteriyor. Aynı şekilde, başka kanıtlar da onun, on bir hanedandan birine mensup olduğuna işaret ediyor. Hangisi seçilirse seçilsin benim amacıma hizmet ediyor, zira ikisi de Quetzal’ın 16 bin yıldan çok daha önce yaşadığını gösteriyor.

Aztek değişikliklerinden biri Meksika Vadisi’ne yerleşmeden önce yaşadıkları güneydeki yuvalarında yapılmıştı. Tanrı simgelerinden birini terk edip, Kral Quetzal’ı kendi tanrıları olarak benimsediler. Daha sonra da ona bir oğul yaratarak adını Tescat koydular. Bu Tescat’ın da babası Quetzal ile beraber kaçtığı anlatıldı. Sıradaki adım bir kehanet yaratmaktı, bu yüzden şöyle bir tane ortaya çıkarıldı: “Tescat’ın ruhu, birçok askeri olan beyaz bir adamın bedeninde geri dönecek. O ülkeyi fethedip geri alacak, erkekleri kılıçtan geçirecek ve kadınları köleleştirecek.” Böylece kraldan köylüsüne tüm halk onlara huşuyla bakmaya başladı. Tescat’ı memnun etmek için aralıksız kurban verilmeye başlandı, bunu insan kurbanlar takip etti ve bu sayede rahiplerin gücü kesinleşti. Rahip sınıfı artık mutlak hâkimiyet sahibiydi. İnsanlar korku içinde yaşıyorlardı, çünkü kanlı sunak üzerine serilecek sıradaki kurban herhangi biri olabilirdi.

Eğer İspanyol yazarların sözlerine bakılırsa, Cortez’in Meksika’yı işgal ettiği tarihte Aztekler tarafından bir yılda kurban edilen insan sayısı 30 bin ile 40 bin arasındaydı. Bu vahşet kıvılcımı dünyanın her yerine yayıldı: Mısır, Hindistan, Fenike vs.

Görünüşe bakılırsa arkeologlarımız Azteklere ait, M.S. 1100-1200 yıllarından (Quetzal’ın bir Aztek tanrısı hâline getirildiği zaman dilimi) bir eser buldular ve Quetzal’ın yalnızca 100 yıl önce yaşadığını anlatan hatalı bir bildiri yayımladılar.

Quetzal ismi, Meksika ve Orta Amerika’nın antik tarihiyle iç içe. Dini tören ve seremonilerinde Quetzalcoatl adını verdikleri tüylü veya sakallı yılanı kullanan Pueblo Kızılderilileri sayesinde, etkisi güneybatı eyaletlerimize, Arizona ve New Mexico’ya kadar bile ulaşmış durumda.

Çeşitli gelenekleri bir araya getirip kıyasladığımızda; uzun zaman önce Meksika ve Orta Amerika'ya hükmeden beyaz bir ırkın var olduğu, bunların bir krallık kurdukları ve son krallarının adının Quetzal olduğu ortaya çıkıyor. Günümüz Pueblo Kızılderilileri dini seremonilerinde neden Quetzalcoatl'ın kullanıldığı sorusuna cevap veremiyorlar. Her birinin bu konuda farklı bir hikâyesi var. Gerçek önemi çoktan yitirilmiş, geriye kalansa yalnızca geleneksel.

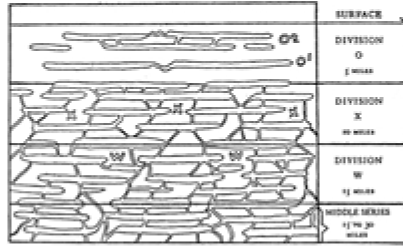
Mayax İmparatorluğu, tümü anayurttan gelmiş ve görünüşe bakılırsa tümü Maya dilini konuşan en az yedi farklı halktan oluşuyordu. On iki hanedan zamanında tüm Mayax kral ve kraliçeleri beyaz ırktandı. Son beyaz ırk, Latinlerin atasıydı. Günümüzün Beyaz Polinezyalıların, Yucatan'ın Beyaz Mayalarının ve tüm beyaz ırklarımızın atası aynıydı.

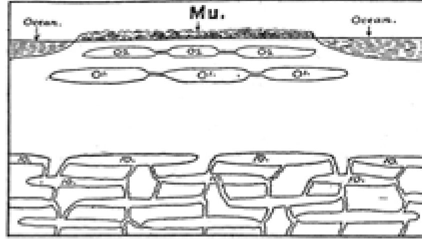
XIII. BÖLÜM
MU'NUN JEOLOJİK TARİHİ

Buraya kadar okuduktan sonra, Mu'nun jeolojik tarihini ve onun yıkımının bilimsel sebeplerini öğrenmek de faydalı olacak. Bu devasa kıtanın yeraltındaki temelinin altının volkanik gazlarla nasıl oyulduğunu belirtmiştim. Görünüşe bakılırsa, dünyanın kabuğunu meydana getiren temel kaya olan granite oyulmuş büyük hazne ve çukurlar vardı ve bunlar oldukça patlayıcı volkanik gazlarla doluydu. İçlerindeki gazlar dışarı çıktığında tavanları içeri doğru çöktü ve bunu doğal olarak üstlerindeki kayaların çöküşü takip etti.

Araştırmalarıma göre bu erken medeniyetin başına gelen felaket, kayaları taşıyan, aralarında küçük çatlak ve yarıklar bulunan odalardan oluşmuş ve üst katmanlarda yer alan yalıtılmış bir grubun boşalması sonucu meydana geldi. Okuyucuya üst, orta ve alt haznelerle yalıtılmış haznelerden bahsederken ne demek istediğimi açıklayabilmek için Arkeyan gaz

James Churchward tarafından çizilmiştir.
Şekil A. Karalar ortaya çıkmadan önce dünyanın durumu

James Churchward tarafından çizilmiştir.
Şekil B. Batışından önce Mu'nun altındaki olası koşullar

haznesi gruplarını gösteren bir resim ve açıklama hazırladım. Hazneleri belirtebilmek için onları gerçekte olduklarından daha yukarıda çizdim.

Arkeyan Gaz Haznelerinin Çizimi-Şekil A: Burada üst grubu ve alt grubun bir kısmını veriyorum. Her bölme yer seviyesinden belirli derinliklerde bulunan hazne gruplarını gösteriyor. Bu çizim, Mu Pasifik'in suları altında sonsuza dek kaybolmadan önce bu talihsiz kıtanın yüzeyinin altındaki durumun bir benzerini yansıtıyor. Üstteki grubun verilen derinliği 15 mil, orta grubun 30 mil ve alt grup ise 30 milden başlayıp dünyanın erimiş çekirdeğine kadar devam ediyor.

Üst grup üç bölüme (O, X ve W) ayrılmış durumda. O bölümü dünyanın yüzeyinden 5 mil derinliğe uzanıyor. Bu bölmedeki tüm hazneler yalıtılmış olarak gösterildi. "Yalıtılmış" derken kastettiğim; bu haznelerin alttaki haznelerle veya onları daha çok gazla doldurup, yüksek basınçla patlamalarına sebep verebilecek olan dünyanın merkeziyle hiçbir bağlantılarının olmadığı. Bu durumda içlerine yeni gazlar itilemez ve eğer fazladan gazlar bir şekilde içlerine sıkıştırılmazsa sonsuza dek şimdi oldukları gibi kalacaklar.

X bölümü dünya yüzeyinin altında 5 ile 10 mil derinlikler arasında yer alıyor. Bunlar canlı hazneler, W bölümünden sürekli taze gazlar alıyorlar ve bu gazlar hazneden hazneye, çatlak ve yarıklarla aktarılıyor.

Fazladan gazları O bölümünün yalıtılmış haznelerine itmek için volkanik faaliyetlerin öncelikle X bölümünün haznelerinden O1'e, sonra da O1'den O2'ye çatlak ve yarıklar açması gerekiyor.

Dünyanın merkeziyle bağlantılı olan W bölümünün haznelerinden gelen gazlar önce X'in haznelerine dolarak bunlarda fazla basınç yaratmalı. Bu sayede bu haznelerin tavanları yükselerek fazladan gazlar için yer açılmış olur.

Tavanlar yükseldiğinde bunları oluşturan kayalar çatlayıp ayrılarak X bölümünün gazlarının O1'e geçmesini sağlayacak geçitler oluşturur. Zamanla O1 haznelerindeki basınç yükselir. Bu da tavanlarının yükselmesine neden olur. Ardından O2 haznelerinin tavanlarının da gittikçe artan gaz basıncına ayak uydurmak için yükseltilmesi gerekir. Çatıları yukarı iterken ayıran ve delen gazlar bir yanardağ hâlinde hazneleri boşaltırken tavan artık haznede kalan gazlar tarafından taşınmaz hâle gelir. Sonuç ne olur? Haznelerin tavanları çökerken geride kalan gazlar devasa alevler hâlinde çöken toprakları kuşatır. Yüzey suları açılan büyük deliğe doğru akar ve toprak sulara gömülür.

Gaz kuşakları dünya yüzeyinin altında, belirsiz derinliklerde bulunur. Çeşitli olgular üzerinde yaptığım elli yıllık bir süreye yayılmış gözlemler sonucunda, gaz kuşaklarının genellikle orta grubun üst yarısı ve üst grubun alt hizası boyunca oluştuğu sonucuna vardım. Gaz kuşakları dünya yüzeyinin altında düzenli mesafeler hâlinde ilerlemiyor, daha önce de belirttiğim gibi kayda değer değişiklikler gösteriyor. Kollardan biri W bölümünün içinden geçebilir. Diğer bir kol ise X bölümünün içinden geçip tekrar W bölümüne dönebilir. Kuşaklar kısa mesafelerde dünya yüzeyinin birkaç mil yakınına kadar ulaşır. Bu durum genellikle kuşaklar güvenlik vanaları olan yanardağlara yaklaştığında görülür; tıpkı Hawaii, Ekvator, Orta Amerika ve başka bölgelerde olduğu gibi. 20 mil derinliğin altında hiçbir kuşağın bulunmadığını söylemek yanlış olmaz, derinlikleri çoğu

zaman bundan daha azdır. Gözlemlerim bana, yanardağ yakınında olmadıklarında ortalama derinliklerinin 15-18 mil arasında değiştiğini söylüyor.

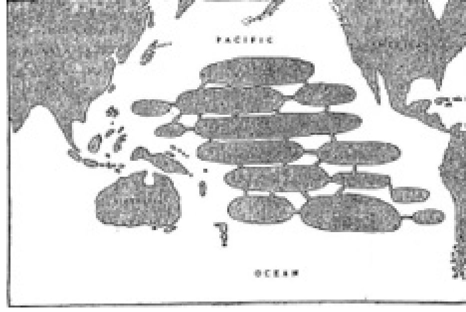
Şekil B: Bu, batışından önce Mu'nun temelinde yatan olası koşulları gösteriyor. Yalıtılmış haznelerden oluşan bir sıra Mu yüzeyinin çok yakınında bulunuyor ve haznelerdeki gazlar kıtayı ayakta tutuyordu. Bir sonraki gaz sırası oldukça derindeydi.

Şekil C (Sayfa 308): Burada, A ve B kesitlerindeki O2 hazneleri görülüyor. Bunlar birbirlerine çatlaklar ve geçitlerle bağlı.

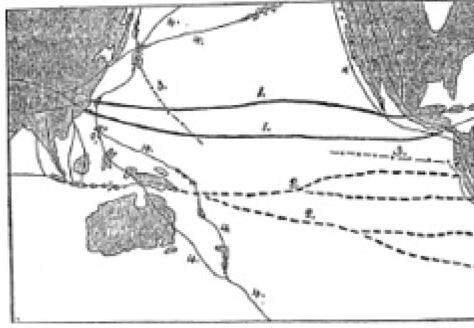
fiekil D (Sayfa 308): Günümüzde Pasifik Okyanusu altında ve çevresinde uzanan başlıca gaz kuşaklarını gösteriyor.

Kuşakların şekillenmesi süresince Şekil B'de görülen IO haznelerindeki basıncın fazla artması, üstlerindeki kayaların çatlamasına ve yarılmasına neden oldu. Bunun ardından gazlar; O1 haznelerine girdi ve aynı durumun tekrarlanmasının ardından O2 haznelerine geçti. Bu gerçekleştiğinde O2 haznelerinin tavanlarında delikler açıldı ve gazlar dışarı kaçtı; toprak haznelerin tabanına çöktü ve Pasifik'in suları bölgenin üzerini kapattı. Mu artık yoktu.

Benim inanışıma göre Mu'yu ayakta tutan hazneler toprak yüzeyinin çok yakınındaydı. Bu görüşümü Pasifik Okyanusu'nun derinliklerine; Troano Elyazması, Codex Cortesianus ve Lhasa Belgesi'ne dayandırıyorum. Bu kayıtlardan hiçbiri toprağın Pasifik'e gömülmeden önce büyük bir yüksekliğe ulaştığından bahsetmiyor. Öte yandan, toprağın "dağılıp parçalara ayrıldığını", "fırtınadaki bir ağacın yaprakları gibi titrediğini", "okyanus dalgaları gibi kabarıp söndüğünü" ve "gece içinde sulara gömüldüğünü" anlatıyorlar. Tüm bunlar toprağın seviyesinde, haznelerin derinde bulunmaları durumunda yaşanacak türden büyük bir yükselmenin söz konusu olmadığına işaret ediyor. Kayıtların Mu'nun "iki kez kabardığını", "iki kez temelinden savrulduğunu" söylediği düşünüldüğünde;

James Churchward tarafından çizilmiştir.
Şekil C. Batışından önce Mu’nun altındaki gaz haznelerinin olası konumları

James Churchward tarafından çizilmiştir.
Şekil D. Günümüzde Pasifik Okyanusu boyunca ve çevresinde uzanan gaz kuşakları. 1. Büyük Merkezi Gaz Kuşağı. 2. Güney Pasifik Çapraz Kuşakları. 3. Japon-Mariana Kuşağı 4. Büyük Pasifik Çembersel Kuşağı.

Mu’yu destekleyen ilk sıranın altında, O1 ve O2’de görüldüğü gibi ikinci bir sıra olduğu sonucuna varılabilir. İlk yükselme gazlar IO’dan O1’e geçtiğinde, ikincisi ise O1 O2’ye daldığında gerçekleşmişti.

Mu’yu destekleyen haznelerin derinlerde değil de yüzeye yakın olduklarını kanıtlayan bir gerçek de şu: Eğer hazneler derinde olsalardı üzerlerinde, toprak sıradağlar gibi yükseltildikten sonra onu taşıyacak destek açıların oluşmasına yetecek kalınlıkta bir toprak tabakası bulunurdu.

Karalar ve kıtalar zamanın başından beri bu şekilde sulara gömülüyor. Kambriyen öncesi devirlerde, Paleozoik, Mezozoik ve Senozoik zamanlarda, Pleistosen Çağ’da ve hatta tarihimizin kıyısı kadar yakın zamanlara bile bu olayın örneklerine rastlıyoruz. Gaz haznelerinin ortadan kalkışı ve bunu takip eden toprak çökmeleri, temel kayaların yükseldikten

sonra destek açılar oluşturabilecek kalınlığa erişmesine kadar sürdü. Bu sayede hazne sıralarıyla oluşan kuşaklar arasında devasa tüneller açıldı. Bu gaz kuşakları da şekillenip oluşumunu tamamladığında, toprağın bu yıkıcı batışının tam anlamıyla önüne geçilmiş oldu.

Mu'yu ayakta tutan gaz kuşaklarının; büyük merkezi gaz kuşağının Pasifik ayağı ile Pasifik çapraz kuşakları ve bunların kollarının oluşumu sırasında ortadan kalktığı jeolojik olarak kesin. Bazı jeolojik olguların varlığı sayesinde Mu'nun temelinde, Atlantis'in durumunda olduğu gibi, tek ve büyük bir gaz haznesi değil, bir hazne sırası olduğu sonucuna varıyorum. Bu inanışımı şu kanıtlara dayandırıyorum:

1. Pasifik Okyanusu'nda, farklı takımadalar arasında görülen derinlik farkı, her derinlik seviyesinde ayrı bir haznenin veya biri ortadan kalkmış üst üste iki haznenin varlığını gösteriyor. Eğer yalnızca bir hazne bulunsaydı, Pasifik Okyanusu'nun taban derinliği nispeten eşit olurdu.

2. Bazı adaların eskiden kıtanın bir parçası olduğunu görüyoruz. Eğer yalnızca bir hazne olsaydı bunlar suyun üzerinde kalamazdı.

3. Bu adalar haznelerin değil, hazneler arasındaki geçitlerin üzerinde bulunuyordu. Altlarında hazne bulunmadığı için bunlar suya gömülmedi.

4. Haznelerin bağlantılı olduğu adalardaki yanardağ faaliyetleri sayesinde görülüyor. Altlarındaki gazlar hazneden hazneye ilerlemişti. Bu doğal olarak adaların kenar hatlarını değiştirmiş, onları dağ benzeri, kesikli bir hâle sokmuştu.

Bu konudaki yorumlarım son elli yılda Pasifik'te rapor edilen yanardağ faaliyetlerinin dikkatli gözlem ve incelemesine dayanıyor. Adalar ve karakteristikleri de göz önüne alınmış durumda. İki ana kuşağın ve bunların kollarının var olduğu anlaşılıyor. Burada göstermediğim başka kolların varlığı yalnızca makul değil, muhtemel de. Ben var olduklarına inanıyorum ama onları belirlemeyi asla başaramadım.

Peki bu Mu'nun öyküsünü nasıl etkiliyor diye sormak mümkün. Eğer okuyucu geriye dönerse anımsayacaktır ki, Mu'nun yıkımını anlatan önceki bir bölümde bu tehlikeli gaz kuşaklarının insanoğlunun anayurdunun suyun altına, kavuran alevlerle dolu bir uçuruma batışına nasıl doğrudan sebep

olduğu gösterilmişti. Mu ülkesinin diyagramda O2 olarak gösterilen, üst katmandaki yalıtılmış gaz hazneleri sırası tarafından ayakta tutulduğu konusunda hiçbir şüphem yok. Bu gaz hazneleri Mu'nun nihai katilleriydi.

Her haznenin kesin konumu, genişliği ve yüksekliği bilinmiyor. Adaların duruşuna dayanan tahminlerimle bu haznelerden bazılarının konumunu gösterdim. En ufak detayına kadar doğru olduklarını iddia etmiyorum ama bunlar Mu'nun altındaki kayaların oyuklu hâlini gösteriyor, Pasifik Okyanusu'nun birçok yerindeki sığ bölgeler ise bu haznelerin yüzeye yakın konumda bulunduklarını ortaya koyuyor.

Bu jeolojik bir teori olduğu için sıradaki adımım Polinezya Adaları'nda bulunan büyük, sönmüş yanardağlardan birkaçından bahsetmek olacak. Günümüze dek, dünya yüzeyinin hiçbir yerinde Polinezya'da bulunanlara denk yanardağ patlamalarının kanıtlarına rastlanmış değil. Bunların muazzam ağızları, dünya çekirdeğinin derinliklerinde sıkışıp, sonunda serbest kalarak dünya tarihinde benzerine rastlanmamış bir hiddetle patlayan kuvvetin bir kanıtı.

Kilauea, Hawaii Adaları'ndan birinde bulunan sönmüş bir yanardağ ve kraterini üç mil çapında. Böyle bir ağzın, sonuna kadar açılarak yıkıcı ateşini, duman ve lav kustuğunu hayal edin. Üç mil çapında bir ateş, duman ve lav seli. Bu ne yüksekliğe ulaşmıştı? Arkasındaki korkunç gücü düşünürsek, şüphesiz binlerce feete.

Kilauea'nın bu kadar korkutucu olmasına rağmen, muhtemelen ondan daha büyük olanlar da vardı. Şu gerçekler göz önüne alındığında bunun kesin olduğu ortaya çıkıyor: Gaz boşaltan haznenin büyüklüğü, hazneyi dolduran büyük miktardaki gaz, kuşağı oluşturan yüksek basınçlı gazların uyguladığı kuvvet ve üzerlerindeki toprağın, gazları kraterlere itip, Mu'yu boğazlayan yıkım iblislerini serbest bırakan ağırlığı.

Bu gerçekler göz önüne alındığında, Polinezya'daki sönmüş kraterlerin büyüklüğüne hayret etmek için çok fazla sebep yok. Hayret etmek için tek sebep kraterlerin varlığı olabilir. Toprağın altında işleyen böyle güçler söz konusuyken, insan toprağın neden yanardağlarla dama tahtası gibi bir görü-

nüm kazanmak yerine muazzam bir patlamayla göğe savrulup toz bulutu gibi dağılmadığını merak ediyor.

Büyük merkezi gaz kuşağının Pasifik üzerindeki kuzey ana bölümü tamamlandığında, gaz kuşağının gelecekte bu bölgedeki birikmelerinin önüne geçmek için bir güvenlik vanası oluştu. Kilauea'nın merkezinde yeni bir krater açıldı. Halemaumau adı verilen bu yeni krater yalnızca 300 yarda çapında. Halemaumau'nun çapı, Kilauea'nın on sekizde biri olsa da günümüzün en büyük kraterleri arasında yer alıyor ve kıyasla, selefinin devasalığı hakkında bir fikir veriyor.

Büyük merkezi gaz kuşağının kuzey ana Pasifik bölümü Hawaii'nin tam altından geçiyor. Hawaii Adaları'nda yüzeye, dünyanın orta kısmını çevreleyen rotası üzerindeki diğer tüm noktalardan daha yakın. Niuafou arkeologlar için önem taşıyan bir diğer ünlü krater. Niuafou, Fiji Adaları'nın kuzeydoğusunda, Fiji ve Samoa'nın neredeyse tam ortasında bulunan bir ada üzerinde. Sönmüş Niuafou krateri iki mil çapında. Mu'nun batışında oynadığı rolden sonra sularla dolmuş ve şimdi bir göl oluşturuyor.

Yukarıda bahsi geçenler Polinezya Adaları'nda bulunan birçok devasa, sönmüş yanardağa yalnızca birer örnek. Dünya tarihinde, toprağın kapağını uçurup Mu'yu sulara gömen afetin öncesinde veya sonrasında, insanoğlunun başına bununla kıyaslanabilecek kadar korkunç bir yanardağ felaketi geldiğini zannetmiyorum.

Jeoloji bize Kuzey Amerika'nın batı kıyılarının geçmişte yükseldiğini söylüyor. Jeoloji hep arabayı atın önüne koşma hatasına düşüyor ve bu da aynı durumun bir örneği. Kuzey Amerika'nın batı kıyılarının yükselmesi değil, Pasifik Okyanusu'ndaki su seviyesinin düşmesi kıyı şeridini uzatmıştı.

Mu ülkesi Pasifik Okyanusu'nun neredeyse yarısını kaplayan devasa bir kıtaydı. Bazı bölgelerde okyanus binlerce feet aşağı indi. 5.000-6.000 mil uzunluğa, en az 2.000-3.000 mil genişliğe sahip bu muazzam deliği doldurup okyanusu şimdiki seviyesine getirebilmek için, çevredeki suların çekilmesi gerekti. Mu battıktan sonra Pasifik Okyanusu'nu başlangıçtaki

seviyesine getirebilmek için, okyanusun tamamında bulunanın iki misli su gerekliydi. Bu, çevredeki bölgeler ve kıyılardan su çekmeden mümkün olmayacaktı ve bu gerçekleştikten sonra bile okyanusu asıl seviyesine yükseltmek için yeterli su yoktu. Mu, Pasifik Okyanusu'nda batan tek kara parçası değildi. Kuzeydeki devasa bir bölge ve batıdaki daha ufak bir bölüm de sulara gömülmüştü.

Şu sorulabilir: Nasıl oldu da Atlantik Okyanusu'nun suları Ümit Burnu etrafından Pasifik Okyanusu'na akarak, çevredeki kıyılardan su çekilmesine gerek bırakmadan su seviyesini dengelemedi? Buna cevaben söyleyebilirim ki, dünya tarihinin bu döneminde, batan kıtaların listesinin de göstereceği gibi, Atlantik Okyanusu'nun ilgilenmesi gereken kendi problemleri vardı: Pasifik Okyanusu'nda, binlerce mil uzunluğa ve genişliğe sahip Mu ülkesi.

Pasifik Okyanusu'nun kuzeyindeki, Amerika ile Asya'yı bağlayan Bering kara köprüsü. Bu köprü, jeolojinin anlattığı gibi dar bir kara şeridi değildi. Güney kıyı şeridi Aleut Adaları yoluyla Alaska'dan Kamçatka'ya uzanıyordu. Kuzey kıyısını belirlemeyi başarabilmiş değilim ama Arktik Okyanusu'nda yer alıyordu.

Bu batmış kara parçası, bilim insanlarına Amerika'da açıklayamadıkları her şeyi mâl edebilecekleri bir günah keçisi sağladı. Bilim insanlarının anlayamadıkları bir şey ortaya çıktığında -ki bu sık görülen bir durumdur- bunun Amerika'ya şüphesiz Bering kara köprüsüyle Asya'dan geldiğini konusunda kendi aralarında kolayca hemfikir olurlar. Açıklanamayanı açıklamak için neden Asya'nın seçildiği konusunda tek düşünebildiğimse, Doğu Asya hakkında hiçbir şey bilinmediği için çelişkiye düşme korkusu bulunmaması.

Bunların dışında Pasifik'te batan ufak kara parçaları var. Kaliforniya'dan Kolombiya'nın kuzeybatı ucuna uzanan bir kıyı şeridi sulara gömüldü. Anlaşıldığı kadarıyla bu dar bir şeritti. Şimdi Malezya Takımadaları'nın bulunduğu yerde de toprak batmıştı ama bu kara parçasının boyutları bilinmiyor.

Atlantis, Atlantik Okyanusu'nun ortasında bulunuyordu. Bu, devasa bir ada kıtaydı ve battığı devirde dünya uygarlığının merkeziydi. Ayrıca

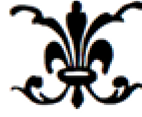
Atlantik Okyanusu'nun kuzeyinden Avrupa'ya uzanan kara bağlantısı vardı. Bu bağlantı, Amerika-Grönland, Grönland-Norveç arası topraklar ve batı kenarı İzlanda'dan Fransa'nın kuzeybatı ucundaki Finistere Burnu'na uzanan büyük, üçgen şekilli bir kara parçasından oluşuyordu. Orta Amerika kıyısı açıklarında da anakaraya bağlı küçük bir toprak parçası sulara gömüldü.

Bu batma olaylarının tümü, gaz kuşaklarının biçimlenmesi sırasında gerçekleşen volkanik etkinlikler sonucu meydana geldi. Büyük merkezi kuşak Mu ile Atlantis'in batmasına neden oldu. Pasifik çember kuşağı Bering kara köprüsünü, Appalachian-İzlanda-İskandinavya kuşağıysa Avrupa kara bağlantısını sulara gömdü. Okyanus seviyesinin düşmesiyle birçok toprak parçası suyun üzerine çıktı ve diğer karaların da kıyı şeritleri uzadı.

Görünüşe bakılırsa tüm bu büyük kara parçaları yoğun nüfusa sahipti, bu yüzden de can kaybı akıl almaz boyutlardaydı. Yalnızca Mu'da ölenlerin sayısı 64 milyondu.

Bu jeolojik döngü Mu hakkında sunulan tüm verileri doğruluyor ve kayıp halka olarak nitelendirilebilecek bağlantıyı sağlıyor. Pasifik Okyanusu'nda bulunmuş büyük, tarih öncesi bir kıtanın varlığını jeolojik açıdan şüpheye yer bırakmayacak biçimde kanıtlıyor. Pasifik Okyanusu adalarının günümüzdeki yükseltileri büyük oranda okyanus seviyesindeki düşmenin sonucu.

Dünyanın çapının gaz haznelerinin patlaması ve kayaların sıkışması sonucu ne kadar daraldığını gösterecek yaklaşık bir hesaplama yaptım ve sonucun 17-21 mil arası olduğunu gördüm.

XIV. BÖLÜM
VAHŞİLİĞİN KÖKENİ

Mu'nun yok oluşunu anlatan bölümde vahşiliğin dünya üzerinde ilk kez nasıl ortaya çıktığını göstermiştim. İnsan uygar bir varlık olarak yaratılmıştı, anayurdun yıkımı ise yalnızca felaketten sağ çıkıp, ihtişamlı şehir ve yapılar sonsuza dek kaybolduktan sonra suyun dışında kalan çorak adalarda yaşamaya başlayanları değiştirmişti.Bir ulus dünya tarihindeki sahip olduğu yeri; para, halkının kalbinde dürüstlük ve onurdan daha değerli olduğunda yitirir. Genel, yaygın bir kazanç hırsı, büyük bir karışıklık veya felaketin habercisidir. Güneşin altındaki hiçbir şey yeni değil. Şimdi olan daha önce de oldu. Öğrendiğimiz ve keşfettiğimiz her şey daha önce de vardı. İcatlarımız ve keşiflerimiz, yeniden icat ve keşfettiklerimizden başka bir şey değil. Günümüzün bilim insanları arasındaki geleneksel teoriye göre insan yabani bir hayvandan gelişerek bir barbar hâlini aldı ve barbarlıktan da adım adım ilerleyerek medeniyete ulaştı. Medeniyetin vahşilikten değil, vahşiliğin medeniyetten çıktığını söylerken yalnız değilim. Medeniyetin vahşilikten doğduğu fikrinde ısrarcı olanlar, vahşiler hakkında hiçbir şey bilmeyenlerdir.

Baron von Humboldt, Amazon ve Orinoco üzerinde karşılaştığı sefil hâldeki Kızılderili gruplarından bahsederken şu naif sözleri sarf ediyor:

“Bunlar insanoğlunun işlenmemiş özü değiller, biz de bu durumdan yükselmedik. Bu talihsiz varlıklar, bu seviyeye düşmüş, ölmekte olan bir ırkın son ve aşağı kalıntıları. Yabanıl hâlinde insan, ölüme mahkûm bir varlık.”

Kendi hâline bırakılan bir vahşi gelişemez. Bulunduğu duruma düşmüştür ve düşmeye de devam eder. İleri doğru bir değişim yalnızca medeniyetle iletişime geçirildiğinde mümkün olur. Medeniyetle iletişime geçirilen bir vahşi iki yoldan birini izler: Ya medeniyeti benimser ve ilerler ya da uygarlığın yalnızca ahlaksızlığını benimseyip bunları kendi ahlaksızlıklarına ekler, daha da hayvanlaşır ve daha da aşağıya düşer. Böyleleri erken bir yok oluşa mahkûmdur. Çeşitli insanlar arasında vahşiliğin ortaya çıkmasına neden olan iki sebep var ve bunların ikisi de jeolojik olaylardan kaynaklanıyor.

Jeolojik Üçüncü Zaman’ın (Günümüzden yaklaşık 2 milyon yıl önce sona erdiği varsayılan jeolojik zamandır. Üçüncü zamanın yaklaşık 63 milyon yıl sürdüğü tahmin edilmektedir) sonunda dünyanın kabuğu, gazların kuşaklar oluşturup dağları yükseltmesine izin verecek derinliğe kadar Arkeyan (Arkeyan Devir, Kambriyen öncesi devrin ikinci alt dönemidir. Günümüzden yaklaşık olarak 3.6 milyar yıl öncesinden başlayıp, 2.5 milyar yıl önce, Proterozoik zamanın başlamasıyla son bulduğu kabul edilir) gaz haznelerinden arınmıştı. Bu konu jeolojik çalışmalarımda da açıklandı. Bu zamanın öncesinde dağlar, hatta yüksek tepeler bile yoktu. Yaşanabilir topraklar yoğun nüfusa sahip, bereketli ve engin düzlüklerden oluşuyordu. Gaz kuşaklarının şekillenmesi sırasında yukarıdaki toprak yükselerek sıradağları oluşturdu. Bir kuşak, kalabalık bir düzlükte toprağı yükseltirken çatlatıp parçalara ayırdı ve halkın çoğunu öldürdü. Yine de bazıları kırık dağlar arasında hayatta kaldı. Düzlüklerde, yükselmemiş topraklarda kalanlarsa daha kötü bir sonla karşılaştı. Bunların tümü okyanustan gelip düzlükler üzerinde akan büyük afet dalgalarıyla yok oldu.

Bu yalnızca tüm yaşamı değil, bir süreliğine toprağın verimliliğini de ortadan kaldırdı.

Bu felaketzedeler ovalara dönemediler, zira her şey yok olmuştu. Yiyecek hiçbir şey yoktu, ızdırapları o kadar dayanılmaz bir hâl aldı ki, birbirlerini yemek zorunda kaldılar. Böylece iki jeolojik değişimden biriyle, yani dağların yükselişi sonucunda yamyamlık dünyaya gelmiş oldu. Bazı durumlarda dağlar yükselirken geniş ve düz bölgeler de onlarla beraber yukarı sürüklendi. Bu toprakların üzerinde büyük bir uygarlığın tüm lükslerini bilen erkek ve kadınlar yaşıyordu. Zamanla, yüksek sanat ve bilimlerine dair tüm bildiklerini unuttular. Vahşilere döndüler ve böyle yaşadılar.

Bunun en göze çarpan örneği Orta Asya'daki büyük Uygur İmparatorluğu'ydu. İmparatorluğun doğu yarısı Kitabı Mukaddes'in anlattığı "Tufan" tarafından yok edilmiş, bu bölgede yaşayan herkes ölmüştü. Bunun ardından batı kısmı yükseldi ve Himalayalar ile diğer Orta Asya dağlarını oluşturdu. Bu dağların arasında birçok plato vardı, insanlar burada hayatta kalıp zamanla tekrar düzlüklere inmeyi başardılar. Sağ kalan Uygurlar, Ari ırkların atalarıydı. Hem Hindistan hem de Çin'de dağların yükselişinden, büyük can kaybından ve büyük yükselmenin ardından dağda yaşamaya başlayanlardan bahseden gelenekler var. Güney Afrika Zuluları arasında, atalarının kuzeydeki dağların yükselişinden sağ kalan bir grup insan olduğunu anlatan gelenekler bulunuyor.

Güney Amerika'da Tiahuanaco şehrinin tamamı, And Dağları'nın bir parçası olan iki dağ arasındaki büyük platoyla birlikte yukarı çıktı. Bu, Titicaca Gölü'nün kıyılarında bulunan ve arkeologlar tarafından iyi bilinen büyük kapının üzerindeki yazıt tarafından söyleniyor.

Dağlık ülkelerin çoğunda dağların yükselmesi hakkında gelenekler bulunur. Kitabı Mukaddes, Musa'nın Duası (Zebur 90:2) adlı ilahide dağların yükselmesinden bahseder.

Bugünün bilim insanları, uygarlığın karakteri ve gelişimini değerlendirirken, taştan ok ve mızrak başlarına büyük bir önem yüklüyorlar. Böylece, Neolitik Çağ'a ait ok ve mızrak başları Paleolitik Çağ'a ait

olanlardan tür ve işçilik yönünden daha üstün olduğu için, Neolitik insanın Paleolitik insana kıyasla daha uygarlaşmış olması gerektiğini söylüyorlar.

Bilim insanlarımızın yanıldıklarını söylemiyorum, fakat bu kanıt bana bir uygarlığın derecesini ancak aksi durumda, yani Paleolitik insanın Neolitik insandan daha medeni olduğu şeklinde kanıtlıyor, bilim insanlarının bu teorisine karşı duran birçok gerçek de mevcut.

Taştan ok ve mızrak başlarının yapıldığı zamanda şartların bugünün şartlarına benzer olduğuna, yani her bireyin üretim konusunda aynı yetenekte olmadığına inanmak da mantıksız değil. Eğitimli bir makineci mükemmel bir nesne üretirken, bir acemi yalnızca daha adi ve kabasını üretebilir. Paleolitik zamanın insanları acemi olabilir, peki daha mı az medeniydiler? Şahsen öyle olduklarını düşünmüyorum. Bu acemiler, Paleolitik Çağ olarak adlandırılan zamanda gerçekleşen birçok sarsıntıdan biriyle bir anda kendisini yerde bulan son derece medeni bir toplumdan geriye kalanlardı.

Taştan ok veya mızrak başı ne kadar kaba ve ilkelse onları üretenlerin o kadar uygar olduğu iddiası görünüşte mantıksız gelebilir. Fakat düşünün; aklınızı antik zamanlara götürün ve insanın nasıl defalarca çıplak elleri dışında her şeyini kaybettiğini ve doğanın kaynaklarına mecbur kaldığını düşünün. Aletler ve diğer her şey gitmişti. Hayatta kalanların akılları ve ellerinden başka geriye hiçbir şey kalmamıştı. El sanatlarına ait en ufak bir bilgileri olmadan, geride kalan bu insanlar ayaklarının altındaki taşlar dışında hiçbir şey kullanmadan alet yapımına başlamak zorundaydılar. Deneyim ve bilgi olmadan, en ilkel aletlerden başka bir şey yapılabilir miydi? Zannetmiyorum. Bana kalırsa, bu ilkel ok ve mızrak başları vahşiliğin veya aşağı bir medeniyet seviyesinin işareti değil. Bunlar vahşiliğe dönüşen yüksek bir medeniyetin göstergesi. Bu yüzden bilim insanlarının Paleolitik insanı, ardından gelen Neolitik insandan daha medeniydi ve üretim geliştikçe bu insanlar da gerilediler.

XV. BÖLÜM
ANTİK DİNİ KAVRAMLAR

Max Müller şöyle diyor: "Din, akıl ve mantıktan bağımsız olarak; akıl ve mantığa rağmen insanın Sonsuz'u farklı isimler ve farklı kılıklar altında görmesini sağlayan zihinsel bir kabiliyettir. Bu kabiliyet olmasa hiçbir din, put ve idollere tapılan en aşağı dinler bile mümkün olmazdı ve eğer dikkatlice dinlersek tüm dinlerde ruhun bir iniltisini, anlaşılamayanı anlama, söylenilemeyeni söyleme çabasını, Sonsuz'a olan özlemi, Tanrı sevgisini duyabiliriz."

"Dinin amacı, onu nerede bulursak veya onunla nerede karşılaşırsak karşılaşalım, daima kutsaldır. Ne kadar kusurlu, ne kadar çocukça olursa olsun, din her zaman insan ruhunu Tanrı'nın huzuruna çıkarır ve Tanrı kavramı ne kadar kusurlu, ne kadar çocukça olursa olsun, her zaman insan ruhunun, o an için ulaşıp kavrayabileceği en yüksek mükemmeliyet idealini dile getirir."

"Her mitoloji, insan aklının, Evren'in gizemlerini; gökyüzünü, güneşi, gezegenleri, rüzgarı ve bulutları, yazı ve kışı, şafağı ve karanlığı ve cahil

insanın basit aklı için doğaüstü bir öneme sahip olan tüm temel olguları açıklamak için sarf ettiği ilk çabanın bir sonucu olarak ortaya çıkar.

“Bir efsane; bir kavram, bir fikir olarak başlar. Akıl onu cisimleştirecek ve temsil edecek gerçekler üretir. Efsaneler, ilkel insanın olayları doğanın etkisi altında kendisine ifade etme yöntemidir.”

Müller, “İlk Dinler”de şöyle diyor: “Bir bakıma bütün dinler başlangıçlarında gerçek din olmuştu. Kendi zamanlarında mümkün olan tek din bunlardı. Her neslin dili, düşünceleri ve duygularıyla uyum içerisinde ve dünyanın yaşına uygundular. Bu sebeple antik dinlerin belirgin saçmalıklarını, budalalıklarını ve hatalarını en merhametli biçimde değerlendirmeliyiz. İlkel insanın düşünce ve duyguları hakkında en ufak bir fikre sahip olduğumuz andan itibaren onun bir dine; bir inanç veya ibadet, ahlak veya mutluluk dinine; tanrılara karşı duyulan korkunun, umudun, şüphenin veya saygının dinine sahip olduğunu görüyoruz.

İlkel toplumların dinine yaklaşmak için onun, tabiri caizse kalbine girmeli ve yaşam akışını hissetmeliyiz. Bu antik insanlara sempati göstermeli; onların ilahi ve dualarına kulak vermeli, ayin ve törenlerine şahit olmalı, dini ideallerini öğrenmeye çabalamalıyız. Thales her şeyin tanrılarla dolu olduğunu söylediğinde ve Buda, Ulu Varlık dışındaki tüm tanrıların varlığını reddettiğinde, ikisi de kendi dini kanaatlerini bildiriyordu.

Dinin, yabancılara gösterilen dış yüzüne fazla güvenilmemeli. Hristiyanlığın ilk ve en saf olduğu zamanlarda, inanmayan yazarlar arasında en aydın olanların sözlerine inanırsak, Hristiyanlık dini hayvanlara tapınmaktan ibaretti. Bu fikir muhtemelen, bebek İsa’yı emziren Meryem’in ilk resimlerinde başında Mısır tanrıçası Sati’nin inek boynuzlarıyla, bazen de Hathor’un boynuzlarıyla temsil edilmesinden kaynaklanıyordu.”

Ölüler Kitabı’ndan: Hathor, Mısır dilinde “boynuzdan ev” anlamını taşır. Hathor sıklıkla İsis’in nitelikleriyle tasvir edilir. Hathor yalnızca güzel olanı değil, gerçek olan her şeyi temsil eder. İsis, Tanrı’nın dişi veya yaratıcı yönünün kişileşmiş hâliydi. Sati, Hathor ile aynı özellikleri taşıyordu. Yukarı Mısır’ın öküz boynuzlu tacını takıyor ve anneliği simgeliyor.

Müller, "Atalara Tapınma"da şöyle diyor: "Atalara tapınmak, ilkel insanların ölümden sonra da devam eden sorumluluklara olan inançlarından ortaya çıktı. Bu ibadet türü, gelişimin belirli bir aşamasında, tüm insanoğlu için neredeyse evrensel bir hâldedir. Bunun izleri dünyanın her yerinde bulunuyor. İbrani-lerin dini fikirleri, atalara tapınmanın izlerini gösteriyor. İbraniliğin babasının özel Tanrısının, yani İbrahim'in konuştuğu ve şahsi münasebette bulunduğu aile Tanrısının atasal bir kutsallığı temsil ettiği yönünde belirgin işaretler var."

Birtakım antik metinler sayesinde, atalara tapınmanın Mu'nun yok oluşundan kaynaklandığı sonucuna vardım. Atalara tapınmak veya onlara duyulan saygı, özellikle Mısır'a ait kutsal ayin ve törenlerde göze çarpıyor, Mu'daki atalar ise bunların ana fikrini oluşturuyor. Buna bazı Maya anıtlarındaki yazıtlarda ve Yunan alfabesinde de rastlanıyor.

Müller, "Dini Yasaların Kökeni"nde şöyle diyor: "Dini yasa koyucunun, sıradan ölümlülere kıyasla Tanrı'ya daha yakın olduğu inanışı, birçok ulusun antik gelenekleri arasında yer alıyor. Diodorus Siculus'taki meşhur bir bölüme göre Mısırlılar, yasalarının Mnevis'e Hermes tarafından iletildiğine inanıyorlardı. Giritliler, Minos'un yasaları Zeus'tan aldığını söylüyorlardı. Spartalılar, Lykurgos'un yasalarını Apollon'dan aldığına inanıyorlardı. Ariler, Zathraustes'in bunları İyi Ruh'tan edindiğine inanıyorlardı. Gatel'e göre Zamolscis yasalarını tanrıça Hestia'dan, Yahudilere göre Musa da yasalarını tanrı Iao'dan almıştı.[43]

"Arilerin, Yahudilerin ve Turanlıların, bu eski ırklar parçalanıp ayrı bir dile, dine ve ulus bilincine kavuşmadan önce temel bir dinleri vardı. En yüksek Tanrı; Hindistan, Yunanistan, İtalya ve Almanya'nın antik mitolojisinde aynı adı almış; Himalayalarda, Dodona'nın meşe ağaçları arasında veya Almanya'nın başkentinde ya da ormanlarında yapılan ibadetlerde bu adı korumuştu. Adı Sanskritçede Dyaus, Yunancada Zeus, Latincede Jovis ve Almancada Tiu idi. Homer ve Veda'dan belki binlerce yıl önce, tüm Ari ırkının atalarının aynı adı taşıyan görünmez bir varlığa, dillerindeki en iyi ve yüce kelimelerle, Işık ve Gökyüzü olarak adlandırılan

bir varlığa taptıklarını, dün kendi şahit olduğumuz bir olay kadar canlı bir biçimde gözümüzün önüne getiriyorlar. Şimdi fikrimizi değiştirip bunun her şeye rağmen doğaya tapınma veya putperestlik olduğunu söylemeyelim. Hayır, niyetlenilen bu değildi ama ileri zamanlarda yozlaşarak bu hâle gelmiş olabilir.

Dyaus, mavi gökyüzü demek değildi, gökyüzünün kişileşmiş hâli de değildi. Bunun başka bir anlamı vardı. Veda'da Dyaus Pitar, Yunancada Zeus Pater ve Latincede Jüpiter yakarışları var. Bu isim, bu dillerde, diller parçalara ayrılmadan önce neyi ifade ediyorsa aynı anlama geliyor. Anlamıysa Gök Baba veya Gökçe Baba"

Owen, Çin'in antik dininden bahsederken şöyle diyor: "Çin'deki, İbrahim zamanına dayanan en eski klasikler harika bir Tanrı bilgisine işaret ediyor. Bu klasiklerde Tanrı hakkında, Kitabı Mukaddes'in benzer parçalarıyla yan yana durmayı hak eden parçalar var. Tanrı her şeye kadirdi, her şeyi bilirdi ve her yerdeydi; dünyanın manevi yöneticisi ve insanın adil yargıcıydı."

İnsanoğlunun ilk dini, Tanrı ibadetinin basit ve saf hâliydi. Sonradan içine sızan aşırılıklar, rahiplerin sorumluluğuna verilen tüm büyük fikirlerin uğradığı kaçınılmaz yozlaşmanın sonucuydu. Esas din, birçok detayla anlaşılmaz hâle geldi ve bozulmalarla, uydurmalarla ve yanlış yorumlarla örtüldü.

Mısırlı tarihçi Manetho bize "hayvanlara tapınmanın Mısır'a 11. Hanedan'ın ikinci kralı zamanında girdiğini" anlatır. Tüm Mısır araştırmalarımda ilk hanedanlar zamanında hayvanlara tapıldığına dair en ufak bir iz bulamadım. Kufu ile II. Ramses arasındaki zamanda bile bunun adına çok az rastlanıyor. Öte yandan, Mısırlıların oldukça erken bir zamanda, temsil ettikleri kavramlar yerine sembollerin kendisine tapmaya başladıkları açıkça görülüyor, bu da hayvanlara tapınmaya giden ilk adımdı.

Manetho şöyle diyor: "Hayvan formundaki tanrıların ölülerin mezar odalarında resmedilmesi 18. Hanedan'a kadar görülmemişti. III. Tuthmosis zamanında, mumyalanmış sembolik bir hayvan başına sahip bu sembollere

sık rastlanıyor. Ramses'in hükümdarlığından sonra hayvanlara tapınma arttı ve büyük ölçüde yayıldı."

Bu, güç ve zenginliğe olan açlıklarıyla Thoth tarafından Sais'te öğretilen saf, basit ve güzel Osiris dinini kendi çıkarları için yozlaştıran, ahlaksız rahiplere bir örnek.

Antik kayıtlardan anlaşıldığı kadarıyla, yaklaşık M.Ö. 2000 yıllarında dünyanın her yerinde dinler bozularak, birçok yerde acımasızca insan kurban etmeye başladılar. Yalnızca Musa buna karşı çıkarak halkını doğru yolda tuttu. Onlara "Tanrı'nın ayrıcalıklı halkı" deniyor. Tanrı ibadetini korumak ve devam ettirmek için seçildiklerinde ayrıcalıklı olmuşlardı. Sınanmışlar ve kusurlu bulunmamışlardı.

Dünyanın ve insanın yaratılışı, insan aklında daima önemli bir yer tutmuştur, zira insanın düşünceleriyle ilgili en ufak bir fikir sahibi olduğumuzda, onun bir Yaratılış kavramına sahip olduğunu görüyoruz. Bunun tarih öncesinin bilgelerine, daha yakın zamanın filozoflarına veya bugünün vahşi yamyamlarına ait olması bir önem taşımıyor, Yaratılış kavramlarının tümü özünde aynı. Söyleniş biçimleri az çok değişebilir, fakat ana fikirleri tamamen aynıdır. Bu da ortak bir kökene sahip olduklarını gösterir.

Bu konu, yani Yaratılış, tarih öncesi ve antik toplumların yazılarının ve geleneklerinin içine işlemiş durumda. Bu gelenekler bize aktarıldı ve tarafımızdan benimsendi, çünkü bilim ve arkeoloji bunların doğru olduğunu gösteriyor.

Tarih öncesi metinlerin tümü sembolik ifadelerle yazılmış ve gerçek nesnelerin isimleri yerine semboller kullanılmış. Buna rağmen, bu sembollerin ne manaya geldiğini bilmek onları okumayı kolay kılıyor. Böylece gerçek anlamlarına ulaştığımız metinler, bizim için tamamen net ve anlaşılır bir hâle geliyor.

Tüm antik gelenekler boyunca, hatta Musa'nın zamanında bile "göğün üstündeki su ve aşağıdaki sular" şeklinde çoğullaştırmayla yapılan bir

ayrımı görebiliyoruz. Tüm bu örneklerde su, atmosferin dışındaki uzayı dolduran maddeye karşılık geliyor.

Yaratılışla ilgili tüm inanışların, nerede bulunmuş olurlarsa olsun, ortak bir kökene sahip olduğuna dair en ufak bir şüphe yok. İster Kitabı Mukaddes olsun, ister Hintlilerin, Kaldelilerin, Mısırlıların, Mayaların, Polinezyalıların veya başkalarının inanışları; tümünün asıl kaynakları aynıydı. Bu, insanın ilk zamanlarına, on binlerce yıl önceye, hatta daha da geriye dayanıyor.

Tüm bu inanışların incelenmesi hayret verici bazı gerçekleri okuyucunun gözünün önüne seriyor. Muhtemelen en hayret verici olanı; 12 bin yıldan uzun bir süre boyunca dünyanın geri kalanından kopmuş bir hâlde yaşayan Polinezyalıların Yaratılış ile ilgili inanışlarının, ilk adam ve kadının isimleri, kadının adamın kemiğinden yapılması ve insanın, Tanrı'nın özel yaratımı olması gibi yönlerden Kitabı Mukaddes ile tamamen aynı oluşu. Marquesaslılar ve Polinezyalıların geri kalanı, bu inanışları dış dünyadan edinmiş olamazlar. Polinezya inanışları 12 bin yıl öncesinden başlıyor ve bu tarihten aslında ne kadar geriye ait olduklarını kimse tahmin edemez. Kitabı Mukaddes inanışı yaklaşık üç bin yıl önce Musa ile başladı, bu da onun bir şekilde Musa'ya aktarıldığını kanıtlıyor. Naacal ve Mısırlılar ise bunun hangi şekilde ve kim tarafından aktarıldığını bize gösteriyor.

En uzak çağlardan beri, kutsal bilgeliğin temsilcisi oluşuyla Yılan, bütün halklardan büyük saygı görmüştü. Araştırmalarımda şaşmaz biçimde tüm efsanelerin bir temeli olduğunu, bu temelin ise bir dini hikaye veya inanış olduğunu buldum. Yılan hakkındaki efsane, icat, hikâye ve inanışlar son derece fazla.

Küçük bir araştırmanın sonuçlarını görelim. Eusebius, Mısırlıların Yaratıcı'yı Kneph olarak adlandırdıklarını ve onun sembolünün de bir yılan olduğunu söyler. Bu, eskilerin yılana neden böylesine büyük bir saygı gösterdiklerini açıklıyor. Yılan, onlar için Yaratıcı'nın sembolüydü.

Mayalar oymalarında her şeyin Yaratıcı'sını bir yılanın kıvrımlarına sarılmış hâlde tasvir ediyorlardı. Hintlilerden bu konuyla ilgili öğrenilecek çok şey var. Hindu kitabı Manava Dharma Sastra, Yılan'dan Yaratıcı olarak

bahsediyor. Bir Hindu kitabı olan Aytareya Bhramana’da şu sözleri görüyoruz: “Sarpa Rajni, Yılanlar Kraliçesi ve hareket eden her şeyin anası.” ve “Caisha, Yedi Başlı Yılan, Yaratıcı.”

Amerika Mayaları Yaratıcı’yı Ahac-chapat, yani Yedi Başlı Yılan ile simgeliyorlardı. Quiche kutsal kitabı Popol Vuh’tan elimizde şu sözler var: “Yaratıcı, Yaradan, Hakim olan, Tüylerle Kaplı Yılan.”

Yılan hakkında çağdaş yazarlar tarafından yazılanların incelemesini de içeren; antik metin ve yazıtları kullanarak, efsane, inanış ve mitleri göz önünde tutarak ve antik yılan oymalarının nereye ve ne biçimde yerleştirilip kullanıldığını dikkate alarak yaptığım yıllar süren araştırmalar sonunda vardığım sonuçlar şunlar:

1. Günümüz bilim insanları ve yazarları tarafından yazılanların çoğunun en ufak bir temeli yok. Bunlar tamamen kuramsal.

Tüylerle, kanatlarla veya birden fazla baş ile süslenen yılan yalnızca Yaratıcı ve Yaratılış’ın sembolü.

Süssüz yılan suların sembolüydü.

Çember şeklindeki yılan, evreni temsil eden sembollerden biriydi.

Şimdi bu sonuçları neye dayandırdığımı görelim:

1. Süslenmiş Yılan: Bunun Mayalar, Hintliler ve Mısırlıların için Yaratıcı’nın sembolü olduğu gösterildi.

2. Süssüz Yılan Suların Antik Sembolü: Mayalardan, bunun seçilme sebebinin gövdesinin hareketinin okyanus dalgalarına benzemesi olduğunu öğreniyoruz. Bu, anayurtta ortaya çıkmıştı ve oradan Burma, Hindistan, Babil, Yucatan, Orta Amerika, Yunanistan, Anadolu ve Mısır’a yayıldı.

Süssüz yılan suların sembolü olduğu için, sular da doğanın anası olduğundan doğal olarak eskilerin aklında Yaratılış ile bağdaştırıldı. Öte yandan eskilerin, Tanrı ile Doğa’nın Yaratıcı Güçleri arasındaki farkı ortaya koymaya dikkat ettikleri görülüyor. Bunu, Tanrı’yı temsil eden yılanı süsleyerek gösteriyorlar.

Tüm antik metinlerde güneş, daima suları temsil eden süssüz yılanla mücadele edip onu yenerken gösterilir. Bu sembolizmi ele alırken birçok

yazar hataya düştü, ikisi de yılan olan suların sembolü ile Yaratıcı'nın sembolünü ayırt etmeyi başaramadı. Güneş, suların yılanıyla mücadele etmiyor, aslına bakılırsa mücadele ettiği bile söylenemez. Mızrak, ok veya cirit, etkinliğin sembolü. Güneşin kuvvetleri sulara nüfuz ederek suyun içinde bulunan kozmik yumurtaları hayata getiriyor.

Mısır'da Horus güneş sembolünün yılan Apophis'in -suların- başını bir mızrakla deldiğini görüyoruz. Yunanistan'da güneşin sembolü Apollo, suların sembolü Python'u alt ediyor.

Hindistan'da Vişnu -güneş- suların sembolü Yılan Anatha'yı alt ediyor. Hristiyanlar da bir yönden bu kavrama sahipler, zira bugün bile Roma Kilisesi, Meryem Ana'yı ayaklarının altında yılanla resmediyor.

3. Çembersel Yılan: Kuyruğu ağzında çembersel bir yılan, evreni simgeleyen en eski sembollerden biri. Bu sembolü Naacal çizimlerinde gördüm. Mısırlılar bunu bazen Tanrı sembollerinin başlıklarının bir parçası olarak kullanırlardı.

Yedi Başlı Yılan, Yaratıcı'nın ve Yaratılış'ın sembolü, bu kitabın ilk bölümünde detaylı biçimde açıklanmıştı.

Ağaç ve Yılan: Yaşam Ağacı ve Yılan hakkında antik ve modern edebiyatı süsleyen sayısız öykü var. Bu öykülerin tümü efsanelere dönüştü ve zamanla ağaç elma verdi. Bu elmalar efsanenin devam etmesi için gerekliydi, çünkü onlar olmasaydı Havva Adem'i nasıl baştan çıkaracaktı? Efsaneye bakılırsa, Adem'in cennetten kovulması için bunlar gerekliydi. Böylece bu efsane sayesinde kadın, erkeğin başına gelen tüm kötülüklerin sebebi olmakla suçlandı. Erkek için muazzam bir korkaklık abidesi, fakat bunun suçlusu Ezra idi. Eğer o Musa'nın yazılarında görülen sembolleri doğru okuyabilmiş olsaydı, yaşlı kurnaz Yılan ve Yaşam Ağacı'nın tamamen farklı bir hikâyesini anlatacaktı.

Yandaki ufak resim Kutsal metinlerden bir alıntı. Öncelikle ilk insanın dini kavramlarına dayanarak, ona dünyada yalnızca tek gerçek yaşam olduğunun öğretildiğinden bahsetmeliyim. Bu, eskilerin zaman zaman insan veya iç insan isimleriyle bahsettiği insan ruhuydu. İnsanın fiziksel bedeni yalnızca geçici bir barınaktı. Yaşam dediğimiz şeyin diğer tüm formları da geçiciydi, topraktan gelmişti ve toprak anaya dönecekti.

Dünyevi yaratımların tüm formları arasında yalnızca insanın, fiziksel bedenini terk edip sonsuza dek yaşayan, ölümsüz bir parçası vardı. Dolayısıyla insan ruhu dünya üzerindeki tek gerçek yaşamdı.

İnsan dünya üzerinde ilk kez Mu ülkesinde ortaya çıktı, dolayısıyla dünyadaki ilk gerçek yaşam Mu'da ortaya çıktı. İnsandan bir meyve olarak da bahsedilmişti. Ağaçlar meyve verir, insan bir ağacın "ilk meyvesiydi" ve meyve ise yaşamdı. Mu ülkesi, Yaşam Ağacı'ydı. Böylece Mu bir ağaçla simgelenmiş oldu: Yaşam Ağacı'yla.

Naacal metinlerindeki desen, ağacı Yılan tarafından sarmalanmış, çevrelenmiş hâlde gösteriyor. Bu süssüz Yılan, Khan olarak adlandırılıyor ve suların sembolü. Mu'nun sularla çevrili olduğu sembolik olarak gösterilmiş. Mu'nun diğer hiçbir kıtayla kara bağlantısı yoktu. Yılan, Mu'yu çevreleyen sulardı. Bunlar Yaşam Ağacı'nın ne olduğunu ve neden üzerine sarılı bir yılan bulunduğunu açık ve anlaşılır biçimde gösteriyor.

Kitabı Mukaddes efsanesinde, Cennet Bahçesi'nin (Mu) etrafında meleklerin, ellerinde ateşten kılıçlarla, Adem ve Havva'nın tekrar içeri girmesine engel oldukları anlatılır. Burada Ezra bileşik bir Mısır sembolünü doğru okumayı başaramamış. Sembol şöyle diyor: "Mu bir ateş uçurumuna

düştü. Yeraltının alevleri yükseldi ve o batarken gövdesinin her yanını sardı. Sulara gömülmesi, insanın bu ülkeye geri dönmesini imkânsız kıldı. Mu -Cennet Bahçesi- ölmüştü ve suların altına gömüldü."[44]

Eskilerin Tanrı'ya bu kadar çok sembol vermelerinin sebebi, kendilerini onun adını anmaya layık görmemeleri ve ondan daima "İsimsiz" olarak bahsetmeleriydi. Çeşitli semboller onun çeşitli niteliklerini temsil ediyordu.

Şimdi topluma genellikle yanlış izlenimler oluşturacak biçimde sunulan bir konuya geliyoruz: Antik dini ayin ve törenler. Yazarların düzgün tercüme yapmaktan mı acizler, yoksa konu hakkında mı cahiller, bunun cevabını veremem, bu beni ilgilendirmiyor da. Fakat bu konuda baskıya ulaşan yazılar genellikle okuyucuların zihninde Tanrı'yı dikkatle anlamaya çalışan atalarımıza saygı uyandırmak yerine antik dinleri lekelemeye çalışıyor. Max Müller'in yazılarını bu kadar etkileyici yapan, eskileri tam olarak anlamış olması. Şahsen onun konsantrasyon gücüne, ruhunun aklını geçmişe taşımasına izin verip zihinsel olarak kendisini hakkında yazdığı insanlara yakınlaştırma ve kalplerinden geçeni paylaşma yeteneğine imreniyorum.

Antik tapınaklarda gerçekleştirilen ayin ve törenlerin tümü sembolikti, bu konunun yazarları tarafından sıklıkla düşünüldüğü gibi gerçek anlamda değildiler. Bunlar bir insanın mükemmeliyete ulaşmak için yaşaması gereken hayatı simgeliyordu, bu sayede insan sonunda ahirete intikal etme zamanı geldiğinde bunu temiz bir vicdanla ve korkusuzca gerçekleştirebilirdi. İnsana Cennet'in, Tanrı'nın ne olduğunu ve eğer günahsız bulunursa onu bekleyen mutluluğu simgelemeye çalışıyorlardı.

Kendimizi zihinsel olarak onların yanına koyarak eğitimsiz zihinlerini takdir edip, o zamanda öğretilerin ve bunların iletilme yöntemlerinin aklın alabildiğince karmaşık olduğunu anlayabilmemiz söz konusu olmasa, kavramlarının çoğu bugün bize gülünç gelebilir. Max Müller şunları yazarken tamamen haklıydı: "İnsan antik dinlerden hiçbirini görünüşüyle yargılamamalıdır." Öncelikle gördüklerimizin tümünün gerçek anlamda değil, sembolik olduğunu hatırlamalıyız.

Buna rağmen, büyük bir ayıp antik dinlerin armasının üzerine düştü ve onu kirletti. Mayalar, Mısırlılar, Fenikeliler ve diğer eski halklar, yaklaşık 3 bin yıl önce, saf Tanrı ibadetini putperestliğin en korkunç formlarına dönüştürdüler. Yozlaşmış rahipler sınıfı onlara önce sembollere, daha sonra tahta ve taştan putlara tapmayı öğretti. Sonunda da en büyük vahşet ve utanç kaynağı geldi, yani insan kurbanı ayinleri.

Eski Ahit'in ilk kitaplarının Musa tarafından Mısır tapınak kayıtlarından yazıldığı biliniyor. Hiyeroglif ve semboller antik zamanlarda sık kullanılan yazı türleriydi. Bir hiyeroglif veya sembol bir simgedir, gerçek anlamda değerlendirilmemelidir. Bir şeyin temsilcisi olarak ele alınmalıdır, o şeyin kendisi değil. Sembol ve simgelediği şey arasındaki ayrımın yapılmaması birçok deşifre ve tercümeyi hatalı bir hâle getirir ve dini konularda çoğu zaman, Tanrı'ya karşı derin bir saygı içeren ibadetlerin putperestlik olarak görülmesine neden olur. Bu duruma özellikle Osiris diniyle ilgili kayıtların deşifre ve tercümesinde rastlanıyor. Osiris dininden kastettiğim Mısır tarihinin başlangıcında Thoth tarafından Sais'te öğretilen hâli, daha ileri bir zamanda yozlaşmış Mısır rahipleri tarafından öğretilen ve uygulanan, 11. Hanedan'ın ikinci kralı zamanında başlayıp 18. Hanedan zamanında zirveye ulaşan hâli değil.

Eski Ahit'e göre, Musa, insanın özel bir yaratım olduğunu ve dünya üzerinde ortaya çıkışının Cennet Bahçesi'nde gerçekleştiğini yazıyor. Peki Cennet Bahçesi neredeydi? Cennet Bahçesi'nin Kitabı Mukaddes'te anlatılan sınırları, bir atlası inceleyerek bu sınırları takip eden herkesin görebileceği üzere coğrafi açıdan mümkün değil. Nehirler dağların üzerinden ve okyanusların arasından geçirilmiş. Burada bir hata var. Bu nasıl gerçekleşti? Musa bir Üstat'tı. Din ve bilimde ulaşılabilecek en yüksek seviyeye yükselmişti. Onun bu hataları yapmış olması mümkün değil, bu yüzden Tevrat'taki birçok hatanın kaynağını başka yerde aramalıyız.

Musa'nın yazdıkları, şüphesiz, sembolik dilde yalın gerçekler ve her açıdan doğru, sembolik olarak yazılmış bir tarihçeydi. Yazıları daha sonraki tercümelerle çarpıtıldı. Musa'nın yazıları Mısır hiyeroglifleri ve hiyeratik harflerle kullanılarak yazılmıştı. Yahudi bilim insanları bana, yazıların bir

kısmının kil tabletler, diğerlerinin ise papirüs üzerinde olduğunu söylüyorlar. Bu bilgiyi aldığım şekilde aktarıyorum:

"İsrailoğullarının Mısır'dan çıkışlarından sekiz yüz yıl sonra, Ezra bir grup yardımcısıyla birlikte İsrailoğullarının aile tarihiyle bağlantılı tüm tabletleri ve metinleri topladı ve bunları Tevrat hâlinde bir araya getirdi."

Musa tarafından yazılanlarda Mısır hiyeroglifleri kullanılmıştı. Ezra ve yardımcılarının Musa'nın Mısır dilindeki yazılarını tam olarak anlayamadıkları düşünüldüğünde, tercüme hatalarının varlığı şaşırtıcı olabilir mi? Bunları yalnızca bir Üstat anlayabilirdi ve ne Ezra ne de meslektaşları Üstat değildi. Tercümelerini Mısır, Kalde, Hint ve Maya dillerindeki orijinallerle kıyasladığımızda yetersizlikleri açıkça ortaya çıkıyor. Musa'nın yazıları mantıklıydı, tercümanları yazdığı kısımların çoğunu anlamsız bir hâle getirdi. Musa o zamanın sembolik tarzıyla yazdı ve tercümanları bunu gerçek anlamlar hâlinde tercüme etmeye çalıştı. Bu çabalarında yalnızca kısmen başarılı oldular. Anlayamadıkları hiyerogliflerle karşılaştıklarında gerçek tarihe efsaneler eklediler. Cennet Bahçesi'nin sınırları bu efsanelerden biri.

Araştırmalarım sonucu ulaştığım kesin kanıtlar sayesinde, Musa'nın Tevrat'ın ilk kısımlarını Mısır'a anayurttan Naacaller tarafından Burma ve Hindistan üzerinden getirilen tapınak kayıtlarından yazdığı ve bu Mısır tapınak kayıtlarının, anayurt Mu'nun Yedi Kutsal İlhamlı Metni'nin nüshaları olduğu açıkça görülüyor. Bunlar kil tabletler üzerine yazılmıştı ve Yaratılış'tan bahsediyordu. Cennet Bahçesi, "Tufan", son manyetik felaket ve dağların yükselişi efsaneleri, daha sonraya ait kayıtlar.

Musa bu metinleri kopyalarken hata yapmış olamazdı, bu yüzden onun elinden çıktıklarında bunlar orijinal metinlerin mükemmel kopyalarıydı. Sekiz yüz yıl sonra eski Mısır ezoterik tapınak metinlerini anlamayan insanlar bu metinleri İbraniceye tercüme etmeye çalıştılar, orijinaliyle arasındaki farkın da sebebi buydu. Ezra ve meslektaşları bu metinleri o kadar az anlıyorlardı ki, bugün yanmış adağın ne anlama geldiğini ve neyi simgelediğini bilen tek bir Yahudi bile olduğunu zannetmiyorum.

Mu'nun batışından önce kurban sözcüğü hiçbir dilde bilinmiyordu. Bu kelime Mu'nun yok oluşunu tanımlaması için bulunmuştu. Sunak

üzerindeki ateş ise sevgili anayurdun hatırasını temsil ediyordu.

Atalara Tapınma: Atalara ibadetin ya da ata kültünün ortak bir kökene sahip olduğu evrensel olarak öylesine kabul görüyor ki, bunu burada kanıtlamanın gereksiz olacağını düşünüyorum. Bu yüzden bu geleneğin doğduğu yeri göstermekle yetineceğim. Bunu yapmak için birçok ülkenin kayıtlarından alıntılar yapacağım.

Mısır, "Papirüs IV" (Boulak Müzesi): "Mezarlar vadisinde yatan babana ve annene adaklar sun, çünkü bu adakları sunan tanrıların gözünde adaklar onlara sunulmuş kadar kabul görür. Ölüleri sık sık ziyaret et ki senin onlar için yaptığını onlar da senin için yapsın."

Hindistan, "Dharma Lastra": "Ölmüşlerin ruhlarının onuruna düzenlenen seremoniler Brahmanlar için tanrılara ibadetten üstündür ve ölmüşlere sunulan kurbanlardan önce tanrılara sunulan kurbanların değerinin arttığı söylenmiştir."

Çin, Konfüçyüs "Khoung Tsen": 19. bölümün tamamı ataları onurlandıran ve yılda iki kez, ilk ve sonbaharda yapılan ayinin tanımına ayrılmış. Konfüçyüs "Lun Yu"da şöyle diyor: "Atalar için, onlar hâlâ sağmış gibi fedakârlık yapmak gereklidir."

Japonya: Yedinci Japon ayının on beşinci günü ataların onuruna bir şenlik düzenlenir, üzerinde ölülerin hatırasına yazılar asılı olan tuhaf şekilli tahta masalara -Itaylara- meyve ve sebzelerden oluşan yemekler bırakılır.

Peru, "İnka Efsane ve Ayinleri" sayfa 36'dan 50'ye kadar:

"Bu şenlikler ölmüş dostları ve akrabaları anmak için düzenlenirdi. Kutlamalarda gözyaşları, ağıtlar, hüzünlü müzikler eşliğinde ölmüş yakınların mezarları ziyaret edilir, mısır ve chicahadan oluşan yemekleri mezarlarının dışında özel olarak açık bırakılan delikten bedenin yanına yerleştirilmiş kaplara bırakılırdı. Peruluların Aya-Marca ayında ölülerin onuruna düzenledikleri büyük festivalleri vardı."

Le Plongeon, "Orta Amerika"da şöyle diyor: "Bugün bile Yucatan, Petan ve Maya dili konuşulan diğer Orta Amerika ülkelerinin yerli halkı, Kasım ayı başında orman açıklıklarındaki belirli ağaçların dallarına, yol ağızlarına

ve kuytulara, bulabildikleri en iyi mısır ve undan yapılmış ekmekler bırakıyor. Bunlar, ölülerin ruhları için.”

Ata ibadeti hakkında en büyük otoritelerimizden biri sayılan R. G. Haliburton, “Ata Festivalleri”nden bahseden yazısında şöyle diyor: “Bunlar günümüzde de geçmişte olduğu gibi Kasım ayı başında veya içerisinde Perulular, Hintliler, Pasifik Adalılar, Tonga Adaları halkı, Avustralyalılar, antik Persliler, antik Mısırlılar ve Avrupa’nın kuzey ülkelerinin halkları tarafından düzenleniyor ve Japonlarda, Hintlilerde, Avustralyalılarda, antik Romalılarda ve antik Mısırlılarda üç gün boyunca devam ediyor.”

Bu şaşırtıcı gerçek dikkatimi hemen şu soruya çekti: Bu festivallerin düzenlendiği tarihin benzerliği yalnızca dünyanın uzak köşeleri arasında değil, Peru ve Hindiçini halklarının bu ilkel festivali aynı kaynaktan devraldıkları zamandan bu yana geçen uzun süreye rağmen nasıl korunmuştu?

Uxmal’daki Kutsal Gizemler Tapınağı’nın sütunları arasında büyük bir sunak yer alıyordu ve içteki odanın kapısına yerleştirilen bu sunakta ölmüşlerinin ruhlarına adaklar adıyorlardı. Bu, ortak kökenin geldiği yeri belli ediyor. Atalara adak sunulması kutsal bir ayindi ve Kutsal Sırlar Tapınağı’nda düzenleniyordu. Bu tapınakta yapılan kutsal ayin ve törenlerin anayurttan geldiği daha önce gösterilmişti. Dolayısıyla atalara ibadetin kökeni Mu ülkesiydi. Bu gelenek, şekil olarak değişmiş olsa da hâlâ bizim için çok değerli. Biz de sevdiklerimizin mezarlarını ziyaret edip buraya çiçekler bırakmıyor muyuz? Mezara çiçek bırakanlar yaptıklarının 12 bin yıldan daha eskiye dayanan, son derece eski bir gelenek olduğunu bilmiyorlar.

Dil: Dilin çeşitli toplumlar arasındaki aile bağlarının izini sürmekte en güvenilir rehber olduğu kabul ediliyor, söz konusu toplumlar engin denizler ve karalarla ayrılmış olsalar bile. Dünyadaki her dilde Maya kelimeleri buluyor olmamız hayret verici. Japonya’da kullanılan dilin yarısı Cara-Maya. Hindistan’da konuşulan dillerin büyük çoğunluğu şüphesiz Naga Maya’dan geliyor. Bu durumun boyutları dilden dile farklılık gösteriyor.

Candia Seylan dili orijinal Maya kelimeleriyle dolu. Maya dili tüm Avrupa dillerinin, özellikle de alfabesi Cara-Maya hecelerinden oluşan Yunancanın içine işlemiş durumda. Meksika yerlisi dilinin yarısı Cara-Maya. Bu dillerde o kadar çok ortak kelime var ki, bir Meksika yerlisiyle bir Japon, bir tercümanın yardımına ihtiyaç duymadan anlaşabilirler. Aynı şey İnkalar için de söylenebilir. Eski Akad ve Kalde dillleri, ayrıca Mısır dili çoğunlukla Naga Maya idi. İnsan yeterli araştırmayla, ortak kökeni kanıtlamak adına sonsuza dek saymayı sürdürebilir.

Doğal olarak zaman kelimelerde birçok değişiklik yaptı.

Elbette bu kaçınılmazdır, fakat bu değişikliklerin tümünde kelimenin kökü aynı kalır. Örneğin, Yunancada “g” harfinin sıklıkla Maya “k” harfinin yerini aldığını görüyoruz. “D” çoğu zaman Maya “t” harfinin, “r” ise Maya “l” harfinin yerini alıyor. Bu son değişikliğe diğer birçok dilde de rastlanıyor. “C” harfinin “k” sesi verdiği tüm kelimelerin Maya dilinden geldiği görülecektir. Öte yandan dildeki en büyük değişiklik; yazı sanatının bilinmediği, gramerin ise kayıp veya bilinmez olduğu yerlerde görülüyor.

Max Müller şöyle diyor: “Orijinal bir dil vardı.” Bu açıklama dil ve kökeni hakkında yapılan tüm çalışmalarla kanıtlanıyor. Tüm dillerde birbirinin aynısı bazı kelimeler, kökler ve heceler bulunur ve tüm durumlarda bunların temel olarak aynı anlama geldikleri görülür. Böylece hepsinin ortak bir kökenden geldiği anlaşılabilir.

“Tarihin Altı Bin Yılı”nda şu açıklamayla karşılaşıyoruz: “Antik Hint dili Sanskritçe, eski Pers dili Zend, Yunanca, Latince, İngilizce ve diğer dillerdeki kelimelerin kıyaslanması, tüm bu dillerin uzak bir ortak kökene sahip olduğunu ve bu kökenin göçlerle ayrılmamış bir ırk tarafından konuşulduğunu göstermiştir. Bu dillerin neredeyse tümünde ortak nesne ve kişilerin adları, basit aletleri ve eylemleri anlatan kelimeler, aile ilişkileriyle ilgili, örneğin baba, kardeş, kız ve oğul gibi kelimeler, küçük sayılar, zamirler, isim ve fiillerin sonları temel olarak aynı. Bu duruma rastlantılar sebep olmuş olamaz. Bu dilleri konuşan ulusların çoğu çağlardır birbirinden engin kara parçalarıyla ayrıldığı için, bunları tarih içerisinde birbirlerinden

öğrenmiş olamazlar. Bu kelimelerin sonradan edinilmesi veya taklidi de böylece konu dışı olduğuna göre, tek olası açıklama bu kelime ve şekillerin göçmen Ari kabileleri tarafından, ortak yuvalarında paylaştıkları varlıklarından biri olarak taşındığıdır.”

Tüm bu evrensel kelimelerin izi antik Maya anadiline kadar takip edilebilir. Dolayısıyla varılacak doğal sonuç, Maya dilinin ya anadilin kendisi ya da onun ilk kollarından biri olduğu. Bugünün Maya dilinin beş veya on bin yıl önceki Maya dili ile benzerliğinin, günümüz İngilizcesinin beş yüz yıl önceki hâliyle benzerliği gibi olduğu unutulmamalı. Bugünün Maya dili İngilizceye oldukça benziyor, zira o da orijinaliyle iç içe geçmiş diğer birçok dilden oluşuyor. Bu değişiklikler fetihlerle geldi. Aztek ve Nahuatl dillerinin büyük kısmı orijinal Maya diline eklendi.

Orijinal dil şüphesiz çok yalın ve kısa kelimelerden oluşuyordu, dolayısıyla bir kelimenin birden çok anlamı vardı. Antik metinleri deşifre edebildiğim kadarıyla, bir kelimenin anlamının az çok cümledeki yerine ve kelimenin birden fazla heceden oluşması durumunda nasıl vurgulandığına bağlı olduğunu söylemeliyim.

Örneğin, Maya kelimesi ma, “anne”, “toprak” ve “ülke” anlamları taşır. Bu kelime Mısır dilinde de “anne”, “toprak” ve “ülke” anlamlarına gelse de isim, fiil veya sıfatlara eklendiğinde olumsuzluk anlamı yaratır. Bu duruma Yunan ve Seylan dillerinde de rastlanır.

Antik Maya kelimelerinin nasıl birden fazla anlam taşıdığını göstermek için Brasseur’un tercümelerinden birkaç tane seçtim:

NAGA-MAYA İNGİLİZCE

Be, gitmek, ayrılmak, yürümek, hareket etmek, ilerlemek.
Chi, ağız, açıklık, sınır, kenar.
Ka, ruh, engeller, tortular, çıkarılmış her şey.
Kaachac, fazlasıyla, bereketli, bol.

Kab, el, kol, dal, uzanan her şey.
Kak, bitirmek, ateş, yakmak, yok etmek.
Kul, tapmak, mühür, geriye kalan.
Lal, boşaltmak, götürmek, başından atmak.
Ni, nokta, zirve, doruk, dağ.
On, çembersel.
On-onx, çembersel, fırıldanmak, girdap, hortum.
Paâ, kırık, açıklık, açılmak.
Ta, -diği yer, mekân, düzlük, zemin.
Tan, -e doğru, yakın, karşısında, merkezde.
Tel, derin, derinlik, dip, uçurum.
Zi, soğuk, donmuş, buhar, duman.
Ha, su, nem.
Pe, gelmek, çıkmak, dışarı.

Antik sözcüklerin bu kadar fazla anlama sahip olması, eskilerin düşüncelerini modern dillere taşımak için antik metin ve yazıtları tercüme etme işini son derece zor bir hâle getiriyor. Genel anlamlar ortaya koyulabiliyor olsa da kesin anlamlarına tüm ayrıntılarıyla birlikte ulaşılabileceğinden şüpheliyim.

Tercümeler, büyük oranda tercümanın mizacına bağlıdır. Örneğin tercüman doğulu zihnindeyse çevirileri mecazi, süslü ve çoğu zaman abartılı olurken, ağırkanlı bir tercümanın tercümeleri soğuk, duygusuz, sert ve kısa olma eğilimindedir.

DÖRT CİN

Dört Cin başka bir antik kavram. Bunlara Yaratılış hakkındaki tüm tarih ve geleneklerde rastlanıyor. Şimdiye dek kökenleri saptanamamıştı.

Meksika Tabletleri ise bunların tam bir tarihçesini ve kökenini ortaya çıkarıyor.

Daha önce gösterildiği gibi, Yaratıcı’nın emriyle yaratılışı yerine getiren Dört Büyük Temel Kuvvet vardı ve yaratılış tamamlandığında Fiziksel Evren’in idaresi bu Dört Büyük Güç’e verildi. Çok, çok eskiler bunlara “Cennetin Dört Sütunu” adını vermişlerdi, zira bunlar tamamlanmış olan yaratılışı destekliyor ve ayakta tutuyorlardı. Bunun başka bir anlamı daha vardı: “Cennetin Sütunları” ifadesi, Cennet’te olan Tanrı’nın Sütunları anlamına geliyordu.

Dünyanın antik sembolü bir kareydi. Karenin dört temel yönü vardır: Kuzey, güney, doğu ve batı. Daha sonra Cennet’in, dünyanın dört köşesindeki Dört Sütun tarafından ayakta tutulduğu inanışı ortaya çıktı. Bir tür sembolojiyi yerine getirmek için -ne olduğu hakkında bir fikrim yok- her sütuna onun bakımını üstlenecek bir bekçi verildi. Bu bekçilere Dört Cin adı verildi.

MAYALAR

Kan Bacab-Sarı Bacab: Güneyde. Chac Bacab-Kırmızı Bacab: Doğuda. Zac Bacab-Beyaz Bacab: Kuzeyde. Ek Bacab-Siyah Bacab: Batıda.

MISIRLILAR

Mısırlılara göre Amenti’de, her biri ana yönlerden birinde bulunan Dört Cin vardı. Amset: Doğudaki ruh. Hapu: Batıdaki ruh. Tesautmutf: Kuzeydeki ruh. Quabsenuf: Güneydeki ruh.

KALDELİLER

Kaldelilerin inanışında, insan ırkının Dört Koruyucu Cini şunlardı:

Sed-Alap veya Kirub: İnsan yüzüne sahip bir boğa görünümündeydi.

Lamas veya Nigal: İnsan başlı bir aslan görünümündeydi.

Ustar: İnsan görünümündeydi.

Nattig: Bir kartal başı görünümündeydi.

HİNDULAR

Dört ana yönde hüküm süren dört tanrı veya cinin adları: İndra-Cennetin Kralı: Doğuda. Varouna-Suların Tanrısı: Batıda. Rouvera-Servet Tanrısı: Kuzeyde. Yama-Ölülerin Hâkimi: Güneyde.

ÇİNLİLER

Kendi ülkelerini bu şekilde tanımlama alışkanlıklarından ötürü Çin'in dört dağı, yani Tse-Yo, dünyanın dört köşesiydi. Tai-Tsong: Doğunun Yo'su. Saing-Fou: Batının Yo'su. Chen-Si: Kuzeyin Yo'su. How-Kowang: Güneyin Yo'su.

YAHUDİLER

Dört tanrı, sütun, cin veya adları ne olursa olsun, bu kavram Yahudiler tarafından tamamen reddedilmedi. Musa tarafından yazılan kitaplarda adları geçmese de bu bir kriter değil, çünkü Musa tarafından yazılan kitapların bir kısmı kayıp ve dört ana yönün bahsi bu kitaplardan birinde geçiyor olabilir. Daha sonraları Yahudiler arasında bu kavramını Tevrat, Ezekiel (Hezekiel) 1:10'da; "Dördünün bir insan yüzü, bir aslan yüzü, bir öküz yüzü ve bir kartal yüzü vardı." ve 10:14'te; "İlk yüz bir cherub yüzü, ikinci yüz bir

insan yüzü, üçüncü yüz bir aslan yüzü, dördüncü yüz ise bir kartal yüzüydü.” sözleriyle görüyoruz.

Yukarıdaki kısım Ezekiel’in (Zülkifl) bakışı. O bu satırları yazdığı sıralarda Kaldelilerin elinde tutsaktı. Onun hikâyesini binlerce yıldır süren Keldani inanışıyla karşılaştırmalıyız, çünkü bu kavramlar Kafkasya kolonisi üzerinden veya Hindistan’daki Naacaller aracılığıyla anayurttan gelmişti.

Kalde-Dört Cin: İnsan yüzü, boğa, aslan, kartal.

Ezekiel-Dört Yaratık: İnsan, öküz, aslan, kartal.

Eğer Ezekiel’in anlattığı Kalde inancının süslenmiş hâli değilse nedir, bilmek isterim. Bu dört yaratık şimdi British Museum’da bulunuyor, oraya Ninova harabelerinden alınıp getirildiler. Ezekiel şüphesiz bunları biliyordu, çünkü bunlar önemli binalarda görülen sıradan mimari süslemelerdi.

Üçlü Tanrılık: Bir Teslis veya Üçlü Tanrılık inancı, insanoğlunun başlangıcından beri var. Bu inanç filozofların eserlerinde muhafaza edildi ve hâlâ aralarında Hristiyanlar ve Brahmanların da bulunduğu bazı toplumlar tarafından kutsal sayılıyor.

Teslisin antik sembolü, kutsal sembollerin en eskilerinden biriydi: Eşkenar Üçgen. Bu sembol ne zaman ve nerede bulunursa bulunsun, nasıl bir kaydın veya yazıtın üzerinde olursa olsun, ya antik Teslis ve Cennet’e atıfta bulunuyor ya da bunları temsil ediyordur.

Maya: Teslisi simgeleyen eşkenar üçgen Yucatan tapınak oymaları arasında sık sık göze çarpıyor. Yine de Maya Üçlü Tanrı’nın orijinal isimlerini öğrenmek konusunda tatmin edici bir sonuca varabilmiş değilim. Le Plongeon ve diğerleri, üçlü ve hatta tam tanrısallığı oluşturan beşli isim grupları ortaya koymuştu, fakat bence bunların tümü Üçlü Tanrı kavramının doğumundan on binlerce yıl sonra yaşamış insanların verdiği isimler olduğu için yanlış.

Guatemala, “Popol Vuh”: “Var olan her şey, iradesiyle evreni var eden Yaratıcı Tzkol’un eseridir. Yapıcı Bitol, doğurucu Alom ve varlık kazandıran Quhalom, onun isimleridir.” Tzkol’un kolektif bir Tanrı olduğu görülüyor.

Peru: "Peru İnkaları her şeyi yarattığına inandıkları kudretli ve görünmeyen bir varlığa tapıyorlardı. Bu sebeple ona verdikleri isim Pacha-Camac idi, yani anlaşılamaz olan. Ona hiçbir şekil veya isim vermiyorlardı. Pacha-Camac; kendisi, Con ve Uiracocha'dan oluşan bir teslisin başıydı."

Hindu: Hinduizm'in "Sri Santra"sında "isimsiz" Yüce Aum, eşkenar üçgenle gösterilen bir teslistir. Hindu kitabı "Niroukta"da, "yalnızca üç tanrının var olduğu ve bu üç tanrının bir tek Tanrı'yı meydana getirdiği" üç kez söyleniyor. "Tanrılar yalnızca üç tanedir." "Pradjapati veya bazen kullanılan adıyla Mahatma, Tüm Varlıkların Efendisi, kolektif Tanrı'dır."

Kalde: Kaldeliler "Büyük Işık Ensoph"u, eşkenar üçgeni kullanarak bir teslis hâlinde simgelerler.

Mısır: Mısırlıların Üçlü Tanrılığı "Shu, Set ve Horus"tan oluşuyordu.

Yunan: Eflatun ve Orfe teslisten üç kral olarak bahseder: "Phanes, Ouranos ve Kronos."

Proclus'a göre "Demiurgos veya Yaratıcı, üçtür. Tanrı'nın üç bileşeni, üç zihin veya kraldır: Var olan, Sahip olan, Farkında olan." Pisagor öğrencilerine Tanrı'nın "rakamlar ve ahenk" olduğunu söyler. Onlara, Tanrı'nın adıyla rakamlara ve eşkenar üçgene saygı duymayı öğretir.

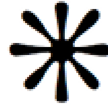
Hristiyan Kiliseleri: Eski Katolik kiliselerinde ana sunağın üzerinde, içinde bir göz olan bir eşkenar üçgen görüyoruz; Gözün eklenmesiyle oluşan bu sembol Mısır kökenli, "Osiris'in her şeyi gören gözü."

Uzun yıllar boyunca teslis kavramının kaynağını bulmak amacıyla Hindistan'ı araştırdım. Bu kavramı anayurda kadar izledim, fakat kaynağına inmeyi başaramadım. Bir gün yaşlı Hintli dostumla bu konuyu konuşurken bana şöyle dedi:

"Bunun hakkında bir hikâye var. Doğru da olabilir, efsane de. Bunu bilmiyorum. Efsaneye göre anayurt üç kara parçasından oluşuyordu ve her parça ayrı bir tanrı tarafından yükseltilmişti, yani tüm kıtayı yükseltmek için üç tanrı gerekmişti. Fakat bu tanrılar aslında tekti, birbirlerine üçgenin kenarları gibi bağlıydılar."

Size sevgili yaşlı dostumun bana söylediğini söyleyeceğim. "Doğru da olabilir, efsane de. Bunu bilmiyorum.

43 Şüphesiz anayurdun Yedi Kutsal İlhamlı Metinleri bu evrensel inanışın temelini oluşturuyor.
44 Birçok yazar süssüz yılanın adının Can olduğunu öne sürdü. Bu bir hata, suların sembolünün adı Khan idi. Can dört sayısıdır ve genellikle dört nokta, dört çember, dört disk veya dört düz çizgiyle yazılır.

XVI. BÖLÜM

ANTİK KUTSAL GİZEMLER, AYİNLER VE TÖRENLER

Popol Vuh’un yardımıyla ve Kahire’deki Büyük Piramit’te bulunan yazıların deşifreleri sayesinde bazı antik gizem, ayin ve törenleri açıklamam mümkün oldu. Le Plongeon, Brasseus’ün Fransızca tercümesini Maya orijinaliyle karşılaştırarak Popol Vuh’u İngilizceye çevirmişti. Büyük bir nezaketle bu nüshayı not almam için bana verdi. Bu sebeple Popol Vuh ile ilgili kısımlar Le Plongeon’un eseridir.

Guatemala’da Quiche Mayaları kutsal gizemlerini adaylarla yedi basamak veya aşamada paylaşırlardı. İlk adımdan veya başlangıç aşamasından sonra, geri kalanlar altı oda veya evde gerçekleştirilirdi. Bu sınav veya aşamaların bazıları son derece ilgi çekici, zira bunların daha sonra Mısırlılar tarafından uygulandığını ve Eski Ahit’in her yerinde izlerinin bulunduğunu görüyoruz.

İlk Başlangıç Adımı: Bu adımda Kutsal Gizemleri öğrenecek olan adaylar; biri çamurdan, diğeri kandan iki nehri geçip, kendilerini bekleyen rahiplere giden dört yola ulaşmak zorundaydılar. Nehirler kaçınılması

gereken tehlikelerle doluydu. Ardından çıktıkları dört yol -beyaz, kırmızı, yeşil ve siyah-onları Konsey'in beklediği yere götürüyordu. Konsey yüzleri örtülü on iki rahipten ve rahip gibi giydirilmiş ve süslenmiş tahta bir heykelden oluşuyordu. Konseyin huzurunda adaylara tahta heykel işaret edilerek Kral'ı selamlamaları söyleniyordu. Bu, muhakeme yeteneklerini ölçmek içindi. Ardından adaylar konseydeki her bireyi selamlayıp, daha kendisine söylenmeden adını veya unvanını bilmek zorundaydılar. Daha sonra adaylar belirli bir yere oturmaya davet ediliyorlardı. Eğer bu saygıdeğer konseye göstermeleri gereken hürmeti unutup gösterilen yere otururlarsa, iyi terbiye almadıkları ve düzgün hazırlanmadıkları için pişmanlık duyacak sebepleri oluyordu, zira koltuk taştan yapılmıştı ve ateş kadar sıcaktı. Daveti tevazuyla geri çevirdikten sonra, İkinci Sınav'a götürülüyorlardı.

Karanlık Ev: Karanlık Ev'de geceyi geçirmeleri ve İkinci Sınav'a boyun eğmeleri gerekiyordu. Adayların dış dünyayla iletişim kurmasını engellemek için çevreye muhafızlar dikiliyor, ardından her birine yanan bir meşale ve bir puro veriliyordu. Bunların söndürülmesi yasaktı, buna rağmen gün doğumunda evin sorumluları onları geri istediğinde tükenmemiş olmaları gerekiyordu. Puro ve meşalesinin yanıp bitmesine izin verenin vay hâline! Onu korkunç cezalar, hatta ölüm bekliyordu. İkinci sınav başarıyla tamamlandığında, Üçüncü Sınav'a göğüs gerilmesi gerekiyordu.

Mızraklar Evi: Burada adayların dışarıdan kimseyle konuşmadan ve yanlarında getirmeden dört saksı nadir çiçek bulmaları gerekiyordu. Ayrıca her birinin kendisini bu iş için özel için seçilmiş yetenekli bir mızrakçının saldırılarından da koruması lazımdı. Şafakta bu mücadeleden zaferle ayrılanlar Dördüncü Sınav'a layık sayılırlardı.

Buz Evi: Bütün geceyi geçirecekleri bu ev son derece soğuktu. Soğuğa yenilip donarak ölmekten korunmaları gerekiyordu. Bunun ardından Beşinci Sınav başlıyordu.

Kaplan Evi: Kaplan Evinde vahşi hayvanlar tarafından parçalanma tehlikesine mazur kalıyorlardı. Kaplan yuvalarından sağ salim çıktıktan sonra, Altıncı Sınav için hazır hâle geliyorlardı.

Ateş Evi: Burası gün batımından gün doğumuna kadar kalacakları, cayır cayır yanan bir fırındı. Buradan kavrulmadan ayrılanlar sınavlar arasında en sert olana, Yedinci ve Son Sınav'a girmeye hak kazanıyorlardı.

Yarasa Evi: Bu Camazotz'un, Yarasalar Tanrısı'nın eviydi ve öldürücü silahlarla doluydu. Burada bizzat Tanrı yükseklerden inerek adaylara görünür ve gafil avlananların kafalarını keserdi.[45]

Yukarıdakiler Le Plongeon'un tercümelerinin bir özeti. O, bu törenlerin Xibalba'da, Guatemala dağlarının ortasında bir yerde yapıldığını söylüyor. Korkarım Le Plongeon bu sınavlar konusunda doğru bir fikir vermeyi başaramamış. Okuyucularına bunların tümünün sembolik olduğunu anlatmalıydı, oysa o bunların gerçek olduğu izlenimi bırakmaya ve bu sayede kanı donduran, hayret verici, doğaüstü bir gizem yaratmaya çalıştı. Yine de Le Plongeon bir şeyi atladı, zira ilk denemede adayın önceden hazırlandığını, dolayısıyla ne diyeceğini, ne yapacağını ve nasıl davranacağını bildiğini söylüyor. Başka bir deyişle, aday önceden derslerini öğrenmişti ve bu sınavlar da onları anlayıp anlamadığını sınayan denemelerdi.

Yukarıdakiler tamamen Kahire'deki Büyük Piramit'in duvarlarında bulunanlar sayesinde ortaya çıktı. Burada adayın önceden hazırlandığı ve kendisine tüm sınavlar boyunca dost bir ruhun (bir eğitmenin) eşlik ve rehberlik ettiği söyleniyor.

Yarasadan bir Maya sembolü olarak bahseden herhangi bir edebi esere bakıldığında, yazarın değişmez şekilde Mayaların yarasayı tanrı saydıklarını ve ona taptıklarını söylediği görülür. Mayalar yarasayı tanrı saymıyorlardı, ona tapıyor da değildiler. Bu Yedinci Sınav'da, "Yarasa Evi"nde son derece açık biçimde gösteriliyor. "Tanrı'nın yükseklerden inip adayı gördüğü ve sınavdan geçirdiği" açıkça belirtildiği hâlde buna nasıl yarasalara tapmak denebilir? Tüm tören sembolik. Adaya, son geldiğinde bunu karşılamaya nasıl hazırlanması gerektiğini gösteriyor.

Piramit Tapınak: Şimdi Kahire yakınlarındaki Büyük Piramit sayesinde ortaya çıkan Antik Mısır Kutsal Gizemlerini, Popol Vuh yoluyla öğrenilen

Mayalılarınkiyle kıyaslayacağım.

Giriş kapısı kuzeye yerleştirilmişti ve kare üzerine yerleştirilip bir eksen veya tepe noktası üzerinde döndürülmüş eşkenar üçgen şeklinde tek bir taştan oluşuyordu. Rahip adayının buradan geçmesi zorunluydu, çünkü bu kapı yaşamla ahiret arasındaki geçişi simgeliyordu. Büyük Doğu'ya erişmeden önce geçilmesi gereken on iki kapı mevcuttu ve bunların her birinin kendi sırları ve sınavları vardı.

İlki gözle görülmezdi, anlaşıldığı kadarıyla boştu ve Horus tarafından korunuyordu. Bu bir boşluk veya hiçlikti, çünkü rahip adayı gözleri bağlı ve hareket yeteneği dışındaki tüm duyularından yoksundu. Bu kapı dost bir ruh yardımıyla aşılmalıydı. Kapıdan geçtikten sonra görmediği bu dost ruh yardımıyla geçitlerden aşağıya yönlendirilir ve ölülerinin ruhlarının bekleyen rahip adaylarına inen Ruh yardımıyla tazelendiği başlangıç yerine götürülürdü. Daha sonra Merkez Ateş Odası'na geçirilir ve ateşi söndürürdü.

Büyük Piramit'in içi, Mısır. Tapınağın mimarisi gösteriliyor.

Ölüler Kitabı, 22. bölüm: "Ben geliyorum, Ateş gününde kalbimden geçeni yerine getiriyorum, alevleri onlar daha parlar parlamaz söndürerek." Ve 25. bölüm: "Adama Büyük Ev'deki adını hatırlatıyorum. Ona Ateş Evi'ndeki adını hatırlatıyorum." Ateş Havuzu'na Ölüler Kitabı'nda sık sık, daha önce bahsedilen sembol veya desenle beraber rastlanıyor.

Aday, Merkez Ateş Odası'ndan (Ateş Havuzu) yukarıya, büyük Cennet Ufku'na yönlendiriliyor ve burada bir kapıya ulaşıyordu. Sorular soruluyor, o da cevaplayarak kapıdan geçip ona sunulan ışıkla yeniden görmeye

başlıyordu. Dost rehberinin yüzüne baktıktan sonra Gölge Odası, Haklının Yargısı, Hakikat ve Karanlık Odalarıyla Yedi Ölüm Salonu’na götürülüyordu.

Burada bir sınava tabi tutuluyordu. Kendisine ikinci kapıdan geçirilmeden önce aklında tutması gereken sözler veriliyordu, kapıdan geçmek için bunları söylemesi gerekliydi.

İkinci aşamayı geçmiş olan adayın, Onuncu Hakikat Salonu veya Yargı Mekânı adı verilen salona girmesine izin verilirdi. Bu salon siyah ve beyaz mozaikle döşenmişti: Doğru ve Yanlış, Gerçek ve Yalan.

Bu salondan Yeni Doğum Odası’na, ruhun yenilenmesinin gerçekleştiği yere yönlendiriliyordu. Bu odada boş bir lahit ve fanilik sembolleri bulunuyordu. Ufak bir açıklık, parlak sabah yıldızı Sothis’in ışığını odaya kabul ediyordu. Odanın geri kalanı adaya neyi geride bıraktığını hatırlatıyordu. Artık mezardan çıkabilirdi.

Bunun ardından Ruhun Yenilenme Tahtı’na götürülüyordu ve burada Aydınlanmanın Bağışlanması gerçekleşiyordu. Aday Doğu Odası’na, Ra’nın Tahtı’na ulaşıp bir Üstat olmak için başka zorluklara göğüs geriyordu. Uzaklarda, geleceğin tüm mutluluğunu gösteren yaratılmamış ışığı kendi gözleriyle görebiliyordu. Eğilerek geçmek zorunda kaldığı başka bir kapının ardından, Büyük Doğu Odası’na ulaşıyordu.

Adayın bir öğrenci olarak kabul görmesi için ateş sınavını geçmesi gerekliydi. Öğrenci haklı çıkmalıydı. Haklı çıkan aydınlanmalıydı. Aydınlanmış olan ise İlahi Ev’in en içine ulaşmak için olgunlaşıp Üstat olmalıydı.

Mısır ve Maya yorumlarını karşılaştırırsak: Piramit tapınakta[46] on iki oda veya geçit vardı, Maya yorumunda ise yedi ev. Mısır ve Maya yorumlarının ikisinde de Karanlık Oda vardı. Mısırlıların Ateş Havuzu’na karşılık Mayaların Ateş Evi vardı. Mısırlıların Yedi Ölüm Salonu, Mayaların ise bunlara karşılık gelen Yarasa Evi vardı.

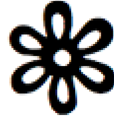
Mu yok olduktan sonra dünya insanları onun yok oluşunu bir şekilde simgeleştirdiler, böylece “onun hatırası gelecek nesillerde hiç

unutulmayacaktı.” Yucatan Mayaları onun adına, bugün hâlâ ayakta duran bir piramit diktiler. Onun hatırasına tapınaklar da inşa ettiler. Quiche Mayaları bunu sembolik bir “Ateş Evi” hâlinde dini törenlerine eklediler. Yunanlılar onu bugün alfabelerini meydana getiren bir Maya destanı oluşturarak simgelediler. Bu destan, daha önce gösterdiğim gibi Mu’nun yıkımının nasıl gerçekleştiğini anlatıyor.

Mısırlılar, Quiche Mayaları gibi, onun yıkımını dini törenleriyle simgelediler. Aday dini gizemlerde tecrübe kazandıkça sembolik olarak anayurdunun yok olduğu yerden geçiyor, böylece yaşamda onu hafızasında saklamış oluyordu. Musa ise onu şimdi Tevrat’ta görülen saklı hâliyle simgeledi.

45 Bu kabul törenleri Henoch’un gördüğünü söylediklerini akla getirmiyor mu? “Creptal’in o alevli evi, ateş gibi sıcak ve buz gibi soğuk. Birinin büyük bir ihtişamla güneş küresinin üzerinde oturduğu ev.”

46 Piramit tapınak hakkındaki detayların çoğu Dr. A. Churchward’ın çalışmalarından geliyor.

XVII. BÖLÜM
OMEGA-ÖRTÜ TAŞI

Eğer “İnsan dünya üzerinde ne zaman ortaya çıktı?” sorusu sorulsa, vereceğim cevap, “Şüphesiz Üçüncü Devir’de” olur. Kaç yıl olduğunu söyleyemem, kimse söyleyemez. Bugün insanın Pleistosen’in kaç yıl önce başladığına dair ya da herhangi bir jeolojik devir, çağ veya dönemin yıl olarak süresi hakkında, kütüphane masamın üzerinde duran antik fosilden fazla bir fikri yoktur.

Yaratılış’ın büyük yasası gereği önce bir koşul ve bu koşulda yaşamaya uygun bir hayat ortaya çıkmalı. Koşullar daima Dünya’nın Temel Kuvveti’nin işleyişinin konusu oldu. Dünya tarihi boyunca bu böyle işledi. Hiçbir zaman koşulun ardında Yaratılış’ı görmeyiz, çünkü Yaratılış veya gelişmeyi doğuran, koşuldur. Dünya üzerinde insanın ortaya çıkacağı koşul ne zaman tamamlandı? İnsanın varlığı için gereken koşullar Oligosen’in sonlarına doğru oldukça gelişmiş, Miyosen’in son zamanlarında ve Pliyosen’in başlarında çok daha ilerlemiş ve hatta mükemmelleşmişti.

Bu, büyük gaz kuşakları şekillenmeden, dağlar yükselmeden, jeolojik Buzul Çağ başlamadan çok önceydi. Okuyucularıma sunduğum makul

kanıtlarla açıkça görülüyor ki:

İlk olarak: Dünya tarihinin bir döneminde, Pasifik Okyanusu'nda şimdi yalnızca su ve küçük ada grupları bulunan yerde büyük bir kıta vardı.

İkincisi: Antik zamanlarda bu kıtanın biri jeolojik, diğeri hiyeratik iki adı vardı. Hiyeratik adı Mu idi, jeolojik olan ise Batı Toprakları.

Üçüncüsü: Bu kıtada insanoğlu dünya üzerinde ilk kez ortaya çıkmıştı.

Dördüncüsü: İnsan özel bir yaratımdı ve doğanın eseri değildi. Bedensel olarak tamamen gelişmiş hâlde geldi, fakat eğitime ve zihinsel gelişime ihtiyacı vardı.

Peki, insan nedir?

James D. Dana şöyle diyor: "İnsan doğanın eseri değil, suretini taşıdığı Sonsuz Varlık'ın özel bir eylemidir."

Dana'ya bütün kalbimle katılıyorum ama dayanılmaz bir istek beni devam etmeye zorluyor. İnsanın ilk kez ne zaman ortaya çıktığını belirleme çabalarının tümü boşuna. Bu her zaman üstü örtülü bir sır olarak kaldı ve öyle de kalacak, çünkü insanın dünyadaki ilk evi, bu sırla birlikte, şimdi Pasifik Okyanusu'nun dibinde yatıyor. Yine de bir gün jeolojik ve arkeolojik araştırmalarla bu ilk ortaya çıkışa yakın bir tarih belirleyebileceğimizi umut edebiliriz.

Birçok bilim insanı, insanoğlunun bir tür orman hayvanından, tarih öncesi bir maymundan geldiğini açıkladı. Doğal olarak vardıkları sonuç, maymundan gelmiş olan insanın hâlâ, gelişmiş de olsa bir maymun olduğu.

İnsanın Üçüncü Devir'in sonlarında dünya üzerinde var olduğunu ve eserlerinin kalite ve mükemmelliği sayesinde, yüksek bir medeniyet seviyesinde bulunduğunu gösterdim. Üçüncü Devir'in sonlarından çok daha önce var olmuş olması gerektiği de gösterildi. Bu şüphesiz insanı, insana benzeyen ilk maymunlarla aynı zamana ait kılıyor.

Eğer evrim mümkün olsaydı -ki Naacal Tabletleri'nin gösterdiği kadarıyla değil- bunun tersi gerçekleşmeli, yani insandan maymun oluşmalıydı. Naacal tabletlerinde belirtildiği gibi, tüm yaşam formları arasında en karmaşık ve en mükemmeli olan insan özel bir amaçla yaratılmıştı.

İnsan memeliler takımından bir hayvan. Bedeninin yanında, dünyaya hükmetmesine izin veren bir güce veya ruha sahip olması, onu diğer tüm hayvanlardan farklı kılıyor. Bu büyük hediyeler diğer hiçbir canlıya bahşedilmedi, bu da insanın ayrı ve farklı bir yaratım olduğunu ve kutsal bir öz barındırdığını kanıtlıyor. Onun bu güce sahip olmayan bir hayvandan gelmiş veya evrimleşmiş olması mümkün değil. Bu güç ile insana gücünü kullanmayı öğrendiğinde Sonsuz Olan'ın yanına ulaşabilme meziyeti verildi. Bu sebeple insan, Tanrı'nın çocuğu.

Diğer tüm yaratıklar gibi insan da merdivenin dibinde başladı, fakat diğer tüm yaratıkların aksine ona yukarı çıkma gücü verildi. İnsan her zaman iyilik ve kötülük için birbirleriyle mücadele eden etkilerle sarıldı. İnsanın eylemleri bu etkiler sonucu ortaya çıkar. Ruhun eğilimleri[47] yalnızca iyi olana yönlendirebilir. Kötüye yönelme insanın maddi bağımlılıklardan veya ilkel yanlarından doğar. Maddi telkinlerin tümü değil yalnızca bazıları kötüdür. Maddi etkiler kötüye yönlendirebilir, ruhun etkileriyse bunu yapamaz.

Mısır Papirüsü: "Eğer bu bir hikâyeyse bir bakımdan doğru, çünkü herkesin yanında bir ruh bulunur. Daha doğrusu, biri iyi diğeri kötü iki ruh. Biri yukarıya işaret eder, diğeri aşağıya."

Ruh ve etkileri aklı telkin eder, madde ve etkileri de. Akıl, beden için hangi tavsiyelere uyulacağına karar verir. Vicdan, ruhun akılla konuştuğu ağzıdır. Vücut hareketleri ve ağızdan çıkan sözler, aklı kontrol eden güç ve etkilerin belirtisidir. Maddi kuvvet veya etkiler insan aklını bir süreliğine kontrol edebilir, fakat toprak onun varlığına son vermeden önce insan ruhu, aklı ve bedeni üzerinde mutlak hâkimiyet kurmalıdır.

İnsanın varlığının başlangıcında maddi etkiler çok güçlüydü, çünkü insan tecrübesizdi. Bu da gelişimi doğal olarak yavaşlatıyordu. Zaman geçip bir nesil diğerini izledikçe insan adım adım önceden belirlenmiş hedefine ilerlemeye başladı, yani ruhun madde üzerindeki üstünlüğüne. İnsanların tüm eylem ve düşüncelerinin yalnızca ruhun hükmüyle gerçekleştiği zaman

da gelecek. Bu, Yaratılış’ta insan bedenine yerleştirilen ruha verilen görevdi: “Dünyaya hükmetmek.”

İnsanoğlu, bilim ve irfanla gösterilen gelişiminde henüz bilginin yalnızca eşiğine yaklaşıyor. Bilgi tamamlandığında -bu yalnızca insan belirli dünyevi kuvvetleri anlayıp kontrol ederek kendi büyük kuvvetinin farkına vardığında gerçekleşebilir- insanın yapacağı işler bugünkü algımızın çok ötesinde olacaktır. Kendi ruhunu tamamen bilen ve anlayan insan, kötü düşünce ve eylemlerden kurtulur. Bu sebeple de ruhunun emrettiği her şeyi başarabilir, zira artık ruhuna karşı işleyen bir etki kalmamış olur. O zaman insanın işleri yalnızca iyi olabilir, çünkü ruhu kötülük yapamaz.

Şimdiye dek insanın hep geçmişine baktık. Şimdi, bir anlığına da olsa insanın geleceğine bakalım ve kaderinde onu nelerin beklediğini görelim. Her şey, insanın, dünyanın tüm maddelerine ve kuvvetlerinin çoğuna tam olarak hükmedeceği bir zamana işaret ediyor. Bu, insanın giderek yaklaştığı bir durum. Ruhun gücünün bugünün insanını aydınlatması yalnızca şimdi başlıyor.

Görünüşte garip olan birçok olayda, ruhun gücünün işleyişinden yola çıkılarak nesnel sonuçlara ulaşılabilir. Buna rağmen, bu olayları gerçekleştiren kişi bunları bir gücün yardımıyla yaptığının bilincinde değildir. Bir gücü olduğunu keşfeder fakat bunun ne olduğunu değil, yalnızca sonuçlarını anlar. Bir yönden ruhunun gücünü belirli bir yönde kullanabilecek kadar gelişmiş olsa da bunun farkında değildir. Hintlilerin, Polinezyalıların, Mısırlıların ve Kutsal Kitap mucizelerinin kutsal gizemleri hem bugün, hem de geçmişte ruhun gücüyle mümkün olmuştur. Hintli ve Polinezyalıların irfanları şaşırtıcı. Belirli konularda yetenekli görünüyorlar, fakat diğer yönlerden son derece yetersizler. Bu da sahip oldukları gücün belirli çizgiler dışında da kullanılabileceğine dair bir fikirleri olmadığına işaret ediyor.

İsa, ruh gücünün akıl ve beden üzerinde mutlak kontrolüne harika bir örnekti. O, dünyaya selefleri gibi Yüce İlahi Yasa’yı yerine getirmek üzere geldi. İnsanın aklı koşula ulaşmıştı. İsa, insanın sonunda ne olabileceğine bir örnek olarak yeryüzüne indirildi. Gelişim şimdi devam ediyor. İnsan

mükemmelliğe ulaşmalı, yoksa Yüce İlahi Yasa yerine getirilmemiş olur. Yasa ilahi olduğu için de yerine getirilmemesi mümkün değildir.

Büyük bilim insanlarımızın çoğunun ateist olmaları ve evrim teorisinin desteklemeleri üzüntü verici ama kayda değer bir durum. Evrimin gerçek bir savunucusunun yalnızca bir ateist olması mümkün. Daha üzücü olansa, aksi yönde mücadele ederken ateist olmaları; zira tam olarak anlaşıldığında bilimin gözlemciyi Yüce Üstün'ün, Tanrı'nın kudreti ve gizemlerine hayran bırakmaması mümkün değil.

Bilim, dinin ikiz kardeşidir. Bilim düzgün uygulandığında insanı daha iyi bir varlık hâline getirecektir, çünkü o insana daha önce düşündüğünden çok daha yüksek ve yüce bir yaratım olduğunu öğretir. Önceden bildirildiği gibi, ruhuna akıl ve bedenin maddi eğilimlerin üzerine yükselme gücü ve kararlılığı sağlar. İnsana kilden evinin içinde sonsuz bir yaşam bulunduğunu gösterir ve her attığı adımda Tanrı'nın elini ortaya çıkarır. Her şeyden ötesi, ruhunun telkinlerini dinlerse sonsuz ihtişam ve mutluluğun onu beklediğini öğretir.

Bilim insanlarının çoğunun gemilerini çarpıp batırdıkları kaya, materyalizmdir. Araştırmalarında kuvvetleri ve bunların etkilerini ortadan kaldırır ve "Bir kuvvet, atomik hareketlerin sonucudur." derler. Doğru, tüm güçler öyle; atomik hareketleri başlatan kuvvet haricindekilerin tümü.

Ateistlerin hiç bulamadığı ve bu nedenle sistemini o olmadan kurduğu güç bu. Ateistler yalnızca atomik hareketlerin neden olduğu zayıf kuvvetleri keşfetti, asla Tanrı ile direkt temasa geçemediler. Atomların hareketleri, bir makinenin dişli çarkları gibi. Dişlilerden biri bağlı olduğunu diğerini döndürüyor, o da diğerlerini. Bu da sonsuza kadar devam ediyor. Fakat ilk çarkı çeviren neydi? Diğer çarklardan biri değil, çünkü ilk dönen çarktan bahsediyoruz. Dolayısıyla bu gerideki başka bir şey olmalı. Nedir bu? Tüm atomlardan bağımsız bir kuvvet.

Evren atomik bir dişli takımıdır. Evrende ilk çarkı ne çevirir? Bir kuvvet. Büyük Temel Kuvvet, Yüce Sonsuz Kuvvet, Tanrı. Ateistler, Tanrı'nın yardımcı güçler vasıtasıyla her şeyi hareket ettiren Yüce Temel Güç olduğunu ve atomik güçlerin Üstün Kuvvet'in yalnızca bir yardımcısı

olduğunu asla anlayamadı. Bu sebeple ateistler, yalnızca maddeyi incelediler. Onun çıkarımları doğal olarak şöyle: Madde kuvvetlere etki eder, çünkü madde olmadan kuvvetler var olamaz. Böyle olduğunda da kuvvetler madde olmadıkları için bir kenara ayrılır ve neredeyse tamamen göz ardı edilir. Geminin dümeni sökülür ve gemi kayalıklarda parçalanır.

Ateistlerin çıkarım ve kavramlarının tümünde, aklı tamamen maddi eğilimlerin etkisindedir. Maddi eğilimler ateistin aklını en büyük olduklarına ikna etmiştir. Artık ateistlerin aklında, kendisinin elementlerden oluşan kimyasal bir bileşik olduğu dışında hiçbir şey yoktur. Ne ruh, ne Tanrı. Yalnızca kaos!

Ateistler eğer kuvvetleri de maddeleri incelediği kadar dikkatli biçimde incelemiş olsalar; öne arkaya ilerleyen kuvvetleri birinden diğerine takip etseler, eninde sonunda hareketin kökenine ulaşırlardı. O zaman kendisinin de fiziksel olanın haricinde bir kuvvete sahip olduğunu, bu kuvvetin de ruhu olduğunu görürdü. Bu bilginin ışığında aslında ne olduğunu anlamaya çalışırdı. Kanıtlamaya çalıştığı zavallı, vahşi hayvan değil, içinde Yüce'nin bir parçasını barındıran bir varlık olduğunu anlardı. Tanrı'nın bir çocuğu, tıpkı bir ağacın yaprağının, ağacın parçası olması gibi.

Hem İsa hem Gautama, kendilerinin "başkalarının da olabileceğinin ötesi" olmadıklarını bildirmişti.

Elementlere dair kimyasal bilgisiyle bilim insanı, vücudunun basit kimyasal yapısının zamanla çürümesi gerektiğini ve bu çürümenin ruhu serbest bırakacağını kabul eder. Madde ruhu hapishanesinden serbest bıraktığında, maddeyle aynı Kutsal Yasa'ya tabi olan ruh, geldiği yere dönmelidir. Ve "Büyük Kaynak"tan doğan ruhun muhteşem ve muzaffer sonu, yalnızca tek bir şekilde olabilir: Tanrı'ya geri dönüş.

47 Bu etkilere öz yerine eğilimler demeyi tercih ettim. Bunun daha doğru bir terim olduğunu düşünüyorum.